

SEPTEMBRIE 1937

ANUL XLIX

Nr. 9

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII
"PROGRESUL SILVIC"

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BULEVARDUL TAKE IONESCU, Nr. 21, BUCUREȘTI

SUMARUL :

<i>Studii :</i>	
Ciocăniturile și semințele forestiere	S. Pașcouschi
<i>Referate — Comentarii :</i>	
Nuca de Sibîșel și nucile din Sibîșel	N. Nascu
Lucrările de împădurire executate de Caps. în anul 1936/1937.	Gr. Vasilescu
Cultivarea nutrejurilor, salvarea pădurilor	T. H. Crivăț
Tot în jurul legii pentru protecția pădurilor	Ilie C. Demetrescu
<i>Problemele zilei :</i>	
Mijlocele de transport și investițiunile în exploatarea forestieră	
Investițiuni pentru instalații de transport și de industrializarea lemnului	D. A. Sburlan
Pădurea, exploatarea forestieră și mijlocele de transport.	Ilie C. Demetrescu
Mijlocele de transport și investițiile în exploatarea forestieră.	H. Manole
Mijlocele de transport în exploatarea forestieră	I. Moldoveanu-junior
Mijlocele de transport și investițiunile în exploatarea forestieră	I. Lungu
<i>Cronica :</i>	
Tot înzestrarea mănăstirilor	At. Har.
Alții despre noi și monumentele naturii	C. Cristea
Spicuri din presă pe luna Aprilie 1937	C. Cristea
<i>Mercuriale :</i>	
Cronica lemnului	V. C. Filio
<i>Recenzii — Revista Revistelor — Informațiuni — Necrolog — Publicații.</i>	

SOMMAIRE :

<i>Etudes :</i>	
Les pics et les graines forestières	S. Pașcouschi
<i>Rapports et commentaires :</i>	
Les noyers de Sibîșel et les noyers des environs de Sibîșel	N. Nascu
Les travaux de reboisement exécutés par la C. A.P.S. en 1936/37	Gr. Vasilescu
La culture des plantes fourragères, la sauvegarde des forêts	T. H. Crivăț
De nouveau sur la loi des forêts de protection	I. C. Demetrescu
<i>Problèmes à l'ordre du jour :</i>	
Les moyens de transport et diverses autres installations dans les exploitations forestières.	
<i>Chronique — Mercuriales — Les livres — Revue des Revues — Informations — Necrologie — Publications.</i>	

INHALT :

<i>Abhandlungen :</i>	
Die Spechte und die Forst-sammen	S. Pașcouschi
<i>Mitteilungen :</i>	
Die Sibîșelwalnuss und die Walnüsse im Sibîșelgebiet	N. Nascu
Die während des Jahres 1936/37 durchgeführten Aufforstungsarbeiten	Gr. Vasilescu
Die Kultur von Futterpflanzen als Schutzmittel gegen Beweidung der Wälder	T. H. Crivăț
Wieder um das Gesetz über die Schutzwälder	I. C. Demetrescu
<i>Tagesfragen :</i>	
Beförderungsmittel und andere Anlagen in der Waldnutzung.	
<i>Chronik — Bücherschau — Die Zeitschriftensschau — Nachrichten — Nachruf.</i>	

*Paradisi Gleditsch — Fabriekgeboude der Tempelsteinsche fabriek, vanden
Duisend Nieuwe en veldwilde de polder van Langenlaan 2, M. Rensdijk.
L'usine de Gleditsch sur le Dommel, Gleditsch des bois de la ville de Pilsener, Le nouveau Assam.
The factory for Holzschlachte near the Gleditsch.*

Chas. V. G. Hill

S U M A R U L :

<i>Studii:</i>	
Documentație și semnele forestiere	S. Pașcovici
<i>Referințe — Comentarii:</i>	
Noua de Silșel și mlaștea din Silșel	N. Năneș
Lucrările de împădurire executate de Capu în anul 1936/1937	Gr. Vasilescu
Cultivarea autropiilor, salvarea pădurilor	T. H. Crivăț
Tot în jurul legii pentru protecția pădurilor	Ilie G. Dumitrescu
<i>Problemele zilei:</i>	
Mijloacele de transport și investițiunile în exploatarea forestieră	
Investițiunile pentru modernizarea de transport și de industrializarea lemnului	D. A. Ștefan
Pădurii, exploatarea forestieră și mijloacele de transport	Ilie G. Dumitrescu
Mijloacele de transport și investițiunile în exploatarea forestieră	H. Mănuș
Mijloacele de transport în exploatarea forestieră	L. Moldoveanu-jurist
Mijloacele de transport și investițiunile în exploatarea forestieră	L. Lăncuș
<i>Cronica:</i>	
Tot tratatului ministrilor	Al. Har.
Alte două noi și esențialele naturii	C. Căstău
Spionaj din prasa pe lângă Aprilie 1937	C. Căstău
<i>Mercuriul:</i>	
Căminul lemnului	V. C. Păun

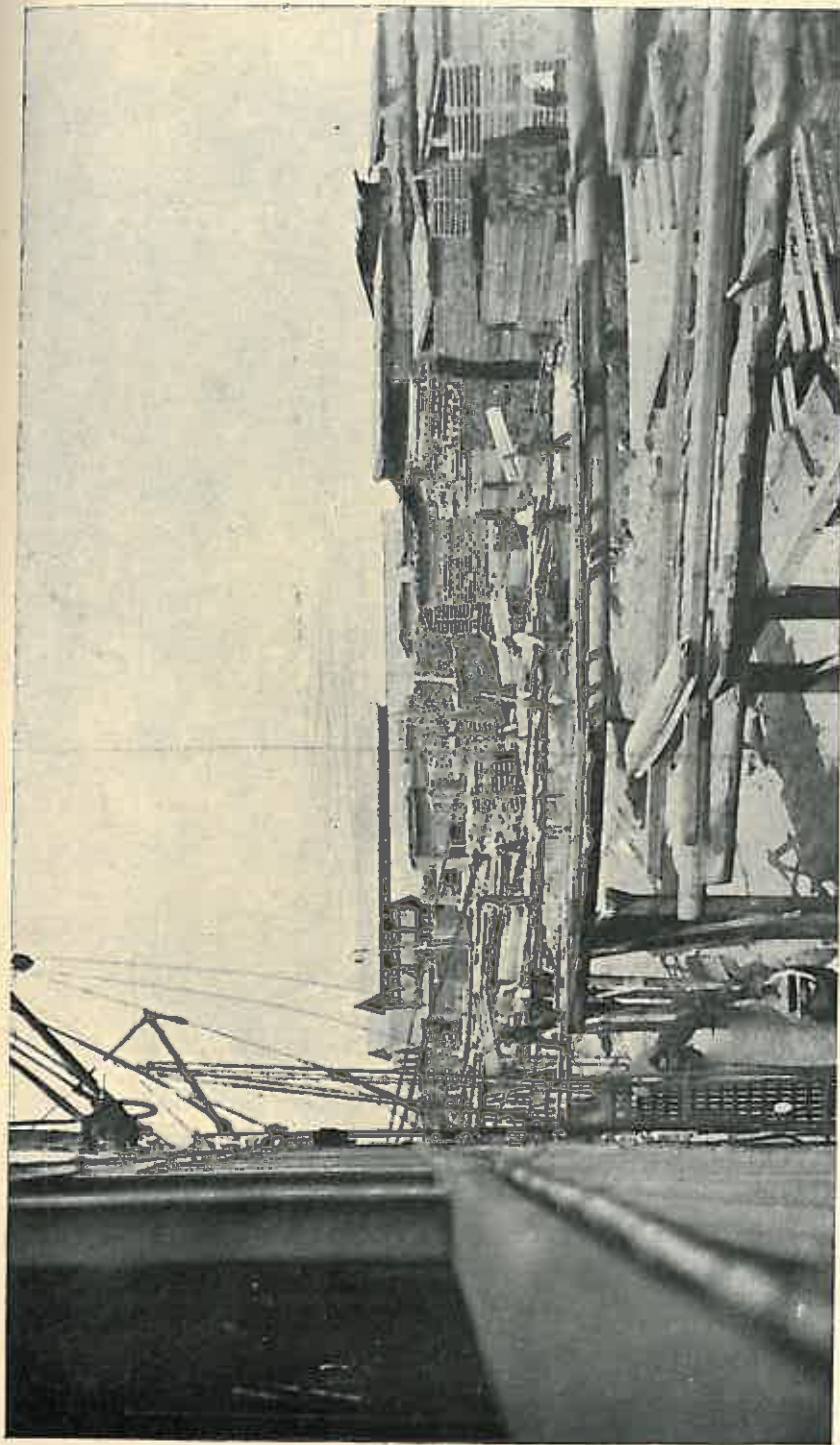
Recenzii — Revizii Revizorilor — Informații — Nouălog — Bibliografie.

S O M M A I R E :

<i>Studii:</i>	
Les pics et les grèves forestières	S. Pașcovici
<i>Rapports et commentaires:</i>	
Les usages de Silșel et les usages des environs de Silșel	N. Năneș
Les travaux de réboisement exécutés par le C. A.P.S. en 1936/37	Gr. Vasilescu
La culture des plantes autropiques, la sauvegarde des forêts	T. H. Crivăț
La loi nouvelle sur la loi des forêts de protection	I. G. Dumitrescu
<i>Problemes de l'aujourd'hui:</i>	
Les moyens de transport et diverses autres installations dans les forêts roumaines	
<i>Chronique — Mémos — Les notes — Nouvelles des Revues — Informations — Nouvellog — Publications.</i>	

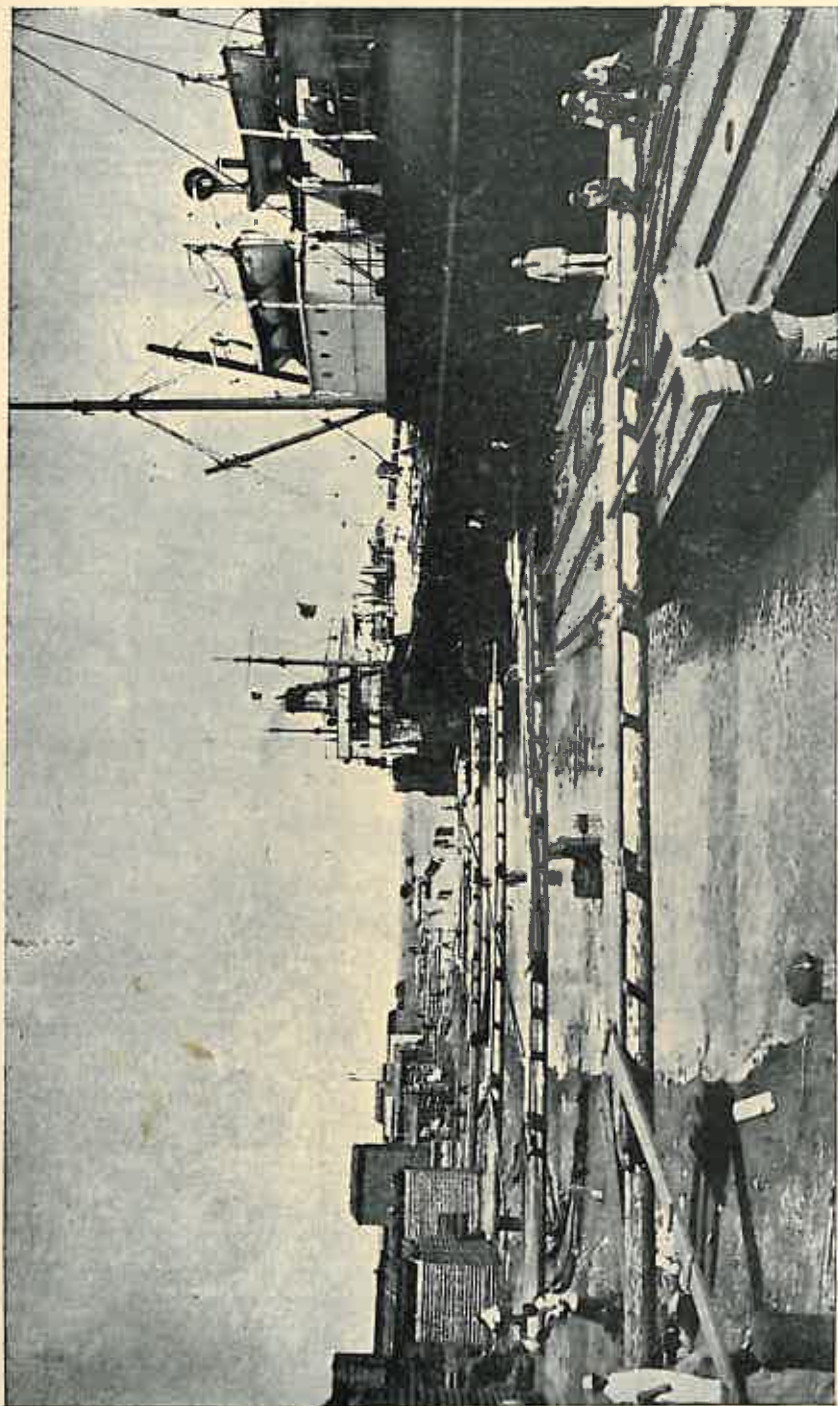
I N H A L T :

<i>Abhandlungen:</i>	
Die Spechte und die Forstschäden	S. Pașcovici
<i>Beiträge:</i>	
Der Schmelzwasser und die Waldläuse im Silșelgebiet	N. Năneș
Die während des Jahres 1936/37 durchgeführten Aufforstungsarbeiten	Gr. Vasilescu
Die Kultur von Futterpflanzen als Schutzmittel gegen Beweidung der Wälder	T. H. Crivăț
Wieder um das Gesetz über die Schutzwälder	I. G. Dumitrescu
<i>Tagesfragen:</i>	
Behördenorgane und andere Anlagen in der Waldromänien	
<i>Chronik — Buchbesprechungen — Die Zeitbesprechungen — Nachrichten — Neuigkeiten.</i>	

*Portul Galați — Depozitele de lemnărie destinate exportului.
Basinul Nou cu schelete de încărcare și hangarele S. M. R-ului.
Le port de Galați sur le Danube. Dépôts de bois destinés à l'étranger. Le nouveau bassin.
Die Lagerung der Holz-Schnittwaren im Galați-Hafen.*

Clișeu V. C. Filin

Cișcu V. C. Titip

*Portul Galați. — Incărcarea lemnăriei pentru export. Basinul Nou.
Le port de Galați sur le Danube. Chargement du bois pour l'étranger.
Die Aufladung des zur Ausfuhr bestimmten Holzes im neuen Galați-Hafen.*

S T U D I I

Din lucrările Institutului de cercetări
și experimentații forestiere.

CIOCĂNITORILE ȘI SEMINȚELE FORESTIERE

de Ing. S. PAȘCOVSCHI

Nu este o noutate faptul că, diferite specii de ciocănitori își schimbă uneori hrana obișnuită — insectele — și devin vegetariene atacând fructele și semințele. Mai mulți autori străini s'au ocupat de această chestiune. Cred însă că, cu toată abundența informațiilor, se mai pot aduce precizări noi; afară de aceasta date originale dela noi din țară nu prea avem. În rândurile ce urmează încerc deci să arăt ce am reușit să observ în această privință.

Singura specie, pe care am văzut-o până acum mâncând semințele arborilor forestieri, este ciocănitorea mare pestriță — *Dryobates major pinetorum* (Brehm.) sau după autori vechi *Picus major* L. Este de altfel și cea mai frecventă prin toate pădurile, parcurile și grădinile. Literatura străină o indică deasemenea drept specie, care întrebuițează mai des hrana vegetală. Astfel B. Altum descrie pe larg stricăciunile ce produce distrugând semințele rășinoaselor: pin silvestru, molid și pin negru (în ordinea preferinței); adaogă că mai mănâncă alune și jir; în general crede că este mai mult o pasăre vegetariană decât insectivoră. A. Brehm vorbește și el de semințe de molid și pin, apoi de nuci și diferite boabe. N. Hblodkowski arată deasemenea că atacă semințele rășinoaselor în general, iar în altă parte precizează „semințele de molid“, pe când alt autor rus M. Menzbier vorbește numai

de cele de pin. În fine R. von Dombrowsky, după observaţiuni din România: diferite seminţe de conifere şi foioase, alune şi nuci¹⁾).

Să trec la cele văzute de mine.

Se pare că primele seminţe ce-i atrag atenţia sunt cel de carpin, după ce s'au copt, adică pe la sfârşitul lui Octombrie şi începutul lui Noembrie. În parcul Şcolii Silvice dela Gurghiu şi în pădurea vecină Mocear am avut deseori ocazia să observ cum le mănâncă. Ciocănitorea îşi alege pentru spartul seminţelor un loc pe trunchiu, de obicei chiar pe carpinul, de pe care le culege: de aici sboară vertical în sus, se agaţă dedesubtul unei rămurele cu fructe (întocmai ca pişigoiul), rupe repede cu ciocul 1—2 samare, după aceea îşi dă drumul jos şi se aşează pe locul ales; aici se propteşte în coadă, ţine samara strânsă de scoarţă cu degetele unui picior şi începe s'o prelucreză cu ciocul: aripa ruptă bucăţi cade jos; din câteva lovituri puternice este spart învelişul tare al seminţei şi miezul înghiţit; imediat pasărea sboară iarăşi să rupă alt fruct. De multe ori locul ales este foarte aproape de ramurile fructifere; atunci culgerea samarelor ia un aspect foarte curios: vezi pasărea care par'că sare în sus şi în jos, bătând doar de câteva ori din aripi.

Ceva mai târziu, după ce majoritatea fructelor de carpin au căzut de pe arbori, ciocănitorele preferă să le culeagă de jos, iar spargerea are loc pe vinele trunchiurilor sau pe cioatele arborilor tăiaţi. Pe câte un carpin, care întâmplător nu şi-a scuturat toate fructele, se pot vedea ciocănitorele şi în timpul iernii (am observat aceasta şi în mijlocul lunii Februarie).

Mult mai intens este atacul contra conurilor de răşinoase. Voi încerca mai jos să-l descriu după observaţiunile mele. Dela început ţin să precizez însă că aceste observaţiuni au o parte slabă: toate sunt făcute fie în plantaţiuni artificiale de răşinoase (în jurul Gurghiului: pe Dealul Cetăţii şi în păd. Mocear), fie în parcuri cu răşinoase plantate ca arbori izolaţi, ori în grupe mici (parcurile Şco-

1) A se vedea :

Dr. B. Altum: Forstologie. Berlin, 1880. Vol. II, pag. 132.

N. Holodkowski & A. Silantiew: Păsările Europei (ruseşte). S. Petersburg. 1899, pag. 370—372.

M. Menzbier: Păsările Rusiei. (ruseşte). Moscova, 1895, vol. II, pag. 352.

A. Brehm: Tierleben. Leipzig. 1927, vol. VIII, pag. 421.

R. von Dombrowsky: Ornithologia Romaniae. Bucureşti, 1912, pag. 386.

lilor Silvice Gurghiu și Casa Verde, Crângul dela Euzău); în arborete naturale de rășinoase n'am avut prilej să urmăresc chestiunea.

Chiar prin mijlocul lunii Octombrie se poate vedea câte o ciocănitore spărgând un con (prima dată observată la 12 X.). De regulă generală însă cam din primele zile ale lui Noembrie le acordă ciocănitorele atenția mai mare; atunci încep ele să tragă spre arboretele de rășinoase, în care se și stabilesc pentru iernat, alegându-și un număr de arbori anumiți pentru spartul conurilor (adaptând termenii existenți în literatura străină pentru desemnarea unui astfel de arbore, am putea să-i zicem în românește „nicovala“ ciocănitorei). În Ianuarie-Februarie, odată cu frigurile și zăpezile mari, distrugerea conurilor ajunge la maximum; în acelaș timp, hrana obișnuită, insectele, este aproape cu totul uitată. În aceste luni ciocănitorele se strâng în arboretele de rășinoase într'un număr foarte mare. Astfel într'o plantație de pin silvestru din pădurea Mocear, de cel mult 2 ha. întindere, găsim uneori câte 7—8 ciocănitore odată, toate ocupate cu spargerea conurilor. În plantația de pin negru și silvestru depe Dealul Cetății, de pe o suprafață nici pe jumătate cât a precedentei, găsim deasemenea câte 5—6. Pentru cine cunoaște că aceste păsări, obișnuit nu sunt de loc sociabile, faptul devine demn de reținut. În zilele de iarnă activitatea durează de dimineață până seară, cu mici întreruperi. De cum începe însă a se simți apropierea primăverii, numărul ciocănitorelor scade vizibil, rar cele rămase se ocupă de conuri numai un scurt timp de dimineață și spre seară; în timpul zilei trec la altă ocupație — jocurile lor de nuntă, între care principalul este „a bate toba“ (ciocănitul repede într'un lemn uscat, producând un sunet foarte caracteristic), corespunzător cântecelor de primăvară ale altor păsări; astfel primăvara nu se mai văd ciocănitorele așa des pe „nicovale“, ci mai mult pe arbori aleși pentru producții muzicale, de care sunt în stare să se țină aproape ziua întreagă. Deasemenea atunci se poate observa cum încep ciocănitorele să umble tot mai stăruitor după insecte; în fine distrugerea semințelor încetează complect cam pe la mijlocul lunii Martie (ultima dată observată 13 III.).

Din aceste date, se poate deduce că ciocănitorele observate de mine adoptau hrana vegetală cel puțin 3—4 luni pe an.

În ce privește esențele atacate am găsit: pinul silvestru, pinul negru, molidul, bradul-douglas, mai rar laricele european și molidul

balkanic (*Picea omorica* Pančić). Se pare că sunt preferate semințele celor două specii de pin; molidului i se acordă atenție mai mare când sunt fructificații abundente (iarna 1935—36 la Gurghiu), și se neglijează când sunt conuri puține (iarna 1936—37, când numai în timpul gerurilor celor mai mari, am văzut 1—2 ciocănituri și în

Fig. 1. — Con de molid prins într'o furcă de stejar.

plantații de molid). Semințele celorlalte esențe, după părerea mea, sunt gustate numai de anumite păsări mai „gourmets”; cred chiar că toate conurile de larice și molid balcanic, ce am găsit sparte în parcul școlii dela Gurghiu, au fost opera unei singure ciocănituri; celelalte n'or fi învățat încă să le mănânce, lăsându-le în pace, cum fac de altfel cu atâtea alte specii de rășinoase exotice cultivate în parcuri. Dar în ce privește bradul-douglas, una sau două ciocănituri, care în toamna 1936 s'au învățat la semințele lui într'o plantație dela Gurghiu, au distrus o cantitate foarte mare de conuri.

Am amintit că spargerea conurilor are loc pe o „nicovală”. Arborele-nicovală poate fi de esențe diferite; cei mai mulți găsiți de mine au fost stejari și salcâmi, probabil fiindcă aceste esențe se cultivă mai mult alături de rășinoase; am mai văzut ulm, păr pădureț, dud, pin silvestru, jugastru, alun turcesc, ginkgo. Pe nicovală conurile sunt fixate în diferite feluri spre a permite desfacerea solzilor și scoaterea semințelor. Conurile de pin silvestru de obicei sunt înțepenite într'o crăpătură îngustă de scoarță sau, în lipsa crăpăturilor naturale, într'o scobitură făcută de ciocănitore însăși; mai rar sunt fixate în punctul de inserție pe trunchiu a unei ramuri ori într'o bifurcație verticală; în fine rar de tot — printre așchiile

rămase dela o ramură ruptă. Conurile de larice se prind deasemenea în crăpăturile scoarței. Conurile mari ale pinului negru și molidului din contra se înțepenesc aproape totdeauna între ramurile unei furci verticale sau între o ramură verticală și trunchiul arborelui (fig. 1); o singură dată am găsit mai multe conuri de molid într'ocrăpătură de scoarță foarte lungă și adâncă, pe un stejar (fig. 2); deasemenea conurile de pin negru le-am văzut de 2-3 ori în crăpăturile scoarței. O nicovală interesantă este cea din fig. 3, unde conul de pin negru a fost prins între 2 crăci de jugastru, crescute paralel și aproape una de alta.

În fine cea mai originală nicovală, ce am văzut vreodată, a fost instalată într'o cioată de molid, pe jumătate putredă, la cca. 30 cm. deasupra solului; pasărea a făcut o gaură adâncă în mijlocul ei, unde introducea conurile de molid, astfel că partea superioară rămânea afară; altă scobitură la marginea cioatei cuprindea al doilea con prins mai mult lateral. Conurile de brad-douglas le-am găsit în furci de salcâm; unul sigur am găsit odată simplu pus pe o ramură groasă, unde pasărea probabil îl fixa cu giarele până ce îi scotea semințele. Nu știu cum se fixează conurile de molid balcanic; le-am găsit numai pe pământ sub arbore. În general locurile de fixarea conurilor pot fi la înălțimi foarte variabile, uneori chiar foarte jos deasupra solului; de preferință însă sus în coronament. De multe ori pe același arbore se găsesc 4—5 locuri de fixarea conurilor, fie în furci, fie în scobituri.

Fig. 2. — Conuri de molid prinse în crăpătura scoarței unui stejar.

Lucru curios este că, după ce pasărea a mâncat cât a avut poftă, totdeauna lasă conul pe loc și nu-l aruncă afară, decât când vine cu pradă nouă. Astfel pe nicovale totdeauna se găsesc conurile fixate. Se mai întâmplă, rar însă, ca al doilea con să fie fixat (mai ales în funci) alături sau deasupra celui vechiu, fără să-l scoată pe acesta (fig. 4).

Fiecare ciocănitoare are pe locul, unde obișnuiește a se hrăni, mai mulți arbori-nicovală; numărul obișnuit pare a fi 5—6 pentru

Fig. 3. — Con de pin negru prins între două ramuri ale unui jugastru.

conuri de pin silvestru; pentru cele de molid chiar mai mulți, fiindcă locuri potrivite pentru fixarea conului se găsesc mai ușor; le folosește fără nici o regulă. Se pare însă că toți arborii-nicovală ai unei ciocănitore îi aparțin exclusiv acesteia și altele nu se apropie de ei; cel puțin eu de câte ori am încercat să controlez am rămas cu această convingere. Aici nu sunt de acord cu P. Altum, care reproduce o figură înfățișând mai multe ciocănitore pe același arbore¹⁾. Lucrul

este greu de crezut; se cunoaște bine caracterul certăreț al ciocănitorelor, care nu se prea suferă una pe alta în apropiere; am avut și eu ocazia să văd certurile lor dacă se întâlneau prea aproape pe locurile unde culegeau semințele.

La Gurghiu am putut constata că unele dintre nicovale au fost

1) Ca să nu mai revin asupra acestei figuri, țin să precizez că mai are o inexactitate: ciocănitorele sunt înfățișate ținând conurile de pin prinse cu totul în ciocul larg deschis. Din ce am văzut, pot afirma că pasărea ține conul de orice esență, apucându-l, cu ciocul strâns, de un singur solz tras puțin în afară.

folosite în ambele ierni, cât am urmărit ciocăniturilor pe aici (și probabil de aceeași pasăre): unele însă au fost părăsite în a doua iarnă, lăcându-și altele noi în loc.

Este destul de amuzant să observi cum rupe ciocănitura conul și cum îl transportă la nicovală. Dacă e vorba de un con de pin silvestru, lucrul este simplu: pasărea se așează deasupra pe lujer, cu câteva lovituri de cioc rezezi zdrobește pedunculul conului, apoi îl apucă cu ciocul de un solz și sboară cu el spre nicovală; se așează de obicei mai jos de locul, unde fixează conurile, și apoi se cațără în sus ținând conul mereu în cioc. Ajunsă sus, trebuind să scoată conul vechiu rămas acolo, e nevoie deci să-și facă ciocul liber. Pentru aceasta bagă conul nou sub piept, cu care îl ține strâns de ramură. Ia fel și atunci, când în timpul cățărării o incomodează conul și vrea să-l apuce altfel.

Chestiunea devine mai dificilă când trebuie să rupă un con greu, pendent, de molid. Ciocănitura se așează chiar pe con, în așa fel ca să apuce cu un picior și conul (degetele dindărăt) și lujerul (degetele dinainte), iar cu piciorul celalt să țină conul cu toate degetele, lucrează repede cu ciocul, încât acele și bucățele

de coajă sboară jos; în momentul când conul se rupe, îl ține strâns bine cu ghiarele unui picior, iar cu celălalt se agață de lujer; astfel rămâne o clipă balansând în aer, suspendată de un picior și ținând în piciorul al doilea conul greu, care o trage jos; imediat însă îl prinde cu ciocul și se urcă sus pe lujer. Apoi își ia sborul spre nicovală; de obicei ține conul de mijloc deacurmeziș; altădată în lung astfel că jumătatea lui îi atârână deasupra capului; sborul îi este mult îngreuiat, e mai mult o cădere oblică către nicovală. Ajunsă aici de multe ori, până să se agațe bine, scapă conul jos; în cazul acesta prea rar îl ridică din nou de pe pământ, scoborând după el prin sărituri deandratelea în jos, în lungul trunchiului; mai des îl lasă

Fig. 4. — Conuri de brad-douglas prinse în furcă de salcâm.

şi sboară să ia alt con. Dacă a ajuns bine la furcă, aruncă jos conul vechiu şi fixează pe cel nou. N'am putut să văd cum reuşeşte să țină conul adus până ce scoate pe cel vechiu; nu mă îndoiesc însă că îl ține strâns cu pieptul ca şi în cazul conului de pin.

Interesant este şi cum sunt rupte conurile de larice, care se găsesc tocmai pe rămurelele cele mai subţiri şi se țin tare. Ciocănitorea se prinde dedesubtul lujerului, unde este mai gros; apoi se caţăără treptat către vârful lui, clătînându-se în poziţiile cele mai curioase; ajunsă la con lucrează sârguitor cu ciocul până ce reuşeşte să-l desprindă. Conul ușor de larice de multe ori este purtat de pasăre în sbor de pe un arbore pe altul; la fiecare îl fixează într'o crăpătură de scoarță, ciocănește puțin scoțând câteva semințe, apoi trece la altă nicovală, unde face la fel etc.; cu conurile mai grele niciodată nu face așa ceva.

Cum se rup şi se transportă conurile de alte esențe n'am avut prilej să observ.

Conul adus la nicovală este așezat totdeauna cu vârful în sus. Pasărea se prinde alături de scoarță, proptindu-se bine în coadă, şi începe să-l ciocănească desfăcând solzii şi scoțând semințele: în timpul acesta îl mai scoate de câteva ori, îl întoarce şi îl așează alt-săre în sbor de pe un arbore pe altul; pe fiecare îl fixează într'o furcă, trece ea însăși de partea cealaltă a trunchiului şi ciocănește de acolo. Scene curioase se pot observa, dacă pasărea fixează conurile de pin silvestru în scobiturile făcute de ea în scoarță. Le face adeseori câte 2—3 una lângă alta; introduce conul într'una, îl ciocănește şi aici, iar îl scoate şi-l multă înapoi, şi tot așa de mai multe ori... De obicei ciocănitorea nu stă să mănânce toate semințele dintr'un con; din contra după ce a scos o parte, lasă conul şi sboară după altul.

Conul este uneori fixat relativ slab şi poate fi ușor scos cu mâna sau chiar cade singur. Alteori însă e prins destul de tare. Un con de brad-douglas, găsit de mine într'o furcă de salcâm, era așa de bine încheștat încât mi-a fost imposibil să-l scot de acolo.

Deasemenea am observat de multe ori că şi conurile de pin negru se introduc, tot în furci de salcâm, cu o putere foarte mare; din cauza aceasta, frecându-se mereu conurile de scoarță, ajung s'o roadă complect şi chiar să roadă o bucată bună din lemn la baza fiecărei ramuri; suprafața lemnului ros rămâne șlefuită par'că a fost

lucrată cu glaspapir. Se pare că această lărgire se face și pentru a da loc conului mare într'o furcă prea îngustă la început; se poate chiar că prima dată este făcută cu ciocul.

Mai jos de locul, unde se fixează conul, scoarța este totdeauna sgâriată și roasă din cauza ghiarelor și penelor codale aspre ale ciocănițorilor; la fel cum se vede și în jurul scorburilor, care le servesc pentru cuiburi.

Uneori am văzut și sdrelituri făcute evident cu ciocul în scoarță lângă con; odată am observat chiar ciocănițoarea, care găurea scoarța cu ciocul, după ce a scos semințele dintr'un con de pin negru. Bănuesc că prin aceasta pasărea căuta să-și curățe ciocul de rășină.

Vătămările ce se aduc conurilor sunt diferite, după esențe. La pin silvestru, în cele mai multe cazuri, ciocănițoarea se mulțumește

Fig. 5. — Con de brad-douglas prins în furcă de salcâm.

să scoată numai câteva semințe din partea superioară, desfăcând solzii la o parte și eventual despicându-i în lung. Conurile de pin negru din contra sunt curățate complet de semințe, din vârf și până la bază. Am găsit puține conuri aruncate, după ce a scos numai o parte din semințe (acestea au fost în special conuri încă verzi). Ca să desfacă solzii foarte rigizi ai conului de pin negru, îi sdrobește întâiu la bază și după aceasta se pot da ușor la o parte. Uneori ciocănește conul cu atâta sârguință, încât îl rupe în 2—3 bucăți. La conurile de molid (și molid balcanic) sunt scoase de preferință semințele din mijloc; solzii sunt trași puternic în afară, uneori și despicați longitudinal; și la acestea pasărea nu mănâncă decât prea puține semințe. Cam la fel procedează și cu conurile de brad-douglas; solzii moi ai acestora permit scoaterea semințelor fără greutate.

cel mult unii sunt despicați în lung; astfel conurile vătămate la prima vedere nici nu se deosebesc de cele întregi. În fine conul de larice este obișnuit complet curățat de toate semințele, uneori numai în partea centrală; solzii sunt puternic trași în afară și despicați.

Sub arborii-nicovale se adună o mulțime de conuri aruncate jos de pasăre după ce a scos semințele. Numărul lor poate ajunge

Fig. 6. — Grămadă de conuri de brad-douglas sub un salcâm-nicovală.

într'adevăr impresionant. Astfel cantitățile maxime înregistrate sub o singură nicovală au fost: 400—500 conuri de pin silvestru; până la cca. 120 conuri de molid; cca. 150 conuri de brad-douglas (fig. 6); cca. 200 conuri de pin negru. Conurile de pin silvestru, pin negru și brad-douglas de obicei se găsesc într'o grămadă destul de regulată la baza arborelui. De asemenea, pământul sub nicovalele mai frecventate este pătat de excrementele abundente ale ciocănitivilor.

Chestiunea interesantă de urmărit ar fi desigur: cam câte conuri poate strica într'o iarnă o ciocănitoare. Este însă destul de di-

ficil să ajungi la vreun rezultat prin observații directe; s'ar putea încerca desigur, dar eu nu m'am învrednicit s'o fac. Am făcut totuși următoarea experiență. Cunoșteam un grup mic de pin silvestru, unde se ținea regulat o singură ciocănitoare; îi cunoșteam și toate „nicovalele”. Am așteptat să cadă în cursul nopții o zăpadă abundentă, care a acoperit toate conurile adunate sub nicovale de mai înainte. În ziua următoare m'am dus către seară la locul de observație, m'am convins că numai sub o singură nicovală erau conuri căzute deasupra zăpezii proaspete; le-am numărat și astfel am obținut cât a stricat ciocănitorea mea în acea zi: cca. 50 bucăți. De aici s'ar putea deduce și cât ar distruge pe iarnă. Am impresia însă că e numărul cam mare; o fi fost o zi de activitate excepțională.

Poate fi considerată această distrugere a conurilor ca o stricăciune adevărată adusă culturilor forestiere? Cred că în condiții-

niile noastre încă nu. De exemplu acolo unde am observat-o eu nu se gândia nimeni la culegerea semințelor. Într-o gospodărie intensivă ar putea desigur deveni simțită. Pentru cazul pădurilor germane, B. Altum întrebuințează chiar termeni foarte aspri: „...conurile cele mai sănătoase distruse cu miile”... „arboarele puternic prădate”... „în-sămânțarea naturală vizibil diminuată”... Cazul poate fi mai grav acolo și pentru motivul că, după constatările aceluiaș autor, ciocănitorele din pădurile germane distrug conurile în tot timpul anului, fie coapte fie încă verzi.

În ce privește distrugerea altor semințe, afară de carpin și rășinoase, am văzut un singur caz, în Martie a. c., în parcul Școlii Silvice Casa Verde. Era probabil o ciocănitore cu gusturi variate. Și-a instalat nicovală într'un arbore de *Catalpa bignonioides*, făcând câteva scobituri longitudinale pe crăcile groase ușor înclinate aproape orizontale; aici aducea, pe lângă conuri de pin negru, și alte fructe: ghindă de stejar pedunculat, alune de *Corylus colurna*, nuci de *Carya alba* și mai cu seamă nuci de *Juglans nigra*. Ghinda era spartă complet, dar probabil nu-i plăcea prea mult: la cele mai multe miezul era doar puțin ciugulit. Alunele și nucile de *Carya* purtau o gaură lângă bază sau pe o latură, iar miezul mâncat complet. Nucile negre erau ori despicate în două, ori sdrobite din lături, încât din coaja tare rămânea aproape numai peretele despărțitor intern; miezul complet curățat. Aceasta poate da o idee și despre puterea enormă a ciocănitorei; oricine a încercat vreodată să spargă nuci de *J. nigra* sau cu atât mai mult de *C. alba* — știe cât de rezistente sunt și cât de tare trebuie lovit ca să crape. Sub această nicovală am găsit pe pământ și mai multe nuci negre neatrinse: probabil ciocănitorei îi vine greu să umble cu nuca voluminoasă și o scapă deseori jos.

Literatura străină arată că și alte specii de ciocănitore atacă uneori diferite semințe, dar nu poate fi nici vorba de stricăciuni veritabile; cu atât mai mult la noi unde majoritatea lor sunt mult mai rare decât specia descrisă.

Totuși relativ la ciocănitoreea neagră, *Dryocopus martius martius* (L.), autorii ruși semnaleză că, în iernile cu zăpadă multă, se hrănește mai ales cu semințe de pin, distrugând cantități enorme de conuri (sub câte o nicovală s'au găsit grămezi de conuri trecând de 1 m. grosime). În Germania nu s'a observat nimic asemănător.

Ar fi poate interesant a se vedea cum se comportă în Carpații noștri această pasăre, care se găsește aici destul de des, prin pădurile de molid.

De asemenea ași fi bucuros dacă cele scrise de mine ar îndemna pe colegi — amatori de a observa natura — să verifice constatările mele asupra ciocăntorii pestrițe și în alte puncte din țară; în special ar fi de dorit să se urmărească cheștiunea în arboretele naturale de molid, mai ales acolo unde se practică pe o scară mai mare culegereea semințelor, spre a vedea dacă această activitate nu suferă ceva de pe urma ciocăntitorilor.

Cred însă că nu este cazul. Astfel rcg a nu se trage cumva concluzii că tot ce am scris aici ar fi izvorât din dorința de a înfățișa drept vătămătoare silviculturii această pasăre vicioasă și simpatică: din contra am făcut-o numai pentru a contribui la cunoașterea vieții intime a pădurilor noastre, cu toate sălbăticiunile lor, față de care avem o singură obligație: a le ocroti cât putem.

Les ples et les graines forestières.

Die Spechte und die Forstsamen

Verfasser beschreibt die Zerstörung der Forstsamen durch den grossen Buntspecht.

Er beobachtete zuerst, dass dieser Vogel die Hainbuchensamen besonders in den Monaten Oktober-November (in einigen Fällen auch während des Winters) frisst, indem er sie entweder vom Baume, oder nach Abfall, vom Boden auflest. Diese Beobachtungen wurden in natürlichen Hainbuchenbeständen, wie auch in Parkanlagen gemacht.

Noch wichtiger erscheint die Zerstörung der Nadelholzsamen, namentlich: Weisskiefer, Schwarzkiefer, Fichte, Douglastanne, seltener gemeine Lärche und Omorika-Fichte; die Samen der beiden Kieferarten scheinen am liebsten gefraessen zu sein. Diese Beschädigung wurde bisher nur in den künstlichen Nadelholzbeständen und in den Parken beobachtet: sie kommt von Oktober bis März, aber am stärksten in Januar-Februar, vor. In dieser Zeit ernähren sich die Spechte fast ausschliesslich mit Samen, zu welchem Zwecke sie sich auf verhältnissmässig kleinen, mit den Nadelholzarten bepflanzten Oberflächen, in grosser Menge versammeln.

Verfasser beschreibt mehrere Beispiele der von ihm gefundenen «Ambosse» (fig. 1--5); jeder Amboss gehört einem bestimmten Vogel; jeder Specht hat

aber mehrere Ambosse. Es wurde beobachtet, dass einige davon in zwei nacheinander folgenden Wintern, vielleicht auch von demselben Vogel, benützt wurden.

Nachher wird eingehend beschrieben, wie der Specht die Zapfen der verschiedenen Baumarten abbeist. Gewöhnlich werden aus jedem Zapfen nur wenige Samen gefressen; eine Ausnahme bilden zuerst die Schwarzkieferzapfen, und einige Lärchenzapfen aus welchen in den meisten Fällen alle Samen herausgenommen werden. Es wird die Art und Weise, in welchen die Zapfenschuppen zerbrochen sind, beschrieben und besonders bestätigt, dass bei den Douglastannenzapfen die Schuppen fast unzerstört bleiben ohne dass das Aussehen der geschädigten Zapfen etwas leidet.

Verfasser zeigt auch die grosse Zahl der Zapfen, die unter je einem Ambosse gesammelt wurden; 400—500 Stücke von Weisskiefer; 200 Stücke von Schwarzkiefer; 150 Stücke von Douglastanne; 120 Stücke von Fichte. Er berichtet auch über einem von ihm gemachten Versuch, die Zahl der während eines Tages durch einem Specht beschädigte Zapfen zu bestimmen: etwa 50 Stücke der Weisskieferzapfen.

Schliesslich macht Verfasser einige Bemerkungen über die wirtschaftliche Bedeutung dieser Zerstörungen und meint das sie für die rumänischen Verhältnissen noch nicht in Betracht kommen.

Am Ende wird auch der Fall eines Spechtes beschrieben, der in einem Parke neben Schwarzkieferzapfen auch Eicheln (*Quercus robur*), Haselnüsse (*Corylus colurna*), Hickorynüsse (*Carya alba*) und besonders Schwarznüsse (*Juglans nigra*) beschädigte.

REFERATE — COMENTARIU

NUCA DE SIBIȘEL ȘI NUCILE DIN SIBIȘEL

de Ing. N. NASCU

În urma inițiativei luată de Ministerul Domeniilor, atât ocoalele silvice (de regim și Caps), cât și Camerile de Agricultură, au început o acțiune lăudabilă în vederea intensificării culturii nucului.

În toate instrucțiunile date de organele de îndrumare găsim recomandate, în locul I-ii, nucile de Sibișel (Hunedoara).

Faima nucilor din Sibișel este bine cunoscută și în străinătate. Că sunt de calitate superioară, ni-o dovedește faptul că aceste nuci au avut înainte cumpărători statornici din Austria și Germania care plăteau prețuri mult superioare celorlalte nuci. O majorare considerabilă a prețurilor provenea din faptul că negustorii plăteau producătorilor prețul stabilit la bursa din Viena (scăzând transportul) fără a mai face obișnuitele tratative pentru a obține prețuri mai avantajoase.

Datorită acestei faime și mai ales datorită instrucțiunilor date de organele de conducere din Ministerul Domeniilor, toate instituțiile interesate la producerea nucilor, au dat asalt asupra Sibișelului, pentru a-și procura, cu orice preț, nuci de Sibișel, chibzuind — pe bună dreptate — că, pentru o sămânță selecționată și de marcă superioară, se poate plăti un preț chiar dublu celui obișnuit.

Producătorii, având asigurată vânzarea nucilor față de negustorii din Austria și Germania, au ținut la preț, ceea ce au făcut pe diverșii delegați ai instituțiilor veniți în 1935 pentru a cumpăra nuci din Sibișel, să ofere prețurile cerute de proprietari pentru a-și asigura stocul de nuci necesar a fi însămânțat în pepiniere. Prin aceste acceptări de prețuri ridicate s'a provocat astfel o concurență a pre-

țurilor care apărea cu atât mai nejustificată cu cât se făcea între diversele instituții ale Statului. Producătorii au ținut la preț știind că delegații instituțiilor nu pot sta în localitate mai mult de 2—3 zile și mai ales având asigurată vânzarea nucilor în străinătate. Datorită acestei concurențe, s'a ajuns în 1935 să se plătească prețul de 35 lei de kg. La kg. intră 70—75 nuci, adică revine la un leu 2 nuci. Dacă ținem în seamă faptul că în primăvara anului 1935 a fost un ger târziu care a atacat o mare parte a nucilor, ceea ce a făcut să se producă a 2-a înflorire, și drept urmare o recoltă slabă în cali-

Figura I. O colecție de nucii din Sibiu.

tate, având un procent de 40—45% nuci necomplet dezvoltate, ne conduce la prețul de 1 leu 1 bucată bună .

Pentru a se vedea diferența de preț între nuci este suficient să arăt că la târgul din Orăștie prețul nucilor în 1936 a fost de 8—10 lei la kg., iar la Sibiu la distanța de 12 km. prețul cerut a fost între 25—35 lei la kg.

Asaltul amatorilor asupra Sibiuului, pe lângă urcarea considerabilă a prețurilor, a mai avut și un alt efect cu totul neașteptat.

Deși Sibiuul are o capacitate de producție de circa 5000 kg. de nuci: în 1935 a vândut peste 10.000 kg. Explicația este simplă : producătorii observând că majoritatea cumpărătorilor nu prea cercetează proveniența nucilor, au procurat nuci din satele învecinate și le-au revândut ca marfă de Sibiu.

Inșelăciunea nu este prea mare, ținând cont de faptul că în satele învecinate de asemenea sunt nuci de bună calitate.

În 1936, pentru a asigura cumpărarea nucilor la un preț rezonabil și mai ales pentru a asigura tuturor instituțiilor interesate cumpărarea nucilor din Sibiușel, avându-se în vedere capacitatea limitată în privința producției de nuci de calitate bună, Camera de Agricultură a județului Hunedoara a luat inițiativa de-a procura ea nuci pentru toate instituțiile interesate, care i se adresează, în baza îndrumărilor date de Minister.

Figura. II. Nuci sferice, în mărime naturală.

Pentru a asigura procurarea nucilor de cât mai bună calitate, a trimis din vreme delegatul său să noteze și să inventarieze toți arborii frumoși, sănătoși și bine desvoltați, cari au fructe de calitate bună, pentru ca sămânța acestora să nu fie amestecată cu a celorlalți, și numai aceasta să fie cumpărată pentru însămânțare în pepiniere.

S'au dat apoi instrucțiuni producătorilor privitoare la culesul, uscarea și păstrarea nucilor și s'a cerut, avându-se în vedere scopul pentru care se cumpără nucile, să nu fie spălate, întrucât această operație scade în mare măsură capacitatea de germinație. În localitate se obișnuiește ca nucile să fie spălate pentru a avea o culoare frumoasă și a fi mai atrăgătoare.

Cu toată inventarierea făcută și în ciuda instrucțiunilor date, majoritatea producătorilor nu s'au conformat, astfel că în toamna

anului 1936 majoritatea nucilor au fost spălate și mai ales au fost amestecate : din toți arborii și de toate calitățile.

În Sibişel, deși este o localitate cu un vechiu trecut în privința producției nucilor, în mod cu totul nejustificat, se găsesc o mulțime de varietăți de nuci, ceea ce dovedește că fiecare arbore își are caracteristicile sale, cari se păstrează și se transmit. Dau mai jos o fotografie a colecției de nuci făcută de subsemnatul în comuna Sibişel în toamna anului 1936, în care se observă varietățile existente. Aceste varietăți au fost adunate dela circa 10—12 proprietari, fiecare din ei având cât 3—4 varietăți.

Figura III. Nuci ovale, în mărime naturală.

Între acestea găsim unele cari după conformație și mărime nu sunt deloc demne de faima ce se atribue nucilor de Sibişel.

Este adevărat că în 1936 la Sibişel și comunele învecinate nucile au rămas nedesvoltate complet (și ca mărime și ca maturitate) datorită secetei ce a bântuit, ceea ce a provocat o scădere a volumului și un aspect mai puțin frumos.

Din cercetarea nucilor de Sibişel, am găsit că în această localitate se găsesc trei varietăți mai bune, iar celelalte sunt ordinare și nu merită a fi însămânțate.

A. Cele mai frecvente dintre acestea sunt cele arătate în clișeul No. II, sferice, cari au următoarele caracteristice :

Mărimea: 40—48 m/m lungime, 30—44 m/m grosime peste brazda de sudură a coajei și 40—48 m/m peste mijlocul coajei (carpelelor).

Sudarea coajei bine făcută, complet închisă, brazda de sudură puțin proeminentă, cu un vârf foarte puțin pronunțat.

Coaja (carpelele): netedă, destul de subțire și casantă.

Miezul: plin și uleios, umple bine partea interioară a coajei.

Colorarea: galben-brună.

B. Mai puțin frecvente, însă de calitate superioară și mai atrăgătoare, sunt cele ovale, clișeu No. III.

Mărimea: 42—50 m/m lungime, 35—40 m/m grosime peste brazdă și 35—40 m/m peste mijlocul coajei.

Figura IV. Nuci din Sibîșel, neselectate.

Sudarea coajei: bine făcută, complet închisă, brazda de sudură aproape inexistentă și vârful inexistent.

Coaja: netedă, subțire și casantă.

Miezul: plin și uleios.

Culoarea: galben deschis.

C. A treia varietate este asemănătoare ca formă și dimensiuni celei precedente însă are coaja mai groasă, mai puțin casantă și brazda de sudură mai pronunțată.

Miezul plin și uleios.

Culoarea mai închisă.

Caracteristica nucilor de Sibîșel este că deși nu au coaja prea subțire, totuși se sparg ușor, pentru faptul că aceasta este netedă, fără nervuri și mai ales brazda de sudură nu este proeminentă.

O altă caracteristică a nucilor de Sibîşel este conținutul mare de ulei, în raport cu alte nuci.

La alte nuci deși coaja este mai subțire, totuși din cauza nervurilor și a brazdei de sudură proeminentă, spargerea se face mai greu (sunt mai costelive) miezul nu este așa de plin și este mai puțin uleios.

Figura V. Rând I. Nuci de calitate bună din alte localități.

„ II. „ „ „ Sibîşel.

Marea majoritate a nucilor din Sibîşel sunt de calitate inferioară, totuși ele au un aspect frumos, datorită condițiilor locale de vegetație foarte prielnice. Comuna este situată la poalele munților Cugirului, fiind scutită de vânturi și geruri și profitând de ploii frecvente. Majoritatea nucilor sunt în grădinile locuitorilor în intravilanele din jurul caselor și mai puțin în grădini exterioare.

După părerea noastră, nucile selecționate de Sibîşel, duse în altă regiune, deși vor produce semințe relativ superioare, nu vor egala pe cele din Sibîşel.

Nucile neselecționate nu vor avea nici un avantaj față de cele locale din alte regiuni. Vor da chiar nuci de calitate inferioară, ceea ce se poate ușor constata și din clișeu No. IV, unde se arată o colecție de nuci de Sibîșel.

Figura VI. Nuci din Sibîșel, în formă de parâ și parâ inversată.

Din producția totală de cca. 5000 kg. ce se realizează în anii cu anotimp favorabil, se poate selecționa circa 2—3 mii kg. sămânță bună. În anii mai puțin favorabili nu se va putea selecționa mai mult de 1—2 mii kg.

Figura VII. Nuci din diferite localități, de diferite calități.

Dăm mai jos un clișeu comparativ între nucile de bună calitate din alte localități și nucile de Sibîșel (fig. V).

În figura VI prezentăm 2 nuci de Sibîșel în mărime naturală de calitate inferioară, în formă de parâ și parâ inversată.

În figura VII prezentăm o colecție de nuci din alte localități de diferite calități.

Concluziuni.

Din cele de mai sus rezultă, că producția nucilor de Sibişel este destul de limitată și că recoltarea lor în prezent s'a făcut fără selecționarea necesară pentru a ameliora calitativ producția viitorilor arbori.

1. Se impune ca ocolul silvic de regim din Orăștie, prin personalul de care dispune — brigadierul și pădurarul local — să inventarieze nucii producători de semințe superioare și să facă cumpărarea seminței în toți anii, constant, dela acei producători.

2. Este necesară cumpărarea întregii cantități din nucii inventariați, pentruca producătorii să știe asigurată vânzarea lor în bune condițiuni.

3. Este necesar ca cumpărarea seminței să fie limitată la cantitatea produsă anual (din acea de bună calitate) și sămănăturile în pepiniere să fie în funcție de această producție, iar nu după prevederile stricte a programului anual.

4. Distribuirea nucilor să se facă de comun acord de către organele diriguitoare a Ministerului de Domenii, pentru a se evita concurența.

5. În localitățile unde se află nuci de calitate bună este mai bine să se semene în pepiniere nuci localnice, decât nuci neselecționate și cumpărate cu prețuri foarte mari.

Die Sibişelwalnuss und die Walnüsse im Sibişelgebiet.

Les noyers de Sibişel et les noyers des environs de Sibişel.

En Transylvanie, dans le département du Hunedoara, se trouve la localité Sibişel. où végète en excellentes conditions une variété de noyer, dont les noix, d'une qualité exquise sont, depuis longtemps, très recherchées par les commerçants d'Allemagne et d'Autriche. Les noyers, variété de Sibişel, ont une capacité de production annuelle de 10.000 kg.

LUCRARILE DE ÎMPĂDURIRI EXECUTATE DE C. A. P. S. ÎN ANUL 1936/937.

de Ing. VASILESCU GRIGORE

În continuarea executării planului decenal de împădurire a poenilor, suprafețelor tăiate ras și terenurilor degradate, ocoalele silvice C. A. P. S. au împădurit în cursul anului 1936/937 (1 Aprilie 1936—31 Martie 1937) o suprafață de 18.881,36 ha.

Pe natură de lucrări, suprafața de mai sus se împarte astfel :

	Semănături	Plantațiuni	Total
Poeni, goluri și terenuri degradate	343,07—16%	4866,03—29%	5209,10—29%
Tăieri rase	629,45—30%	5453,20—33%	6082,65—32%
Complectări în arborete create artificial	112,04— 5%	3806,91—22%	3918,95—21%
Complectări în arborete re-generate incomplet natural	131,73— 6%	1311,28— 8%	1443,01— 7%
Sub masiv	729,58—35%	257,79— 2%	987,37— 5%
Arborete degradate	172,94— 8%	1067,61— 6%	1240,55— 6%
	2118,81 ha	16.762,82	18881,63

Semănăturile directe ocupă 11% din suprafața totală împădurită iar plantațiunile restul de 89%.

După esențele întrebuintate avem :

	Semănături	Plantațiuni	Total
Molid	601,07 ha—29 %	6770,10 ha—40 %	7371,17 ha—39 %
Brad	637,75 ha—30 %	7,80 ha	645,55 ha— 3,5%
Alte rășinoase	—	91,32 ha— 0,6%	91,32 ha— 0,5%
Stejar	541,30 ha—25 %	3393,88 ha—20 %	3935,18 ha—21 %
Salcâm	98,30 ha— 5 %	4476,42 ha—26 %	4574,72 ha—24 %
Frasin	6,70 ha— 0,3%	679,58 ha— 4 %	686,28 ha— 3,5%
Ulm	15,00 ha— 0,7%	65,61 ha— 0,4%	80,61 ha— 0,5%
Alte foioase	218,69 ha—10 %	1278,11 ha— 9 %	1496,80 ha— 8 %
Total	2118,81 ha	16.762,82 ha	18.881,63 ha

Cu rășinoase s'a împădurit 43% din suprafața totală iar restul de 57% cu diverse esențe foioase. Cele mai întrebuintate esențe au fost : molidul 39%, salcâmul 24% și stejarul 21%.

Suprafața pepinierelor existente este următoarea :

Suprafață cultivată	7.721.073 m ²
„ de odihnă	2.074.618 m ²
Drumuri, poteci, etc.	1.489.625 m ²
Total :	11,285,316 m ²

In aceste pepiniere s'a semănat în cursul anului 1936/937 o cantitate de 107.155 kgr. și 1344 hl. semințe forestiere pe o suprafață de 4.043.242 m² și s'a repicat 14.570.000 pueți pe o suprafață de 643.532 m².

Pentru nevoile proprii cât și pentru trebuințele proprietarilor particulari, ocoalele silvice C. A. P. S. au recoltat 186.034 kg. și 3317 hl. semințe de diverse esențe forestiere.

In vederea îngrijirii arboretelor s'a mobilizat 10.033,44 ha. s'a recepat o suprafață de 86.50 ha. și s'au executat degajări pe 9911,05 hectare.

In fine, pentru diverse lucrări (colibe pentru muncitori, șanțuri perimetrare, poteci, etc.) s'a cheltuit 1.678.745 lei fonduri bugetare și 203.019 lei valoarea cedărilor în folosință.

Cheltuelile avute pentru executarea lucrărilor de mai sus, sunt următoarele :

	Fonduri bugetare	Cedări de folosință
Semănături și plantațiuni	11.508.709 lei	1.300.058 lei
Pepiniere	10.925.446 ..	43.199 ..
Recoltări de semințe . .	4.100.160 ..	15.619 ..
Îngrijiri de arborete . .	2.288.137 ..	1.676.772 ..
Diverse	1.678.745 ..	203.019 ..
Total	30.501.197 lei	3.238.667 lei

Les travaux de reboisement exécutés par la C.A.P.S. en 1936/1937.

Die während des Jahres 1936/37 durchgeführten Aufforstungsarbeiten.

CULTIVAREA NUTREȚURILOR. SALVAREA PĂDURILOR

de T. H. CRIVAȚ

Așa cum a fost înțeleasă până azi problema hranei vitelor la noi, a fost complet greșită, punându-se centrul de greutate pe pășune și nu pe nutrețul din ograda fiecărui gospodar, rezultat din fânețele naturale sau din cultivarea plantelor de nutreț, care s'a dovedit a fi întotdeauna insuficient.

Această insuficiență de nutreț provine din:

1. O întindere prea mică de teren afectată fânețelor și culturii plantelor furajere. Agricultura noastră a făcut și încă face abuz de cerealism.
2. Lipsa de îngrijire — mai ales la fânețele naturale. Din această cauză, producția la ha este redusă.
3. Nefolosirea nutrețurilor așa zise concentrate (porumb, orz, ovăz, turte oleaginoase, tărâțe). Acestea iau calea străinătății.

Sunt adevăruri care au fost recunoscute și la congresul agricol ținut în anul acesta la București.

Din această pricină, în loc ca vitele să fie trimise la pășune mai mult pentru mișcare decât pentru hrană, ele sunt conduse acolo ca să se hrănească. Rare sunt cazurile când vitele, aduse în fiecare seară acasă, de cele mai multe ori flămânde, să mai primească ceva de mâncare până a doua zi, când sunt din nou duse la pășune.

Nutrețul rezultat din fânețe sau din culturi, fiind întotdeauna în cantitate mică, este păstrat pentru vremea rea din sezonul de iarnă. Din această cauză, vitele sunt ținute cât mai mult timp să pășuneze. În felul acesta vedem cum, mai ales în regiunea de deal și de munte, îndată ce se imprimăvărează și până în miezul iernii când pământul se acoperă cu zăpadă, vitele sunt plimbate prin pășuni, fânețe, miriști, margini de drumuri, livezi. Și astfel, în loc ca

o pășune să fie folosită numai 3—4 luni de zile pe an, este umblată de vite timp de 8—9 luni.

Dacă mai adăogăm faptul că întotdeauna pășunile noastre sunt supraîncărcate de vite, înțelegem de ce aceste pășuni se istovesc (nu mai au răgaz să se refacă) și cad pradă acțiunii distrugătoare a apelor.

Să ne mai mirăm de ce marea majoritate a terenurilor degradate dela noi se găsesc pe terenurile de pășune?

Este inutil credem să mai adăogăm că în asemenea condițiuni vitele sunt insuficient hrănite, din care cauză dau un randament mic.

Acestui viciu al economiei noastre pastorale se datorește, în bună parte, exproprierea și defrișarea pădurilor, și mai ales pășunatul în păduri.

A menține actuala stare de lucruri însemnează a condamna la pieire multe alte mii de ha de pădure care trebuie să înlocuiască suprafețele de izlazuri istovite și căzute pradă eroziunii, și a continua cu pășunatul în păduri.

Cum se poate remedia această situație.

Să punem economia creșterii vitelor pe adevăratele ei baze: să afectăm fânețelor și culturilor de plante furajere suprafețe suficiente, defalcându-le dela cereale și numai foarte puține — în regiunea de câmp — din terenurile date ca pășune. Să renunțăm deci la cerealismul exagerat.

Odată cu aceasta, se mai cere :

1. Stăvilirea eroziunii acolo unde s'a produs.
2. Ameliorarea stării actuale a pășunilor.
3. Folosirea nutrețurilor concentrate.

Silvicultorii au interes să activeze în acest sens. Numai așa pot ajunge să scape de noui defrișări de păduri, de pășunat în pădure, să aibă puțința de a stabili perimetre de ameliorare și să aibă răgazul necesar de a lucra în acest sens scontând rezultate definitive.

În situația actuală, este natural ca populația să opună o dărză rezistență la constituirea perimetrelor de ameliorare. Un perimetru presupune reducerea suprafeței pășunabile, chiar dacă ea se face în mod temporar.

De aceea, se impune ca simultan cu lucrările din perimetru, să se înceapă lucrări de ameliorare pe tot restul teritoriului rămas liber spre folosință: curățirea mărăcinilor și buruenilor nefolositoare.

strângerea pietrelor, distrugerea mușuroaelor de cârțiță, eventuale drenări de terenuri apătoase, grăparea întregii pășuni. Toate cu scopul de a mări suprafața pășunabilă, de a îmbunătăți calitatea și de a mări cantitatea de iarbă. O reglementare a modului de folosință, cuprinzând și reducerea numărului vitelor la posibilitatea de hrană a pășunii, ar completa măsurile de luat.

Dar, aceasta ar fi numai un paleativ, dacă cum am arătat mai sus, nu se procedează numai decât la mărirea suprafețelor de fâneață și a culturilor cu plante de nutreț, la mărirea producției pe unitatea de suprafață și la folosirea pe o scară cât mai mare a nutrețurilor concentrate.

Mărirea suprafețelor de fâneață trebuie să se realizeze atât din lucrările de ameliorare, cât mai ales din afectarea a noi suprafețe defalcate dela terenurile cultivate până azi cu cereale. Socotesc că este anti-economic ca în vremea de azi, când circulația bunurilor este așa de înlesnită, să se mai cultive până în fundurile cele mai îndepărtate ale văilor munților — așa cum se obișnuiește — porumbul (nu cel de nutreț), sau alte plante nelalocul lor, pentru ca să se obțină recolte mizerabile sau să nu se obțină nimic. Aceste terenuri trebuiesc cedate fânețelor.

Să se caute apoi a se răspândi cât mai mult cultura trifoiului, lucernei și altor plante furajere, care în multe regiuni sunt complet necunoscute. Spre pildă, pe teritoriul întins al comunei Rucăr (Muscel) localitate unde circulația este așa de intensă și datează din timpurile cele mai vechi, în 1932 nu era decât o lucernieră, ce constituia un obiect de curiozitate pentru populația localnică a cărei ocupație principală se chema a fi „creșterea vitelor”. O propağandă susținută în vederea extinderii cultivării acestor plante se impune.

Mărirea producției se poate realiza prin ameliorări, în fruntea căroră trebuie să stea îngrășămintele. În general, populația noastră dela deal și munte practică îngrășatul fânețelor, folosind gunoiul produs de vite. Cel mai adesea gunoiera se face direct de vite prin operațiunea numită târlire. Toamna și primăvara, după cosirea fânețelor și înainte de epoca „opririi” lor pentru a lăsa fânului putința să crească, vitele sunt ținute zi și noapte pe aceste fânețe. Pentru ca dejecțiunile lor să fie împrăștiate pe o suprafață cât mai mare, se mută locul lor de odihnă, din timp în timp. În unele regiuni din țară, vitele (mai ales oile) sunt ținute pe fâneață și iarna pe zăpadă.

În această epocă li se dă să mănânce fânul strâns în țarcuri anume făcute pe fâneață. Mulți proprietari permit pășunatul vitelor străine pe fânețele lor, numai în vederea acestei târliri.

Acest fel de a îngrășa fâneața este incomplet, din două puncte de vedere:

1. Cantitativ. Cel mai adesea gunoiul produs de vite nu ajunge să îngrășe suficient întreaga suprafață.

2. Calitativ. Gunoiul poate să nu răspundă lipsurilor de substanțe chimice dintr'un anumit sol. Sau chiar dacă în gunoi s'ar găsi elementele necesare, s'ar putea întâmpla să fie în cantitate mică.

Se impune deci introducerea îngrășămintelor chimice. Acestea presupun 3 condițiuni de îndeplinit :

1. Existența îngrășămintelor.
2. Rentabilitatea folosirii lor.
3. Cunoașterea lipsurilor din sol.

Prima condițiune este satisfăcută. În țara noastră avem câteva fabrici de îngrășămintă chimice. (Mărășești, Baia Mare, Dicioșanmartin). Ele pot furniza, la cerere, îngrășământul de care au avea nevoie.

Cea de a doua se poate vedea din experiență. În cazul când prețul lor ar fi prea mare, așa că operațiunea n'ar fi rentabilă, atunci autoritatea care are în grijă interesele agriculturii, trebuie să avizeze la măsuri de rigoare: eventuale prime, reduceri de tarife pe C. F. R., etc.

În sfârșit, cea de a treia este mai greu de îndeplinit. Ce fel de îngrășământ folosim într'un loc dat? Aceasta ne-o poate spune în mod hotărît numai o analiză a solului. Astăzi însă se știe, în general, cari sunt îngrășămintele de folosit în anumite regiuni ale țării. Fabricile însăși dau oarecari referințe prin prospectele lor. Și apoi, avem doar în toate unghiurile țării, un personal tehnic specializat, al cărui rost acesta este, să dea indicațiunile necesare.

Mai sunt însă și alte dificultăți.

Ca orice lucru nou, la început el este primit cu neîncredere.

Și încă ceva. Lumea simplă are groază de complicații. Să ceară referințe la fabrici, să facă comenzi, de multe ori cu plată anticipată, să umble pe la gară să scoată coletele, toate acestea o fac să se lipsească, chiar dacă inițial ar avea dorința de mai bine.

Noi suntem azi în situația de a face omului binele cu sila. De aceea, dacă se poate, să i se aducă omului îngrășământul în curte.

În sfârșit, o ultimă dificultate și nu cea mai mică. De multe ori, omul nu are bani în momentul când are nevoie de îngrășământ. Iar fabrica nu dă, unei persoane necunoscute, pe credit.

Se cere dar învingerea acestor piedici.

Increderea populației în îngrășămintele chimice nu se poate căpăta repede și definitiv decât pe calea experimentării. Să vadă ea că din folosirea unei cantități oarecare de îngrășământ chimic rezultă un plus de nutreț, plus care plătește banii cheltuiți. În această ordine de idei, cred că a sosit vremea faptelor. Dacă nu în fiecare comună, cel puțin în centrele rurale cele mai de seamă, să se facă loturi experimentale. Populația să fie față la felul cum se procedează.

Procurarea și finanțarea îngrășămintelor se poate face prin cooperativele locale, care ar avea astfel un mare rol de îndeplinit. Pe calea aceasta și ultimele două dificultăți ar fi învinse. Ceva mai mult, cooperativele cumpărând cantități mari de îngrășămintă, ar putea obține, pe lângă credit și prețuri mai mici.

Iată dar schițată calea de urmat pe viitor de economia creșterii vitelor. Numai așa, precum am mai spus, putem scăpa de noi defrișări de păduri pentru izlazuri și de pășunat în păduri.

Noi, silvicultorii, repet, suntem datori să lucrăm cât mai mult în acest sens. Ultimele legiuiri ne-au dat anumite însărcinări. Să ni le îndeplinim cu prisosință, pentru ca din colaborarea noastră cu ceilalți tehnicieni ai Ministerului de Agricultură, să îndrumăm creșterea vitelor pe drumul ei cel bun. În această ordine de idei, este demnă de relevat dispozițiunea luată de una din Direcțiunile silvice ale Casei Pădurilor de a se distribui brigadierilor și pădurarilor sămânță de plante furajere. Aceste culturi, împrăștiate pe teritoriul diferitelor comune, vor constitui un îndemn și pentru lumea cealaltă. Dacă măsura nu a fost generalizată în administrația noastră, este bine să se facă de acum încolo. Se cere însă stăruință și pricepere, pentru a obține rezultatele dorite. De aceea, socotesc că, atât șeful de ocol cât și inspectorii de control, trebuie să urmărească de aproape aceste culturi, așa cum urmăresc problemele de silvicultură, dând sfaturi și luând măsuri de îndreptare, atunci când lucrurile n'ar

merge cum trebuie. Iar pentru cei ce nu se pricep — pentru început — să cultive aceste plante de nutreș, să li se distribuie broșuri tratând aceste lucrări. Este o cale de urmat cu stăruință, care nu se poate să nu dea roade pozitive.

La culture des plantes fourragères, la sauvegarde des forêts.

Die Kultur von Futterpflanzen als Schutzmittel gegen Beweidung der Wälder.

2. TOT IN JURUL LEGII PENTRU PROTECȚIA PĂDURILOR¹⁾).

de ILIE C. DEMETRESCU
Ing. subinspector silvic

«Use no hurtful deceit;
think innocently and justly;
and, if you speak, speak accordingly».

Franklin: Moral virtues.

În decursul anului 1936, am publicat în trei caiete ale „Revistei Pădurilor” cele trei părți ale studiului nostru asupra „Legei din 20 Aprilie 1935 pentru pădurile de protecție”. Lucrarea a apărut și ca broșură între publicațiile Institutului de Cercetări și Experimentație forestieră.

În partea a doua a lucrării²⁾, am socotit oportun și de datoria noastră să facem niște rectificări la o notă publicată în „Viața Forestieră” sub semnătura Dr. V. S. Aceste lipsuri ușor controlabile de oricine, constituiau, de fapt, tot temeiul de originalitate al notei respective. Și anume, se afirma, între altele, în acea notă :

1) „Una dintre cauzele principale ale pustiirii pădurilor noastre și a transformării lor în torenți și coaste surpătoare, este mai cu seamă lipsa unor prescripțiuni legale, în ce privește respectarea pădurii de protecție”;

1) Articolul de față constituie un fel de exemplificare la generalitățile tratate într'un articol precedent: «Critica drept mijloc pentru promovarea științei forestiere românești». (R. P. 1937, pag. 430).

Folosim prilejul de față rugând cetitorul să inoociască rândul 11 de sus dela pag. 433, în articolul acesta, cu următorul pasaj: «necon condiționată a adevărului, criticul mai trebuie să». Eroarea s'a produs cu prilejul tipării.

2) «Prescripțiuni asupra pădurii de protecție în legislația românească». (R. P. 1936, pag. 571).

2) „Codului silvic din 1910, noțiunea pădurii de protecție îi era propriu zis necunoscută, întrucât clauza (sic¹) ei numai proprietarul particular era ținut să o respecte [a se remarca, între altele, logica bizară (n. a.)] și numai dacă agentul însărcinat cu întocmirea amenajamentului credea că este cazul să se declare pădurea ca atare. Din acest punct de vedere, Codul nostru silvic nu se poate compara cu niciuna din legile silvice străine“.

Analizând aceste fraze, aflăm șase afirmațiuni categorice, pe care le enumărăm în chip independent, astfel :

1) *Lipsa de prescripții legale* în ce privește respectarea pădurii de protecție în legislația noastră silvică;

2) Noțiunea pădurii de protecție îi era propriu zis *necunoscută* codului silvic din 1910;

3) *Numai proprietarul particular* era ținut să respecte clauza noțiunii pădurilor de protecție (sic);

4) Chiar în acest caz singular al proprietarului particular, „clauza respectivă devenea obligatorie, „numai dacă agentul însărcinat cu întocmirea amenajamentului credea că este cazul să se declare pădurea ca atare“ (ca pădure de protecție“);

5) Sub raportul acesta al pădurii de protecție, codul nostru silvic nu se poate compara cu nici una din legile silvice străine;

6) Una dintre cauzele principale ale pustiirii pădurilor noastre și a transformării lor în torenți și coaste surpătoare, rezidă în lipsa de prescripțiuni legale referitoare la pădurea de protecție.

Dintre aceste afirmațiuni, primele cinci pot fi dovedite sau infirmate cu ajutorul unor elemente sigure, ușor controlabile de orișicine. În ceea ce privește ultima, lucrurile devin prea complicate, astfel că, vrând-nevrând, trebuie să o primim ca o credință a autorului.

În articolul amintit, am arătat — propriu zis pentru necesitățile studiului nostru, lucru ce s'a potrivit și pentru punerile la punct mai sus amintite — măsura destul de largă în care prescripții referitoare la determinarea de păduri de protecție și la regimul lor anu-

1) După Larousse : Clause = Disposition particulière d'un act, d'un contrat, etc.

2) A se remarca contradicția dintre afirmațiunile 4, deoparte, și 1 și 3 de alta.

mit, își găsesc loc în legile noastre, începând cu codul silvic dela 1881, legea Casei Pădurilor și codul silvic din 1910, legea sanitară din 1926 și 1930, și legea pentru ameliorarea terenurilor degradate din 1930.

Am mai arătat, că nu este o scăpare din vedere, atunci când prescripțiunile referitoare la pădurea de protecție din codul silvic, au aplicare numai în cazul pădurilor particulare. Legiuitorul din 1910 a fost logic atunci când a procedat astfel. „Regimul prevăzut pentru pădurile proprietarilor neparticulari este în ambele coduri mai aspru decât cel pentru pădurile de protecție. Ar fi fost, deci, de prisos și chiar nelogic să se mai distingă păduri de protecție în proprietatea neparticulată, când prin simplul fapt al naturii acestei proprietăți, ele erau [sau, mai bine zis, trebuiau să fie (n. a.)] apărute într'o și mai mare măsură". Cu alte cuvinte, ele erau supuse în totalul lor unui regim mai aspru, decât cel prevăzut atunci pentru pădurile de protecție din proprietatea particulară.

Am mai arătat, că amenajistul nu avea calitatea să declare păduri de protecție, el nefiind decât un profesionist particular. O asemenea operație se îndeplinea de către autoritatea de poliție silvică, după o procedură anumită, indicată de codul silvic (art. 1, al. e—h și art. 18). Adăogăm acum în plus lămurirea ¹⁾, inutilă de altfel pentru cei ce cunosc legea noastră de bază, care este codul silvic din 1910, că articolele și aliniatele de mai sus se referă la pădurile particulare de supus regimului silvic și care nu pot fi, după însăși enumerarea codului, decât păduri de protecție. Acea supunere la un regim silvic deosebit, anume prescris de cod, presupune și implică ipso facto și calificarea și definirea acelor păduri drept păduri de protecție.

În privința inferiorității codului silvic față de orice lege silvică străină, sub raportul pădurii de protecție, am afirmat că lucrul nu poate fi de asemenea acceptat, fiind prea în contradicție cu realitățile ²⁾.

Credinței autorului respectiv, că lipsa de prescripțiuni legale referitor la pădurea de protecție, ar fi una dintre cauzele principale

1) Spre a risipi confuzia D-lui Dr. V. Sabău, dela pagina 192 R. P. 1937 și a demonstra cât de ușor se face uz de calificative grele.

2) Vezi nota 1 din josul paginei 912.

ale pustiirii pădurilor noastre, „ne-am îngăduit” să-i opunem „profesiunea noastră de credință” :

....„Dispozițiunile respective din codul silvic, ca și cele din legile mai noi, sunt de așa manieră formulate, încât aplicate în litera și spiritul gândit de legiuitor, puteau foarte bine să definească, să apere și să facă să funcționeze *indesulător* pădurile de protecție necesare în orice parte a Țării. Alta este cauza răului, și anume : o cauză mai generală, comună tuturor scăderilor pe care ni le oferă pas cu pas viața publică românească.

La ce bun o lege fără moravuri ?”

Efectul acestei încercări de punere la punct a fost un lung articol polemic, fracționat în patru „reprize” — cum le-ar zice d-l Dr. V. Sabău — și publicat în „Revista Pădurilor” (caetele 11, 12/1936 și 1, 2/1937). D-sa l-a scos și în broșură deosebită, sub semnificativul titlu cu caractere roșii: „Pădurea de protecție în legislația silvică românească”.

Pășind la expunerea celor de mai jos, ar fi să ne ocupăm numai cu părțile ce țin de natura profesiunii noastre, iar dintre cele de ordin general, numai cu cele ce au strânsă legătură și servesc la lămurirea acestora. N'are însă ce căuta în cercul nostru de preocupare restul elementelor și caracteristicile polemice respective, deci : stilul, limbajul, urbanitatea, etc.

Răspunsul nostru de față vine destul de târziu. Multă vreme am cumpănit, dacă chestiunea mai merită un răspuns. Spiritul în care a fost compus articolul respectiv, premisele, raționamentele și metodele întrebuițate, ni s'au părut mai prejos de orice critică. Ne-am zis, totuși, că s'ar putea să fi fost și noi insuficient de explicit în unele privințe, întrucât apare prea impresionantă neînțelegerea celor spuse de noi în articolul pomenit ¹⁾. Nu ignorăm faptul, că o

1) Cu acest prilej, rugăm cetitorul să rectifice următoarele erori de tipar și scăpări, strecurate în textul studiului nostru :

- a) la pag. 572 rândul 8 de jos: ²⁾, în loc de: ²⁾;
- b) „ 575 „ 2 „ : al. e—h în loc de: al. h;
- c) „ 807 „ 10 de sus: 5—25 „ „ : 2—25;
- d) „ 810 „ 8 „ : «de protecție» „ : «rezervate»;
- e) „ 813 „ 15 „ : centrale „ „ : județene;
- f) „ 813 la sfârșitul notei 2, a se adăuga fraza :

asemenea neînțelegere poate fi voită, din interese diverse sau provocată de anumite stări de spirit. Ori cum, expunerea noastră de față își găsește justificarea, în primul rând, în dorința de a aduce noi precizii și o completare a chestiunii puse de noi în discuțiune. Dintre cele repuse pe tapet de către d-l Dr. V. Sabău, vom da preferință acelor părți ce-și găsesc răspunsul prin însăși afirmațiile d-sale făcute cu alte prilejuri. Restul va fi, în general, lăsat la o parte, întrucât spațiul Revistei ne interzice o mai mare dezvoltare a chestiunii și, apoi, refuzând și noi de a ne face profesorul particular spre a îmbogăți cunoștințele elementare ale unui polemist, în materie de politică forestieră.

O altă cauză, care ne-a făcut să întârziem răspunsul, este de ordin tehnic. Într'adevăr, n'a fost lucru ușor ca să ne orientăm și să găsim puncte de sprijin în confuzia de idei, în nenumăratele contradicții și în lipsa de gradațiune și sistemă a expunerii materiei în articolul respectiv.

Pus în fața articolului nostru, d-l Dr. V. Sabău avea datoria, în primul rând, de a răspunde la rectificările noastre și apoi, putea să facă și critica deosebită a studiului nostru, fiind vorba de două lucruri și două atitudini distincte. În loc de a proceda astfel, d-sa trece la un atac fulgerător și masiv, bazat pe neînțelegerea celor spuse de noi și strecoară printre rânduri și ceva din apărarea d-sale, foarte bine camuflată în confuzia generală a lungului articol¹⁾.

Acest organ nou ar putea fi denumit: «Comisiunea centrală a pădurilor de protecție», sau «Consiliul tehnic al pădurilor de protecție». Noi înclinăm pentru prima formulă, din considerațiuni de analogie față de «Comisia județeană»... și spre a păstra și expresia legii (art. IV, al. 2).

1) Am dorit să dăm un exemplu de chipul cum se caută să se strecoare pe tangentă. La afirmația d-lui Dr. V. Sabău: «Clauza ei (a «noțiunii pădurii de protecție» (?) n. a.) numai proprietarul particular era ținut să o respecte și numai dacă agentul însărcinat cu întocmirea amenajamentului credea că e cazul să se declare o pădure ca atare», noi am opus rectificarea de care am vorbit mai sus. Pentru aceasta suntem acuzați de denaturare și alterare a sensului adevărat. D-l Dr. V. Sabău susține în urmă, că din fraza de mai sus «nu rezultă că amenajistul face declararea (verbul este la impersonal), ci că el o provoacă». Față de o astfel de nouă răstălmăcire, mi-aș permite să rog pe d-l Dr. V. Sabău să-mi arate un singur caz din Țara românească, în care un amenajist, plătit de

Această metodă de a răspunde la o critică printr'un contra-atac, poate fi uzitată în oratoria politică, în tactica militară sau poate în luptele de pe ring: credem, însă, că n'are ce căuta în critica științifică. În acest caz, lucrurile trebuie să fie bob numărat, prezentate cu rânduială, francheță și obiectivitate.

O a doua tactică, constă în încercarea d-sale, pe de o parte, de a ne prezinta ca un fel de denigrator al corpului, al profesiunii, al înaintașilor, al camarazilor, și chiar al vieții noastre publice, de a ne pune în „controversă” „cu marii și experimențații practicieni români în materie de legislație forestieră”, iar pe de alta, de a-și alia anumite forțe al Corpului prin laude impresionante¹⁾.

un particular spre a-i face regulamentul de exploatare, potrivit intereselor sale. însă în cadrul regimului silvic prescriș pentru pădurea respectivă, care să fi fost dispus să-i creeze proprietarului respectiv vreo nouă dificultate, declarându-i pădurea lui drept pădure de protecție, ceea ce n'ar fi putut face, de altfel, decât în calitatea sa de agent al administrației de poliție silvică, iar nu de simplu amenajist.

Trebuie să mai adăugăm, că un proprietar particular, a cărui pădure nu era încă supusă la regimul silvic (și anume, aproape numai pentru considerațiuni de protecție), nici nu apela la serviciile unui amenajist — nefiind obligat de lege la acest lucru — decât în cazuri extraordinar de rare (gospodărie chibzuită, bazată pe un plan economic). Dar chiar atunci, amenajamentul era o lucrare cu totul particulară, fără să fie supusă spre aprobare autorităților.

Din activitatea noastră de șef de ocol, știm că pentru supunerea pădurilor particulare la regimul silvic, ca păduri de protecție, se întocmeau tablouri cu propuneri justificate. Venea, apoi, ministrul și aproba sau respingea asemenea propuneri, după o anumită procedură, indicată de lege. Lucrul e simplu și lămurit. Răstălmăcirea de mai sus, ori cât de isteată ar fi formula, nu poate fi acceptată.

1) Vina noastră ar consta în faptul că am afirmat undeva în lucrarea amintită, că legiuitorul român (al întregii noastre legislații forestiere) denotă oarecare lipsă de claritate în precizarea noțiunii «pădure de protecție», și că am uzat, ca citat, de cuvintele unui profesor german — din întâmplare însuși maestrul D-lui Dr. V. Sabău din vremea studiilor D-sale de la Universitatea din Giessen, citat luat dintr'un articol publicat în «Viața Forestieră»: «...este mai ușor a emite o lege impresionantă și voluminoasă, care nu costă nimic pe Stat, decât a face cu adevărat ceva real pentru economia forestieră». Dacă acest lucru a putut fi spus de un profesor german, va înțelege orișicine, cu cât mai multă îndreptățire poate fi reamintit în România.

Dar, în sfârșit, să admitem că d-l Dr. V. Sabău, erijat în apărător benevol al corpului, ar avea dreptate; ne întrebăm însă, ce calificativ s'ar potrivea atunci d-lui Ing. Inspector general silvic Petre Ioan, care tratând despre acțiunea societăților străine în pădurile românești face afirmațiunile următoare, într'o lucrare,

Cum? A ne strădui să îmbogățim tezaurul nostru de cunoștințe înseamnă a denigra pe înaintași? De când a spune adevărul, este tot una cu a denigra? Sunt oare cele spuse de noi lucruri chiar așa de grave? ¹⁾).

nu se poate mai elogios prezintă cetitorilor «Vieții Forestiere» (1936, pag. 478) de același domn Dr. V. Sabău:

...«*au cumpărat* păduri pe alese, încheind contractul de exploatare potrivit intereselor lor capitaliste;

... *pentru a face amenajamentul*, conform contractului, totdeauna s'au găsit mai mulți amenajști de cât a fost nevoie și se înțelege că au biruit cei mai bine organizați în acest scop);

...și dacă un *control*, nu s'a soldat cu sancțiuni și îndreptări nici măcar în Vrancea, la Lotru, în Bihor, pe Mureș, în Ciuc sau în alte asemenea regiuni, ce constituiesc rușinea țării noastre, înseamnă că și controlul a fost inexistent și ineficace: totdeauna jaful a fost unit cu corupția». «Aspecte de politică silvică națională», București, edit. Soc. «Progresul silvic», pag. 241).

Și totuși, nevinovatele noastre observațiuni de mai sus, sunt calificate de d-l Dr. V. Sabău drept... «cu totul noi»... «prea se abat dela părerile în deosebi exprimate până aci de specialiști, prea sunt grave în acuzațiuni»... «prea ies din comun, prea sunt senzaționale, prea puțin ponderate și categorice în aprecieri» (R. P. 1936, pag. 1216).

Cetitorul va putea aprecia — și din cele de mai sus, dar mai cu seamă din cele ce vor urma — ce va să zică a fi cineva «animat de un sentiment de spiritus rector»... «și cultivat în intersul adevărului istoric pur academic. (R. P. 1937, pag. 193).

1) Tratănd despre stările din economia forestieră românească, d-l Dr. V. Sabău se pronunță astfel: «*Nicăieri nu sunt atât de puțin studiate condițiunile naturale ale țării din punct de vedere forestier decât în România. Intreaga știință și practică forestieră românească nu a rezultat din studiul condițiunilor staționale locale, nu a fost clădită pe relațiunile dintre factorii locali naturali și economici, ci este în oarecare măsură o marfă importată din Franța sau Germania, fără să se fi examinat dacă toate metodele economice importate se potrivesc condițiunilor economice locale. Aceste metode sunt aplicate în toate pădurile românești cu credința naivă, că ele ar fi trebuit să dea acelaș rezultate ca acolo, unde metodele respective s'au impus în urma unui studiu temeinic al împrejurărilor locale. Din această concepție simplistă și superficială a rezultat șablonismul întregii economii pădurărești» (Die Grundlagen der rumänischen Forstwirtschaft... usw., București, 1934, pag. 17. Sublinierile de mai sus sunt ale noastre):*

Dacă acest lucru a putut fi spus într'o carte accesibilă în primul rând cercurilor străine, ne surprinde cum d-l Dr. V. Sabău, cu prilejul polemicii de față, găsește totuși, pentru membrii corpului silvic român calificate de genul:

Potrivit obiectivului principal propus, ținem să aducem noi precizii la cele tratate în studiul nostru.

O primă discuțiune suplimentară este de trebuință, poate, asupra deosebirii dintre definiția dată de Prof. Endres pentru pădurea de protecție și cea propusă de noi¹⁾. Ca formă, cele două definițiuni se aseamănă într'adevăr. Dar această asemănare privește tocmai elementele pe care trebuie să le conțină orice definiție a pădurii de protecție. Ele constituie factorul comun. Intenționat am păstrat forma — a cărei modificare ar fi fost de altfel ușoară — tocmai spre a pune mai în relief diferența de fond. Apoi, pentru care motiv să schimbăm partea accesorie a formulei pe care o găsim bună? Numai pentru a fi cu orice chip original? Originalitatea în lucrul științific numai întru atâta are valoare și poate fi admisă, întrucât reprezintă tot deodată și un progres real față de stările precedente²⁾.

Și acum să revenim la diferențe, la ceea ce constituie specificul fiecăreia dintre cele două definițiuni în cauză.

După Endres, sunt păduri de protecție acelea a căror menținere și cuvenită tratare „s e i m p u n e”, iar după definiția noastră,

...«instanțele care aplică legea». ...«eruditele noastre competențe în materie de drept forestier». ...«marii și experimentații practicieni români în materie de legislație forestieră»... etc.

1) Ocupându-se de această chestiune, d-l Dr. V. Sabău găsește că ne-am fi însușit definiția lui Endres, «cu modificări de exprimare», «parafrazând-o» (termen rău întrebuițat) numai, «fără a-i schimba sensul». Acuzația este, într'adevăr, gravă. Dacă ne-am fi pus mintea cu «preopinental nostru», chestiunea putea să aibă urmări mai serioase. Atâta vreme cât noi expunem definiția lui Endres, în traducere românească și o criticăm în rândurile imediat precedente definiției noastre din studiul respectiv, credem că pentru orice om de bună credință, nu poate fi vorba de o însușire a bunului altuia. Altfel ar fi stat lucrurile, dacă ne-am fi permis să ignorăm definiția respectivă.

2) Rugăm cetitorul să remarce că definiția lui Endres (1905) are o apreciabilă asemănare cu aceea a lui Raesfeld (1859), nu numai în ceea ce privește forma, dar chiar și fondul:

1. «Păduri de protecție sunt acele păduri a căror menținere și cuvenită tratare se impune în interesul înlăturării pagubelor ce amenință pe terți». (Endres).

2. «Păduri de protecție sunt acele păduri a căror menținere și deosebită îngrijire se dovedește a fi în interesul binelui obștesc». (Raesfeld).

Cu toate acestea, nu s'a găsit nimeni în Germania — unde probitatea științifică stă la un nivel mult mai ridicat decât la noi — să acuze pe Endres că a încercat să-și însușească definiția lui Raesfeld.

....este recunoscută ca necesară". Intre aceste elemente este — credem — o mare deosebire. Se impune este absolut nedefinit, e mai mult un deziderat, privind viitorul. Cineva trecând pe lângă o pădure oarecare, poate să spună că se impune a fi menținută, etc. După cum am mai spus-o, orice pădure exercită o influență mai mult sau mai puțin mare asupra mediului fizic înconjurător. Deci, dacă ar fi vorba să rămânem la acel se impune din definiția lui Endres, atunci ar însemna să avem atâtea soluții câte capete, în materie de definirea de păduri de protecție. Elementul pe care îl introducem noi îngrădește perfect chestiunea, excluzând orice controversă. Numai acele păduri sunt păduri de protecție, a căror menținere și cuvenită tratare este recunoscută ca necesară, se înțelege, de cine e calificat să o facă (autoritatea de poliție forestieră, proprietarul respectiv). Potrivit definiției noastre, aflându-ne în fața unui caz concret, putem să spunem: „Această pădure este de protecție, fiindcă așa a hotărât autoritatea silvică sau proprietarul său". Elementul acesta preconizat de noi, mai pune în lumină și o altă latură a noțiunii: „pădure de protecție": caracterul său de relativitate și convenționalism, așa cum am mai arătat-o¹⁾.

Să trecem acum la celălalt element fundamental și diferențiat al celor două formule. Endres zice: „Păduri de protecție sunt acele păduri a căror menținere și cuvenită tratare se impune în interesul înlăturării pagubelor (Nachteile und Gefahren), ce amenință pe terți"; iar noi... „este recunoscută ca necesară pentru îndeplinirea unor funcțiuni de apărare fizică și directă". Este evident, că sfera noțiunii pagube — mai ales sub forma germană Nachteile und Gefahren — ce amenință pe terți, este foarte largă și nedefinită. Ea poate cuprinde foarte bine și obiective de ordin economic, fiindcă și acestea pot fi calificate drept „Nachteile und Gefahren, welche dritten drohen". De pildă: pericolul lipsei de lemn pentru generațiile viitoare, etc. Acest lucru este, însă, după noi, inadmisibil, deoarece întinderea nelimitată a sferei respective îi răpește pădurii de protecție însăși sensul de a mai fi

1) R. P. 1936, pag. 414 și 417.

ca atare, adică diferențiată de restul pădurilor de neprotecție. La un asemenea sens foarte larg se opune și doctrina forestieră.

O altă parte oarecum slabă a definiției lui Endres privește și ultimul său termen: „„,ce amenință pe terți“ (dritten), sau după traducerea d-lui Dr. V. Sabău „„,ce amenință terțe persoane“. Acesta este, incontestabil, cazul cel mai frecvent. Dar se poate ca o pădure sau o parte de pădure să fie calificată drept pădure de protecție și să fie tratată ca atare, pentru înlăturarea unor pagube ce-ar amenința pe însuși proprietarul respectiv, iar nu terțe persoane. Așa avem, de pildă, cazul însuși al Statului, dintre ale cărui păduri, unele pot fi calificate drept păduri de protecție, în scopul apărării căilor ferate, șoselelor, stațiilor balneare (de ex.: Băile Herculane), etc., care fac parte din patrimoniul său.

Chiar dacă n'am putut fi suficient de explicit, autorul de bună credință va fi putut înțelege că este o mare diferență, în primul rând de fond — ceea ce interesează — între cele două definițiuni. Ca dovadă că am crezut în contribuția noastră reală la perfecționarea definițiunii pădurii de protecție, este că am dat-o și în traducere germană în Revista „Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstwirtschaft“, (Band 9, Heft 1, pag. 124) și anume sub forma: „Schutzwälder sind diejenigen Wälder, deren Erhaltung und entsprechende Behandlung als notwendig erkannt ist zur Erfüllung gewisser physischer unmittelbarer Schutzfunktionen“¹⁾. Iată, prin urmare, că nu poate fi vorba de o însușire a definiției lui Endres, cum afirmă d-l Dr. V. Sabău.

Față de silința noastră de a contribui într'o oarecare măsură la perfecționarea lucrului, d-l Dr. V. Sabău găsește prilejul, ca și în alte împrejurări, să-și plaseze o ironie iefină, în sensul că e o îndrăzneală din parte-ne de a avea pretenția unei definițiuni mai bune decât a „doctrinarilor Endres, Weber, etc.“. Dacă am accepta acest punct de vedere, ar însemna să negăm ceea ce constituie însăși ființa științei și a doctrinei. Acestea sunt ca un râu în continuă curgere și prefacere. Cei de astăzi avem datoria să primim moștenirea predecesorilor, să o mărim, să o perfecționăm și să o transmitem astfel urmașilor, lucrul ce l-au făcut și înaintașii noștri. În

1) Din compararea textului german al ambelor definițiuni reese și mai bine diferența dintre ele.

știință nu interesează numele mare sau modest al celui ce aduce o contribuție, ci valoarea intrinsecă a acesteia.

Scopul studiului nostru încriminat a fost o discuție critică, o accentuare și o cât mai bună, dar și mai concisă punere în lumină a principiilor legii din 20 Aprilie 1935 pentru pădurile de protecție. Cele două părți premergătoare dezvoltării propriu zise, intitulate „Pădurea de protecție” și „Prescripțiuni asupra pădurii de protecție în legislația românească” constituie în primul rând o introducere¹⁾. Cetitorul va fi putut observa mersul gradat, dela general la particular, pe care l-am urmat în acest studiu: pădurea de protecție, în general; pădurea de protecție în legislația românească mai veche; pădurea de protecție în legea cea nouă. Deosebit de aceasta, cred că reiese pentru orișicine străduința noastră neîncetată de a face lucru echilibrat, evitând orice element de prisos. Astfel, partea întâia și a doua au câte 7 pagini, iar a treia (tratarea propriu zisă) 17. O lucrare științifică, ca și una literară, muzicală, de sculptură, etc., trebuie, înainte de toate, să constituie un tot bine definit, ale cărui părți componente să se echilibreze după anumite proporțiuni. A face lucru științific, nu înseamnă a arunca, cum ai arunca cu furca, la afirmațiuni, chiar dacă acestea luate în parte ar fi adevăruri, ci a face o strictă selecțiune a lor și a le dispune într'un tot organic și sistematic, astfel încât, pe lângă o înmulțire a cunoștințelor, să rezulte o și mai mare ordonare a lor în mintea cetitorului. Cine procedează altfel, creiază monștrii, cum ar fi de pildă o figură omenească cu un picior mai scurt decât altul, etc.²⁾.

1) Lucrul a fost dealtfel arătat și în compunerea subtitlului broșurii cu extrasul acestui studiu: «Introducere și considerațiuni critice».

2) Am stăruit asupra acestui caracter al lucrării științifice, spre a arăta că nu putem fi impresionați de mulțimea de citate întâlnite în anumite lucrări. A face colecții de păreri — mai mult sau mai puțin compatibile una cu alta, mai mult sau mai puțin asimilate — nu e tot una cu a face știință. Aceasta presupune claritate și orânduire.

Am mai dorit, apoi, să explicăm de ce n'am stăruit mai mult cu fel de fel de citate și confruntări de păreri asupra pădurii de protecție în general și aplicării sale în legile forestiere dinainte de 1935, în particular.

În legătură cu credința noastră, opusă credinții d-lui Dr. V. Sabău, referitor la adevăratele cauze ale pustiirii pădurilor și transformării lor în torenți și coaste surpătoare, am avea, deasemenea, de adus câteva noi precizări. Analizând formularea credinții noastre (pag. 897 de mai sus), nu reiese întru nimic — ceea ce nu ne-a stat de altfel nici în intenție — de a fi susținut că dispozițiunile privitoare la pădurea de protecție din legile noastre, sunt perfecte. Ele au, de bună seamă, după cum am afirmat-o și în studiul nostru respectiv, ca și în alte împrejurări, când a venit vorba de întreaga noastră legislație silvică, lipsuri de diferite naturi. Dar dela aceasta, până la a susține că asemenea dispozițiuni sunt ca și inexistente și că din această cauză am ajuns acolo unde am ajuns cu pustiirea pădurilor noastre, este o lungă cale. Într'o țară cu alte moravuri în materie de respectul legii, cum ar fi Anglia sau Germania, acele dispozițiuni „puteau foarte bine să definească, să apere și să facă să funcționeze în destulător pădurile de protecție necesare în orice parte a pământului țării”. Imperfecțiunile acelor dispozițiuni puteau fi înlăturate în cea mai mare parte, pe cale de regulament, de deciziuni interpretative, etc., dacă autoritatea de poliție silvică ar fi știut, ar fi voit și, mai ales, dacă ar fi fost lăsată să le aplice, „în litera și spiritul gândit de legiuitor”. Oricum, imperfecțiunile respective privesc: greutatea de aplicare, lipsa de armonie a totalității, oarecare spărturi, adică chestiuni accesorii, iar nu însăși ideea de determinare și apărare propriu zisă a pădurilor de protecție¹⁾.

După părerea d-lui Dr. V. Sabău, legile românești n'ar prescrie „un anumit tratament” pentru pădurile de protecție, care — după opinia lui Weber și Lehr — n'ar consta „numai din menținerea stării împădurite sau conservarea pădurii de protecție, ci din anumite norme de tratament propriu zise”.

1) O eroare fundamentală a D-lui Dr. V. Sabău este de a nu fi ținut seama, că atunci când am găsit îndestulătoare — iar nu perfecte — prevederile legilor noastre silvice, am făcut-o într'o anumită supoziție: alte moravuri în materie de respectul legii. Ignorând acest lucru, critica respectivă nu-și mai află justificare, iar multa străduință de a-și asocia fel de fel de opinii în sensul vederilor D-sale de acum, devine de prisos.

Tacit a zis: «În statul cel mai corupt sunt cele mai multe legi». Dacă acest lucru este adevărat, atunci și inversul său este valabil: Într'un stat cu o înaltă concepție despre respectul legii, nu este nevoie de legi multe și savant alcătuite.

De fapt, Weber zice: «bei Schutzwaldungen nicht allein die Erhaltung der Bestockung, sondern allenfalls auch eine bestimmte Art der Behandlung als geboten erscheint»... («...în cazul pădurilor de protecție apare ca necesară nu numai păstrarea stării împădurite, ci la nevoie ¹⁾ chiar un anumit fel de tratament»). (Forstpolitik, 1926, pag. 403).

După cum vedem, necesitatea acestui „anumit tratament“ nu este chiar atât de categorică. Dar, în sfârșit, admitând acest lucru într-o formă absolută, să vedem cum este înțeles „anumitul tratament“. Jentsch, de pildă, care expune chestiunea în forma cea mai generală, se pronunță astfel: „Garantarea influențelor pădurii de protecție presupune îngrădiri ale liberei dispozițiuni asupra acesteia pentru proprietarul respectiv. În general, acestea constau din interzicerea defrișerii și a devastării și din obligația reîmpăduririi (dispozițiuni care privesc păstrarea pădurii, n. a.), foarte adesea, de asemenea, din interzicerea tăierii rase sau din limitarea sa la fâșii înguste de margine, uneori din interzicerea scoaterii de tulpini și rădăcini și din îngrădirea recoltării de produse accesorii și facerii de gropi. În unele țări, în caz de neglijență sau de călcarea îndatoririi de către proprietarul unei păduri de protecție, se poate dispune, drept pedeapsă, trecerea pădurii pe un termen oarecare în administrația Statului, iar în cazul unui presant interes public, poate fi chiar expropriată în favoarea Statului sau a unei comune ²⁾. De aceeaș părere sunt și ceilalți autori. Oricum, interzicerea defrișerii numai arareri este absolută (Bavaria, Ungaria, România). Obișnuit, permisiunea defrișerii este condiționată de anumite împrejurări, sau făcută funcție de aprobarea, dela caz la caz, a autorității de poliție silvică. Exproprierea sau trecerea sub administrație de Stat este privită ca un caz extrem, de care fac uz numai foarte puține legi și numai în anumite împrejurări deosebite (de ex.: când pădurea respectivă nu poate fi cumpărată prin bună învoială). Sunt și anumite rezerve de ordin social și economic care se opun unor astfel de măsuri. Se înțelege că proporția în care se face uz de mijloacele indicate mai sus, variază extraordinar de mult dela țară la țară.

1) Iată cum este tradus cuvântul *allenfalls* în dicționarul german-francez Sachs-Villatte: 1. (zur not) à la rigueur, au besoin, (im äussersten Falle) au pis aller. 2. (höchstens, etwa) tout au plus.

2) Forstlexikon, ed. III, pag. 301.

Concomitent cu prescrierea unor astfel de restricțiuni se impune dela sine pentru doctrinarul occidental și problema despăgubirii proprietarului de pădure, pentru ceea ce el face în interesul public.

În legătură cu aceste fapte, d-l Dr. V. Sabău se întreabă: „Instituește oare Codul silvic din 1910 și legile mai noi acest regim? Răspundem din capul locului: Nu! Legile românești, la care ne referim, creiază un singur regim pentru toate pădurile, indiferent dacă sunt de protecție sau de raport“. Câte afirmațiuni, atâtea neadevăruri! După cum am arătat în lucrările noastre anterioare ¹⁾, nu se poate vorbi în Țara românească de un singur regim silvic, ci de mai multe regimuri de acest fel. Între anexele lucrărilor amintite se găsește și un tablou schematic, care înfățișează, într-o formă ușor de înțeles, aceste regimuri, așa cum se prezintau la sfârșitul anului 1930. Din acesta se vede, că în codul silvic și în legile următoare acestuia sunt cu îndestulare dispozițiuni pentru păstrarea pădurilor de protecție ²⁾. În ceea ce privește „anumitul tratament“, codul silvic prevede obligativitatea regulamentului de exploatare, care „se va face în vederea conservării acelor păduri și a regenerării lor cu specii de valoare proprii regiunii în care vor fi situate“. Așa, cum observă și Endres referitor la acest anumit tratament: „după alte legi, tratamentul este stabilit dela caz la caz, de către organele oficiale indicate: astfel în Prusia, Austria (Bannwaldungen), Rusia, Italia“. Legiuitorul român, apreciind greutatea și inconvenientele de a stabili norme uniforme pentru toate pădurile românești, atât de diverse sub raportul condițiilor de vegetație, economice, de transport, umane, etc., a urmat această din urmă cale, lăsând ca autoritatea supremă de poliție silvică: Ministrul dimpreună cu Consiliul Tehnic, să aprecieze dacă tratamentul anumit, ce se indică pentru fiecare pădure în parte de către amenajist în regulamentul de exploatare, corespunde sau nu, principiului înscris în lege.

1) Das Problem der einheitlichen Forstgesetzgebung in Neu-Rumänien; Politica forestieră în lumina legislației silvice postbelice.

2) Acest lucru l-a recunoscut, de altfel, și d-l Dr. V. Sabău prin fraza sa, pe care o cităm sub no. 2 la pag. 895 de mai sus, când zice: ...«clauza ei (a «noțiunii pădurii de protecție»?) numai proprietarul particular era ținut să o respecte». Se pune deci în contradicție cu sine însuși.

Ce armă strașnică a pus legiutorul la îndemâna autorității de poliție silvică când a stabilit prin art. 3 din codul silvic :

...«El (amenajamentul) va avea de scop fixarea condițiilor și a modului de exploatare, stabilirea posibilității în vederea continuității exploatării produselor principale, asigurarea regenerării pădurii cu specii de valoare proprii regiunii și producerii lemnului de lucru și construcțiuni în locurile unde natura terenului și a esențelor va permite acestea.

Regulamentul de exploatare» ...«se va face în vederea conservării acelor păduri și a regenerării lor cu specii de valoare proprii regiunii în care vor fi situate»!.

Autoritatea de poliție silvică putea să pretindă aproape orice, pentru atingerea scopurilor de mai sus, și cu atât mai mult, cu cât aprobarea sau respingerea lucrărilor respective se făcea în mod autoritar, fără un drept propriu zis de apel. Legea n'a fost bună, sau autoritatea de poliție silvică n'a avut — din cauze pe care nu e locul să le arătăm aici — autoritatea să facă aplicabile scopurile legii, exprimate principial? Cel mult, se putea imputa legii că a lăsat pe proprietarii de păduri la buna dispoziție a autorității de poliție silvică. Nu prevede codul silvic sancțiuni suficiente? Dar în ce măsură s'au aplicat și se aplică sancțiunile? Se uită nesfârșitul lanț al amnestierii delictelor și contravențiilor?

Afirmăm sus și tare, ceea ce a lipsit în Țara românească este voința de aplicare a legilor.

Desvoltările pe care le-au încercat legile silvice românești, față de stabilirile principale de mai sus, reprezintă în fond o îngrădire a puterii autorității de poliție silvică. Să dăm un exemplu mai ușor accesibil: Desemnarea pădurilor de protecție se făcea, sub imperiul codului silvic, numai de către autoritatea de poliție silvică într'un mod autoritar ¹⁾.

1) Organele Administrației silvice (șeful de ocol) făceau propuneri de pădurile ce urmau a fi supuse regimului silvic pentru situația și calitatea lor de protecție. Propunerile erau examinate de Consiliul Tehnic, aprobate de Ministru și publicate în Monitorul Oficial. Partea interesată putea să facă contestație în termen de șase luni de la publicare, către aceiași autoritate care pronunțase hotărîrea. După o nouă avizare a Consiliului Tehnic și examinare, se dădea deciziunea definitivă a Ministrului, care nici nu se mai publica în Monitorul Oficial, ci se aducea numai la cunoștința contestatorului, printr'o simplă adresă comunicată pe cale administrativă. Însăși această ultimă procedură ne arată că acea constatație era o simplă formalitate, aproape fără nici-o urmare.

Cât s'a progresat, sub acest raport, în urma legii dn 1935, am arătat în studiul nostru, la pag. 813¹⁾.

Ce n'ar fi putut face din pădurile Țării la adăpostul prevederilor codului silvic o administrație de poliție silvică idealistă, disciplinată și conștientă de menirea sa, dacă ar fi fost lăsată să-și îndeplinească datoria? Am fi fost scutiți, între altele, de mulțimea de legi silvice, care mai sunt și semnul detronării acelei administrațiuni dela situația splendidă pe care i-o creiase codul silvic. Așa cum zice și Domnul Petre Ioan: „...am pierdut, una după alta, toate pozițiile și înregistrăm o înfrângere totală”²⁾.

Ceeace într'adevăr, lipsește din codul nostru silvic, este măsura trecerii sub administrație de Stat și de expropriere a pădurii în favoarea Statului sau a comunelor. Dar, așa cum am arătat, aceste mijloace extreme nu sunt dintre cele mai practice și nici nu sunt prevăzute decât de foarte puține țări.

Legile noastre silvice emise după război ca o completare a codului silvic, prevăd, pe lângă cele amintite, și anumite măsuri de tratament special pentru unele tipuri de păduri de protecție, cum este cazul pădurilor și terenurilor de împădurit din perimetrul de ameliorare. Ne întrebăm, însă, în ce măsură a făcut uz Statul de dreptul de expropriere pe care il conferă legile, în acești ultimi șapte ani de dezastru al pădurilor românești? Să se ia notă că legea din 1930 referitoare la terenurile degradate („unbestockte Schutzwaldflächen”) și pădurile din perimetrul de ameliorare și de protecție nu fac distincție după natura proprietății.

Dar însfârșit, să admitem chiar așa, că legile românești nu conțin prevederi referitoare la „anumitul tratament” al pădurilor de protecție ci numai la menținerea lor. Oare de aceea ne plângem noi în Țara românească? Că pădurile de protecție nu sunt tratate în-

1) În locul șefului de ocol, ca propunător, se institue, de astă dată, o comisie județeană, în care elementul profesional reprezintă abia 1/5 din puterile acesteia. Comisiunea respectivă trebuie să asculte observațiunile proprietarilor de păduri. Consiliul Tehnic, ca organ de avizare, este dedublat, în acest caz al pădurilor de protecție, de alți 5 membri străini de compunerea sa ordinară. În termen de 3 luni dela publicarea aprobării provizorii a Ministerului în Monitorul Oficial, proprietarii interesați pot face întâmpinări. Chestiunea, după o nouă avizare, este trecută Consiliului de Miniștri, care dă hotărârea definitivă. Avem de-a-face, deci, cu un apel propriu zis.

2) Lucrarea citată, pag. 213 și următoarele.

tr'un anumit fel, de pildă: în codru grădinărit, în crâng cu anumite revoluții, etc.? A admite această bază de discuție, ar însemna să evităm adevărata temă, căci a fost vorba de: „pustiirea pădurilor noastre și transformarea lor în torenți și coaste surpătoare”, care sunt urmarea, în primul rând, a neaplicării măsurilor de păstrarea pădurilor respective¹⁾.

1) În răvna sa de a găsi cu orice chip lipsuri prescripțiilor referitoare la pădurea de protecție, d-l Dr. V. Sabău învinuiește legiuitorul român de a nu fi supus pădurea de protecție «nici măcar regimului forestier de drept comun al pădurilor Statului». O primă remarcă: D-l Dr. V. Sabău nu este lămurit asupra a ceea ce va să zică «regim de drept comun» și «regim de drept special». Regimul prevăzut pentru pădurile Statului este prin excelență, un regim special (a se vedea lucrările dela nota 1) pag. 907 de mai sus). Vina respectivă este repetată de mai multe ori în studiul D-sale. «În consecință, pădurile de protecție, în loc să fie supuse unui regim protecționist, mai sever, unor norme mai restrictive, sunt încadrate într'un regim mai inferior, mai puțin sever, decât pădurile de raport ale Statului». Ce are aface una cu alta? După modesta noastră părere, acest lucru nu înseamnă de loc că pădurile de protecție nu puteau să nu fie perfecte de bine apărute și să nu funcționeze așa cum trebuie. Este unul din caracterele legislației noastre silvice de a fi pus dela început punctul de greutate pe funcțiunea economică a pădurii. Aceasta a fost în trecut mai presantă și mai ușor sesizabilă. De altfel, cam așa s'au petrecut lucrurile în toată lumea. Apoi, așa e logic, ca Statului să i se ceară, în primul rând, cele mai mari sacrificii, fiindcă el este purtătorul intereselor generale.

Deși, de astă dată, face o așa de aspră învinuire legiuitorului român, acelaș domn Dr. V. Sabău, analizând lucrarea amintită în cele de mai sus a d-lui Petre Ioan, zice textual:

«Ca principiu cu totul general al lucrării, pe care se țin celelalte, este acela că autorul, la fel cu unanimitatea scriitorilor străini, clasici și moderni, vede însemnătatea pădurilor în viața de Stat, prin prizma importanței lor economice.

Acest fapt pare curios să fie amintit. La noi, însă a început să se defineaască în ultima vreme, anumite concepții, care dezertează dela acest principiu elementar și se caută, în mod greșit, a se inverti rolul pădurilor în complexul vieții noastre economice, strecurându-se pe primul plan rolurile fizice ale pădurilor în loc de cele economice».

Cum rămâne atunci cu opinia Profesorului Grunau, pe care d-l Dr. V. Sabău o citează și și-o însușește fără rezervă (R. P. 1937, pag. 49): ...«soluționarea judicioasă a asigurării reimpăduririi tuturor terenurilor exploatate și despădurite, nu va fi posibilă până ce nu se va adopta ca bază a legiuirii noastre silvice ideea de pădure de protecție.»

Prin urmare, un om cu două opinii, tranșant exprimate asupra aceleiași chestiuni. Vrând, nevrând, ne întrebăm: «Când a vorbit drept d-l Dr. V. Sabău, acum, când ne blamează pe noi sau atunci când aprobă pe d-l Petre Ioan?».

Dacă legile silvice dinainte de 1935 au — după d-l Dr. V. Șabău — toate lipsurile din lume, în schimb, legea din 1935, „așa de mult așteptată de lumea forestieră” (R. P. 1936, pag. 1216), ar fi „cât se poate de bine venită” (pag. 1217). Fără a ne opri asupra acestor calificări, este interesant de văzut, în ce măsură a reușit într-adevăr această lege să înlăture lipsurile respective, semnalate de d-l Dr. V. Șabău însuși. Constatăm ¹⁾, astfel, că :

1. interzicerea divizării pădurilor, socotită drept o „lacună foarte serioasă”, drept un „neajuns” (R. P. 1936, pag. 1331) al legilor dinainte de 1935, lipsește și din legea respectivă;

2. nu se aduce nici-o ameliorare lipsurilor privitoare la fixarea caufiunii de regenerare ²⁾;

3. nu aflăm nimic referitor la angajarea de personal specialist;

4. idem despre rărituri și impunerea grădinaritului;

5. idem despre exproprieri ³⁾, „asocieri” sau „comasări de păduri” (sic);

6. studiul sumar nu este desființat, ci numai s'a scăzut limita superioară a suprafețelor de păduri de exploatat pe baza unui astfel de plan economic ⁴⁾; etc.

1) A se vedea și punctul «Regimul pădurilor de protecție», din lucrarea noastră, din R. P. 1936, pag. 814).

2) În această privință greșește d-l Dr. V. Șabău, atunci când afirmă că legea modificatoare din 1920 nu spune nimic, în cazul când garanția de regenerare fixată n'ar fi suficientă pentru garantarea regenerării. Articolul VI din legea respectivă, dezvoltat prin art. 11 din regulamentul de aplicare al acestei legi, conține suficiente elemente în această privință.

3) Dreptul de preempțiune în caz de vânzare, conferit Statului prin această lege este mult mai puțin de cât dreptul de expropriere. Un asemenea drept este statornicit, în schimb, prin «legea din 1930 pentru ameliorarea terenurilor degradate», în ce privește pădurile și terenurile de împădurit din perimetrul de ameliorare. (A se vedea și pag. 909 de mai sus).

4) În legătură cu această chestiune, am avea o nedumerire de ordin statistic.

Străduindu-se să dovedească întinderea răului ce ar rezulta din exploatarea pădurilor de protecție particulare pe bază de studiu sumar, D-l Dr. V. Șabău afirmă la pag. 1330: «...pădurile particulare mai mici de 100 ha la munte și 25 ua la ses»... «reprezintă în total 20% din suprafața pădurilor țării». Mai departe (pag. 1331), D-sa este de părere că acest procent «se poate majora până la 30% din pădurile țării», pentru motivul că legile noastre silvice

După cum vedem, și legea din 1935 conține în cea mai mare parte, cam același „cumul de lacune“, ca și legile precedente. Atunci, pentrucă o așa de deosebită calificare a legilor respective?

Noi rămănem tot la credința noastră, că adevărata cauză a pustiirii pădurilor noastre nu se datorește imperfecțiunii legilor, ci a lipsei de moravuri în materie de respectul acestora, bune-rele, așa cum sunt¹⁾.

Propunându-ne și făcând critica legii din 1935 pentru pădurile de protecție, nu ne-am gândit să afirmăm și nici n'am afirmat, că aceasta ar fi inutilă. Dimpotrivă, am relevat — cum cetitorul

«nu opresc sub nici o formă, pulverizarea sau divizarea pădurilor particulare și țărănești».

Ori, dintr'o totalizare a datelor statistice existente, făcută de D-l Petre Ioan (art. «Aplicarea legii pentru satisfacerea»... etc. R. P. 1936, pag. 381), aflăm că pădurile tuturor categoriilor de proprietari (Stat. persoane morale, etc. și particulari) — iar nu numai ale particularilor — și din toate regiunile Țării, cu o suprafață până la 100 ha — iar nu numai până la 100 ha la munte și 25 ha la șes — înseamnă 510.655 ha, sau abia 8% din suprafața pădurilor Țării.

Dacă calculul D-lui Petre Ioan este adevărat — și noi credem acest lucru — cum este oare posibil, să se afirme că numai pădurile particulare cu suprafață sub 100 ha la munte și sub 25 ha la șes însumează 20%, resp. 30% din suprafața pădurilor Țării?

Iată pentrucă s'a putut zice, în derădere, despre statistică că e «Lüge der Zahlen» («minciuna numerelor»)! Dar, bine înțeles, vina nu trebuie să fie imputată statisticii ca atare, ci acelor ce voesc «să dovedească ori și ce cu ajutorul numerelor», acelor ce abuzează de serviciile sale.

1) Temeiul principal al polemicii d-lui Dr. V. Sabău îl constituie tocmai această credință a noastră, calificată de D-sa drept «o descoperire prea senzațională în aspirații, ca să fie și verosimilă» (R. P., 1936, pag. 1217).

Sprîjinindu-se pe o foarte bogată bibliografie și pe numeroase citate din diferiți autori români, D-sa nu ostenește de a zemflemisi, atât în studiul respectiv, cât și cu alte prilejuri, citatul nostru din Horațiu: «Quid leges sine moribus?», al cărui sens simplu nu l-a înțeles, aici fiind vorba de moravuri în materie de respectul legii, iar nu de moravurile societății, pe care ar avea să le îndrepte legile.

Ori iată ce zice și d-l Petre Ioan, cu ale cărui păreri d-l Dr. V. Sabău convine:

«Am crezut că exploatarea secătuitoare își vor găsi corectivul în raportul susținut și în continuitatea exploatarea, iar defrișerile vor fi potolite prin accen-

poate să se convingă singur — meritele, dar și lipsurile acelei legi. Aceasta era datoria noastră de critic. Ne-am ridicat, într'adevăr, contra extinderii peste fire a sferii pădurii de protecție, prin califi-

tuarea funcțiunii fizice a pădurii, creindu-se *pădurea de protecție*, pentru protejarea terenurilor și conservarea regimului normal al apelor».

...«Cu toată înăsprirea legilor, pornirea de distrugere a pădurilor a continuat nestăvilită» (209) ...

«Codul silvic din 1910, cu modificările ulterioare, extins acum în toate teritoriile alpine»... «cuprinde dispozițiunile uneia din cele mai complete și mai aspre legiuri și desvâluie spiritul pronunțat conservator ce a patronat la elaborarea lui» (211).

«Dispozițiuni mai categorice conservatoare, nu se găsesc în nici o altă legislație silvică străină». (212) (compară cu cele susținute de d-l Dr. V. Sabău, la pag. 895 de mai sus, punctul 5).

...«ce aspect» ...«ce înfățișare frumoasă și plină de iluzii are silvicultura românească din legi și regulamente: o înșiruire logică de preocupări mereu adecuate nevoilor continuu schimbătoare ale pădurilor și continuu dominate de un spirit conservator» (212).

Dar aprofundând puțin situațiile, în ce realități desamăgitoare ne tremzim?» (213).

...«Intr'adevăr, s'au făcut legi bune, dar nici o dispoziție nu a fost aplicată în litera ei». (a se vedea cele citate la pag. 899, nota 1).

...«Întreg aparatul administrativ al pădurilor... cu rezistența înfrântă și neputincios să apere pădurile, cu toate rigorile legilor existente» (241)...

...«Concesțiunile, pretext de valorificarea bogățiilor țării... au fost de fapt prilej de cedare către societățile străine, celor mai frumoase păduri ale țării, pe prețuri ce n'au acoperit nici costul regenerării lor rămas pe seama Statului și care se soldează în 20 de ani a întregului capital lemnos, în special de rășinoase»...

Coaste goale și terenuri degradate, în pădurile particulare, în deosebi în cele moșnenesti;

căpături de politicieni, pe viață în consiliile de ad-ție» (pag. 243).

Chiar și d-l Dr. V. Sabău remarcă în mod deosebit aceste lucruri prin frazele:

«În fata colosului de forță străină însăși legile noastre silvice au fost neputincioase, cu toată pronunțata lor notă conservatoare». (R. P., 1936, pag. 479).

«Printre cauzele de ordin economic silvic, adică endogene (sic), se înșiră, în primul rând, aplicarea 'detestabilă' a legilor, încălcarea principiului raportului susținut, amenajamente cu 'revoluți tranzitorii', neajunsuri administrative, lipsă de program și directive, etc.» (480).

Când a gândit d-l Dr. V. Sabău drept, atunci, când ne-a blamat pe noi sau atunci când a aprobat pe d-l Petre Ioan, deși, în fond, toți trei suntem de aceeași părere ?

care a unor categorii de păduri drept păduri de protecție, cu totul în afara oricărei definițiuni. Am arătat că procedând astfel, legiuitorul face ca diferențierea de păduri de protecție să-și piardă aproape rațiunea de a mai fi ca atare ¹⁾).

Așezarea citatului din Reinhold în capătul celei de-a treia parte a studiului nostru inițial își are, se înțelege, sensul său, eronat interpretat însă de d-l Dr. V. Sabău. Anume, am voit să facem o aluzie la zădărnicia misticei legislative, care domină, din păcate, cercurile noastre conducătoare, iar nu să dăm vot de blam legii respective. Această aluzie este în perfectă concordanță și constituie o împlinire a citatului din Horațiu, pusă în capătul părții a II-a a studiului respectiv.

Ori cât de bună ar fi o nouă lege, ea nu va putea face mare lucru, atâta vreme cât nu se vor produce schimbări radicale într'un domeniu de neasemuit mai mare importanță pentru viața noastră

1) D-l Dr. V. Sabău ne acuză că am fi combătut cu vehemență și am fi calificat drept nelogică extinderea «clauzei pădurii de protecție la toate pădurile țării»; extindere care după D-sa «este cât se poate de rațională și se încadrează organic în doctrina politică forestieră a vremurilor noastre». (R. P. 1937, pag. 184). Mai întâiu de toate, legiuitorul nu face ceea ce zice d-l Dr. V. Sabău, ci cu totul altceva: statuiază că determinarea de păduri de protecție nu este în nici un fel funcție de natura proprietății.

Ne întrebăm apoi: unde ne-am ridicat noi contra acestui lucru care nici nu este ceva nou în legislația noastră silvică? Legea din 1930 pentru ameliorarea terenurilor degradate și legea sanitară din 1926 și 1930 instaurează mai întâiu acest principiu cu privire la pădurile din perimetrul de protecție.

Dacă legiuitorul ar fi făcut ceea ce crede d-l Dr. V. Sabău, nu s'ar mai fi putut vorbi despre păduri de protecție și nici de un regim special al acestora, ci de un regim general forestier fără nici o distincție.

Ceea ce am combătut, și credem că trebuie să conceedă și d-l Dr. V. Sabău că e prea mult, este faptul de a califica drept păduri de protecție și diversele păduri în care vrea să experimenteze Institutul nostru forestier, cum și acele ce pot conține anumite materiale lemnoase necesare apărării naționale. Asemenea păduri pot fi calificate drept «rezervate», dar în nici un caz de protecție.

Remarcăm că vina noastră de a fi criticat această lege, trebuie să se impute și d-lui Petre Ioan, care îi găsește lipsuri grele și nici un merit (vezi lucrare citată, pag. 219/220). Și totuși, lucrarea respectivă este atât de bună, «așa de profund gândită», iar a noastră atât de pătimășe și în afară de realități.

Cu drept cuvânt, ne întrebăm și de astă dată: când a vorbit drept d-l Dr. V. Sabău?

obștească : moravurile noastre în materie de respectul legilor. Suntem convinși, că adevărata soluție pentru o mai bună apărare a pădurilor Țării, nu poate fi privită în emiterea de legi, chiar foarte bune, ci înainte de toate, într'o acțiune hotărâtă de o mai justă și o mai deplină aplicare a legilor existente, bune-rele, cum sunt. O lege numai întru atâta contează ca existentă, în măsura în care se aplică. Altfel, cu tot bunul său, rămâne literă moartă în „Monitorul Oficial”.

Problema problemelor, cea mai urgentă și cea mai promițătoare în bune rezultate, pentru viața obștească românească trebuie căutată în domeniul moralizării aparatului de Stat, iar nu al zădărnicele reforme legislative. Trebuie distrus, în primul rând, spiritul avocățesc de a scormoni prin legi după porțițe și spărturi de eludare, care domină din păcate viața noastră obștească. Când în locul sofistului talentat și vai ! atât de prețuit astăzi pentru arta subtilă de a afla și folosi chichițele legilor, va fi pus omul de bună credință și cu respect față de intențiile legiuitorului, se va putea vorbi de găsirea adevăratei căi pentru însănătoșirea stărilor din bogata, dar sărăca, din buna, dar nefericita noastră Țară.

După însuși cuvântul M. S. Regelui,.. „nu atât legile au valoare absolută, cât aplicarea lor strictă și conștiincioasă”¹⁾.

Iar Domnul Profesor N. Iorğa, vorbind despre cea ce-i trebuie Țării zice :

„Țării îi trebuie moravuri și cultură.

Orice legi veți da României atâta vreme cât în clasa conducătoare vor fi moravurile de astăzi, nu vor avea nici un efect”²⁾.

Din respect pentru timpul și energia cetitorului, încheiem penibilă polemică de față. Dacă ar fi fost să expunem întreg rezultatul analizei făcută studiului d-lui Dr. V. Sabău, am fi ajuns poate, să scriem o carte întregă. Prea este mare neînțelegerea celor arătate de noi și de alții, prea sunt numeroase dovezile de necunoaștere a

1) Din cuvântarea ținută Comisiunii Camerei, cu prilejul prezentării adresei de răspuns la mesajul tronului (1936).

2) Ziarul «Universul», No. 304 din 3. XI. 1936.

unor chestiuni elementare, inconsecvențele și denaturările ¹⁾). A face știință nu este tot una cu a face colecție de citate, mai ales sub stăpânirea unor anumite stări de spirit. Pentru aceea se mai cere și o anumită putere de selecțiune, de asimilare, și apoi, un desăvârșit spirit de obiectivitate.

Oricum, constatăm — în ceea ce privește temeiul acuzației d-lui Dr. V. Sabău — că vederile noastre se potrivesc în cea mai mare parte cu cele ale d-lui Inginer Inspector General silvic Petre Ioan, exprimate în studiul d-sale amintit și prezentat cetitorilor „Vieții Forestiere” atât de elogios de către d-l Dr. V. Sabău.

Dacă doi autori, spunând în esență același lucru, unul merită lauda, iar altul blamul, cum stăm atunci cu adevărul? Se orientează acesta, oare, după interesele personale? Cum rămâne cu acel „sentiment de „spiritus rector” și cu acel a fi „cultivat în interesul adevărului istoric pur academic”, pe care d-l Dr. V. Sabău și le arogă.

Iată pentru ce, luând condeiul să scriem cele de față ne-a răsarit în minte maxima pusă în fruntea acestui articol:

„Nu uza de șiretlicuri prejudiciabile;
gândește în bună credință;
iar dacă vorbești, vorbește în concordanță”.

1) Spre a-și putea face cetitorul o idee de cece ar însemna o asemenea sarcină, enumărăm câteva perle de stil din lucrarea respectivă:

a) ...«o parafrazează fără a schimba sensul sau a-i adăuga ceva nou, ceva mai „deosebit”» (1936/1327);

b) ...«acest proiect de lege n'a devenit realitate» (1937/46) (era oare o irealitate);

c) «Codul francez dela 1827», etc..., «conțin dispozițiuni referitoare la menținerea pădurilor pe coastele prăpăstioase și pante repezi, totuși din aceste dispozițiuni, lipsește noțiunea pădurii de protecție în sensul științific de azi, așa cum a definit-o, în anul 1825, Moreau de Jonnes»... (1937/50) (sublinierile sunt ale noastre);

d) ...«opta benevol»... (189).

e) ...«progres cultural înapoiat»... (189);

f) ...a «ignora practica până la pedantism»... (191);

g) ...«iluzie abstractă, perimată și fără simțul realității»... (193), etc.

Adevăratul și completul răspuns la puțin utila polemică de față, noi îl așteptăm dela cetitorul conștiincios, care își va putea lua greaua sarcină de a analiza și compara cu răbdare conținutul articolelor despre care s'a vorbit în cele de mai sus.

Pe acest cetitor îl cerem noi arbitru ¹⁾.

Wieder um das Gesetz über die Schutzwälder.

De nouveau sur la loi des forêts de protection.

A propos d'un article polémique dû à Mr. le Dr. V. Sabău, l'auteur du présent article apporte de nouvelles contributions sur la loi des forêts de protection. Il insiste surtout sur les différences entre la définition de la forêt de protection donnée par Endres et celle formulée par lui-même.

1) Redacția nu publică obișnuit articole de acest fel. De data aceasta însă, se conformă uzului care cere ca cel vizat cu aprecieri asupra persoanei sale, să aibă dreptul la replică. Regretă însă că s'a creiat situația care să justifice acest răspuns. În tot cazul, cu paginile de față, polemica va fi închisă pentru revistă, care în această chestie nu va mai publica niciun rând.

PROBLEMELE ZILEI

MIJLOACELE DE TRANSPORT ȘI INVESTIȚIILE NECESARE IN EXPLOATĂRILE FORESTIERE.

INVESTIȚIUNI PENTRU INSTALAȚII DE TRANSPORT ȘI DE INDUSTRIALIZAREA LEMNULUI.

de D. A. Sburlan

Ca urmare a unor împrejurări economice favorabile, prețul lemnului a crescut foarte mult, în ultima vreme, stabilindu-se oarecum la un nivel neatins încă până astăzi. Unii pretind și poate pe bună dreptate, că abia acum lemnul tinde să-și dobândească adevărată sa valoare, în comparație cu prețurile antebelice ale altor materii prime, prețurile din anii trecuți datorându-se mai mult unei comprimări conjuncturale, care n'aveau nici un raport cu capacitatea de producție a pădurilor și cu utilitatea acestui material.

În adevăr, concurența vie dintre țările producătoare a menținut prețul lemnului la export la un nivel coborât, iar defrișările masive de păduri și înțelegerea greșită a principiilor economiei noastre forestiere au făcut ca valoarea acestui material să fie subestimată, din cauza abundenței sale pe piață.

Dar urcarea actuală a prețului lemnului se datorește, cel puțin pe piața internă, scăderii producției. Dacă prin exploatarea celor peste 1.000.000 ha păduri defrișate pentru crearea de islazuri comunale, producția obișnuită (nu aceea normală) a pădurilor țării a putut fi menținută mulți ani la un nivel foarte ridicat, astăzi când tăierea acestora s'a terminat, era fatal să se înregistreze această reducere, care alarmează atâta lumea.

Nu e mai puțin adevărat, că scăderea este în adevăr importantă și de natură să producă îngrijorare. Ceea ce nu înseamnă, bine înțeles, că pentru a o înlătura, trebuie să dăm drumul iarăși șurubului fără sfârșit al defrișărilor. În treacăt spunem, că partidele

politice uzează foarte mult. în propaganda electorală actuală, de asemenea promisiuni, fiindcă nimic nu e mai ușor, pentru demagogia iresponsabilă și fără frică, decât să facă danii din averea Statului. Sunt regiuni din țară (Bacău, Neamț), unde după ce se vor lichida defrișările de păduri date pentru islazuri, producția de lemne a ad-ție silvice a Statului va înregistra o scădere foarte pronunțată, deoarece pădurile de acolo sunt greu accesibile, iar construirea instalațiilor de transport necesare pentru punerea lor în valoare va necesita mult timp și investiții însemnate de capital.

Pe de altă parte, în afară de Stat, celelalte categorii de proprietari nu mai posedă întinderi însemnate de păduri exploatabile; deoarece acestea au fost aproape în întregime tăiate în anii de nesiguranță, ce au urmat războiului și reformei agrare. Rezultă din cele de mai sus, că menținerea producției de lemn la nivelul de astăzi nu va putea fi realizată decât prin neîntârziata punere în valoare a pădurilor astăzi neproductive, aflate în văile inaccesibile ale munților.

Din nefericire, aceste păduri, în care se află ultimele rezerve de lemne ale țării, sunt departe de a avea valoarea ce li se atribue de necunosători. Ele sunt alcătuite în cea mai mare parte din arborițe îmbătrânite de fag, cu lemn puțin propriu pentru industrializare. Din tăierea lor va rezulta deci mai mult lemn de foc, astfel că exploatarea va fi în general puțin rentabilă.

Pădurile rămase neexploatate, se găesc, după cum se știe, înfundate în văile și pe coastele abrupte ale Carpaților, la mari depărtări de căile de comunicație existente. Pentru legarea ori căruia din aceste masive forestiere de rețeaua de drumuri publice trebuie să se construiască în medie cel puțin 40—50 km. de cale ferată îngustă, în afară de instalațiile de scoatere și transport din interiorul pădurii. La prețurile din ce în ce mai urcate ale materialelor de construcție și ale manoperii, înseamnă că numai pentru legarea fiecăreia din aceste păduri cu gările c. f. normale sau cu fabricile de cherestea este nevoie să se investească cel puțin 30—40 milioane lei. Când ne gândim, că în basinul unei văi de munte rareori se găesc mai mult de 10—20 mii de hectare de păduri neexploatate și că întinderea pădurilor inaccesibile din țara noastră este evaluată la aproximativ 750.000 ha., vedem de ce capitaluri imense va fi

nevoie, pentru a putea aduce pe piețele de consum lemnul ce altfel putrezește fără întrebuințare în aceste păduri.

În asemenea împrejurări, întrebarea ce se pune este, dacă asemenea investițiuni importante pot avea sorți de rentabilitate, cel puțin în viitor.

Răspunsul ni-l va da modul cum se va produce variația prețurilor lemnului. Dacă actuala sa urcare se va menține, și împrejurările am văzut că justifică în totul această urcare, punerea în valoare a acestor păduri va putea fi întreprinsă fără nici o reticență, bineînțeles dacă nu se urmează o scumpire generală a vieții. Dacă însă organele care dirijează viața economică a țării vor găsi că prețul lemnului trebuie comprimat, spre a-l face accesibil celor săraci și dacă în plus vor uza ca și până acum de procedeul inadmisibil al lichidării patrimoniului forestier al țării prin defrișări masive, nădejdea de valorificare a pădurilor inaccesibile va fi pentru mult timp pierdută.

Păstrând însă încrederea în „minte românilor cea din urmă” sperăm să vedem începută în curând o acțiune însemnată pentru exploatarea rațională a resurselor noastre forestiere. Este inutil, credem, să mai spunem că viitoarele investiții nu vor mai trebui făcute la întâmplare, ca până acum, ci pe baza unor planuri de lucru îndelung și bine studiate, a căror execuție să fie eșalonată pentru o perioadă de timp de 10—20 ani. Rațiunea însăși ne spune că numai așa trebuie lucrat, iar rezultatele experienței altora confirmă aceasta: Frumoasele investiții ale Fondului bisericesc din Bucovina dinainte de război au fost realizate în 25 ani; acelea ale Statului cehoslovac din Rusia subcarpantină și Slovacia în 15 ani, etc.

La început va trebui făcută neapărat a catagrafie amănunțită a tuturor acestor păduri, cu evaluarea precisă a materialului lemnos comerciabil ce conțin și cu studiul detaliat al rețelei instalațiilor de transport și industrializare, de care au nevoie. Această importantă lucrare ar trebui încredințată unui serviciu creat anume și condus de o persoană cu vastă experiență în construcții de drumuri și exploatarea de păduri.

Numai după terminarea acestor studii ar trebui să se procedeze la întocmirea amenajamentelor silvice, fiindcă numai în acest

fel se vor putea armoniza interesele exploatărilor cu cerințele culturale ale pădurilor. A prescrie mai dinainte și în detaliu operații de exploatare și regenerare în păduri lipsite de drumuri înseamnă a adânci și mai mult conflictele inevitabile dintre cultură și exploatare și a așeza întreprinderea comercială, care este valorificarea pădurii, pe o temelie șubredă, lipsită de proporție.

Capitalul necesar pentru punerea în valoare a acestor păduri va trebui furnizat, în cea mai mare parte de către Stat. Inițiativa particulară n'a dovedit nici odată înțelegere pentru aceste investiții de durată îndelungată și de rentabilitate scăzută, cari sunt exploatarea forestiere, chiar dacă ele reprezintă plasamente atât de sigure. Riscul pare că atrage deosebit de mult, când se urmăresc beneficii ilicite.

În definitiv Statul trebuie să acorde odată și gospodăriei sale forestiere o oarecare sollicitudine, când pentru celelalte ramuri ale economiei naționale (industrie, comerț, agricultură) a consimțit a face atâtea sacrificii. Statul nu poate să refuze la infinit propriilor sale întreprinderi și regii comerciale, pe care le-a dotat deocamdată, până la asfixie cu funcționari, mijloace bănești spre a realiza beneficiile scontate prin legile de înființare. Chiar dacă prin aceasta ar trebui să mai reducă stipendiile alocate acelor întreprinderi economico-ideologice, care sunt cooperativele, al căror motor nu poate fi pus în funcțiune decât cu banul Statului!

Suntem deci convinși că sprijinul bănesc al Statului nu va putea fi refuzat unei ad-ții silvice, care nu vrea decât să-i sporească veniturile.

După aproape opt ani de lucru în domeniul exploatărilor în regie și al valorificării comerciale a produselor forestiere, nici cei mai ireductibili adversari nu mai pot pretinde că inginerilor silvici le lipsește pregătirea necesară, spre a păși la realizarea marilor investiții pe care le reclamă exploatarea pădurilor inaccesibile.

Să prezentăm factorilor determinanți lucrări serios studiate și să le arătăm voința noastră fermă de a realiza. Înțelegerea și sprijinul acestora nu ne va lipsi, fiindcă astăzi trăim sub semnul înfăptuirilor îndrăznețe, cari tind a schimba fața întregii noastre economii naționale.

PĂDUREA, EXPLOATAȚIUNEA FORESTIERĂ ȘI MIJLOACELE DE TRANSPORT

de Ilie C. Demetrescu

Inginer subinspector silvic

Pădurea și exploatarea forestieră sunt cei doi poli ai unui mai mult sau mai puțin îndelungat proces de evoluție tehnică și economică. Pentru cei neinițiați în chestiunile forestiere, ar fi aproape o identitate între pădure și exploatarea forestieră. În realitate, avem de a face cu deosebiri esențiale.

După o mai veche și simplă definiție germană, „pădurea este o suprafață mărișoară de pământ, acoperită cu specii de arbori, creșcuți sălbatic”. Exploatarea forestieră poate fi asimilată cu o fabrică de produse forestiere brute. Producția acestei exploatarea poate fi continuă ca în cazul oricărei fabrici obișnuite sau cu întreruperi, mai mult sau mai puțin îndelungate, cum ar fi cazul fabricilor de zahăr. Produsul caracteristic al exploatarea forestiere este, în primul rând, și aproape în exclusivitatea cazurilor, lemnul de diferite feluri, vârste și calități.

Pădurea naturală este expresia fixă (climax) a unor condiții staționale date. Exploatarea forestieră, în mod teoretic, ar trebui și ea să fie expresia definită a unui întreg complex de factori naturali, economici, tehnici, umani, etc. Cum însă, o serie dintre acești factori sunt deosebit de variabili în raport cu viața omului, tot așa și exploatarea forestieră prezintă în timp și spațiu o infinitate de forme¹⁾. Dintre acestea, numai una poate fi cea mai corespunzătoare unor împrejurări prezente date. Determinarea sa este arta — o foarte grea artă — a gospodarului luminat și chibzuit (ca să nu întrebuițăm neologismul „rațional”).

În componența unei exploatarea forestiere intră, în principal: pădurea (naturală sau modificată în limitele permise de factorii naturali ai stațiunii), instalațiile de transport, planul economic (amenajamentul) și administrația.

Instalațiile de transport ale produselor forestiere, în fond ale lemnului, sunt de o covârșitoare însemnătate în raport cu alte

1) Într-un articol: «Capitalul în economia forestieră» (în «A 50-a Adunare generală a Soc. «Progresul Silvic» din anul 1936», pag. 241), ne-am ocupat în accesoriu, de diversele trepte din evoluția folosirii pădurii. În strânsă legătură cu aceste trepte, stă și forma exploatarea forestiere.

exploatațiuni. Lemnul este un material organic — deci supus la anumite alterări fizice și organice — relativ voluminos, greu și cu o valoare redusă. E foarte posibil, ca sub raportul valorii lor, pădurea să ocupe în ansamblul exploatațiunii un loc cu totul secundar, în raport cu instalațiile de transport sau cu administrația. Acesta este cazul regiunilor forestiere virgine, nou deschise exploataării economice.

Ca și forma exploatațiunii, tot așa și instalațiunile sale de transport pot prezenta o infinitate de forme, funcție fiind de:

- 1) natura produselor de transportat (în principal, esența lemnoasă caracteristică);
- 2) natura terenului;
- 3) depărtarea de mijloacele de transport publice și natura acestora;
- 4) intensitatea și genul de cultură și exploatare a pădurii;
- 5) stadiul tehnicii instalațiunilor de transport moderne;
- 6) abundența capitalurilor în mediul economic dat;
- 7) prețul produselor forestiere; etc.

Din această simplă și foarte generală enumerare de factori determinanți, se poate vedea cât de complicată este această problemă a găsirii celui mai potrivit tip de mijloc de transport într'o exploatațiune forestieră dată. Se înțelege că, în practică, anumiți agenți, lucrând mai mult timp în regiuni forestiere similare, ajung la o specializare locală și deci la o mare ușurință în rezolvare a problemelor respective.

Fac o mare greșală cei ce recomandă aprioric pentru pădurile noastre cutare sau cutare tip de instalație de transport. Cei mai mulți sunt îndemnați să preconizeze sisteme foarte perfecționate, zise moderne; șosele pietruite dacă nu chiar pavate, căi ferate, etc. Și aceasta, pentru motivul că cei puși să facă proiectul unor asemenea lucrări, au o cultură unilaterală, numai tehnică propriu zisă, fără dedublarea economică, ceea ce este o lipsă. Soluția cea adecvată — căci teoretic, numai una poate corespunde unor condițiuni date — nu poate fi dată decât dela caz la caz sau — între limite relative largi — pentru ținuturi forestiere similare. Ea trebuie să fie îmbinarea, rezultanta, unei cumpănite analize a considerentelor tehnice și economice. Nu mijlocul de transport cel mai perfecționat este cel recomandabil,

ci acel care prezintă totdeodată și cea mai ridicată rentabilitate, pe o perioadă cât mai lungă, asupra căreia puterea de previziune găsește elemente de sprijin oarecum sigure.

Agentul care are să fixeze pentru un caz dat forma de transport, trebuie să cunoască în linii mari, pe deoparte, caracteristicile tehnice și economice ale diferitelor tipuri de instalațiuni — iar dacă nu le cunoaște, să știe să se informeze și să întrebe — și pe de alta, împrejurările de cari s'au vorbit mai sus, ale locului respectiv.

În orice caz, trasarea liniilor generale ale problemei respective intră în cadrul sau, cel puțin, trebuie asociată lucrărilor de amenajare a pădurii. Acest, credem noi, postulat al unei chibzuite culturi și exploatare forestiere, este valabil, în primul rând, pentru regiuni rămase în urmă pe scara evoluției și în rapidă transformare, cum este cazul economiei forestiere românești.

MIJLOACELE DE TRANSPORT ȘI INVESTIȚIILE ÎN EXPLOATĂRILE FORESTIERE.

de Ing. Horia Manole

O pădure lipsită de mijloace de transport, nu prezintă nici un interes, din punct de vedere comercial, ori cât de „mândră” ar fi ea. Firește, chestiunea aceasta se pretează la o dezbateră de câteva sute de pagini. Rezumativ, însă, s'ar putea spune următoarele :

1. — drumurile (pentru tracțiunea animală),
2. — funicularele,
3. — căile ferate.
4. — jilipurile uscate sau de apă,
5. — plutirea liberă sau prin plute.

Acestea sunt mijloacele cele mai curențe, pentru transportul lemnului. Alegerea sistemului celui mai potrivit constituie, în adevăr, arta exploatatorului, care nu este dispus să se ruineze.

În ceea ce mă privește, optez pentru canalurile de apă (acolo unde se poate) și când e vorba de lemne de foc. Condamn canalurile (jilipurile) uscate, sau de apă, atunci când e vorba de a transporta bușteni (lemn de lucru).

Plutirea liberă (dar numai pentru lemnele de foc) ar fi acceptabilă, deși este foarte riscantă, în timpul ploilor torențiale.

Funicularul este indicat, oridecâte ori transportul prin alt sistem nu s'ar putea executa. Instalarea lui, însă, costă enorm, iar cheltuielile de investiție nu se pot amortiza, decât atunci când avem a face cu cantități mari de produse și pe termen îndelungat, de exploatat. Funcționarea funicularului are, firește, neplăcerile lui, dar perfecțiunea nu există pe lumea aceasta.

Drumurile, pentru tracțiunea animală, sunt cele mai sigure, cele mai simple și mai eftine. Atâta, doar, că ele nu se pot înființa oriunde, căci sunt locuri cari nu se pretează, decât cu mari cheltueli, la asemenea construcții.

Dacă e vorba de cantități mari de lemnărie, ce ar urma să fie transportate pe drumuri, chestiunea, atunci, se schimbă, pentrucă pe drumurile forestiere — deci speciale — nu se pot introduce multe vehicule, deodată. Cu alte cuvinte : capacitatea de transport, pe drumuri, este limitată.

Rămâne calea ferată, pe care am lăsat-o, înadins, la urmă. Este cel mai sigur mijloc (dacă terenurile pe care urmează a se face instalația, nu sunt terenuri alunecătoare). Este, în acelaș timp, mijlocul ce se pretează la o mare capacitate de transport. In fine, nu depreciază calitatea lemnului ; nu e în funcție de starea atmosferică și reclamă o cheltuială relativ mică (dela 1—2 lei pe metru și kilometru, respectiv 2—4 lei pe tona-kilometrică).

Sistemele arătate mai sus le-am experimentat, pe toate, în decursul anilor de activitate. Am rămas la canaluri de apă, pentru lemnul de foc; la drumuri și căi ferate, pentru lemn de lucru, ca și pentru lemnul de foc.

II.

Dacă este vorba despre exploatări, de lungă durată, atunci este nevoie de următoarele :

1. — Construcțiuni de mijloace de transport,
2. — Construcțiuni de locuințe,
3. — Înființări de pepiniere (dacă este cazul),
4. — Capital de rulement (propriu zis: de exploatare),
5. — Animale de tracțiune.

In zilele noastre este foarte riscant a se arăta cifre, căci instabilitatea economică face să se modifice, dela o zi la alta, analiza de preșuri. In mod foarte aproximativ s'ar putea spune, că pentru

lemnul de lucru. costul de tăiere și manipulare, până la o arteră principală de comunicație (cale ferată, drum, etc.) reprezintă (după regiuni) cam 65—95 lei m. c., iar pentru un metru ster de lemne, cam 50 lei. Mă refer, bine înțeles, la exploatările dela munte.

Construirile de drumuri, nepodite, în teren obișnuit (fără peatră) reprezintă cam 30 lei de metru linear, fiind vorba de 4 m. lățime. În împrejurările actuale deci, pentru producția unui metru ster lemne de foc, trebuie să se investească (pentru manoperă și amortizări de instalațiuni) cel puțin 100 lei. Adăogând, acum, impozitele, corporația, personalul, și valoarea lemnului pe tulpină se poate spune, fără greș, că la gara de expediere și încărcat, revine un metru ster, cam la 145—155 lei, ceea ce înseamnă 2900—3100 lei, vagonul de 10 tone. Ca valoare pe tulpină am socotit lei 20 de m. ster. Exploatatorul (întreprinzătorul) urmând să câștige diferența, care socotită la 15% netto, va trebui să vândă vagonul de lemne cu 3400—3600 lei, ab stația de expediere. De aici, se constată un fapt: proprietarul de pădure (care așteaptă 80 ani, termenul de exploatabilitate) primește pentru un vagon de lemne de foc atât cât primește exploatatorul, în timp de un an. Concluzia: pădurea exploatabilă constituie ea însăși, un capital, desigur. Acest capital, însă, trebuie „fecundat” cu un alt capital, lichid (numerarul) și pe care îl aduce exploatatorul. În câștigul acestuia intră și munca sa. Mai intră, apoi, riscul. *Deci, și proprietarul primește foarte puțin și exploatatorul. Nici „materie” nu este apreciată și nici munca. Este nevoie, așa dar, de concentrare. Proprietarul să-și exploateze pădurea, în regie. Pentru aceasta are nevoie de capitalul de investiție, mai sus arătat.*

Unele asemenea capitaluri, odată introduse într’o exploatare, rămân acolo „moarte”. Este cazul terasamentelor, clădirilor, ce nu mai folosesc, după terminarea exploatărilor.

Apoi, canaluri — jilipuri — etc. Acestea, toate, intră în calculele de amortisment, așa fel ca la terminare să se fi amortizat complet. Grija exploatatorului trebuie să fie mereu atentă. la acest subiect: *amortizarea investițiilor.*

Dacă exploatatorul vrea să devină — tot el — și fabricant, chestiunea se complică puțin, intervenind o nouă serie de calcule.

Este — incontestabil — ideal, ca proprietarul de pădure să-și exploateze, în regie, lemnul și apoi — tot el — să-și fabrice produsele respective, prin investirea de capitaluri în industria proprie.

Este exact ceea ce a realizat genialul Ford, care și fabrică, direct, în uzinele sale, toate articolele necesare producției automobile.

Cei mai mulți proprietari de păduri s'au ferit de investițiuni. Și — desigur — au făcut cea mai mare greșală.

În momentul când există fondul (pădurea), problema capitalurilor de investit cade pe planul al doilea.

Un proprietar, care lucrează astfel, își repartizează riscurile, în vremurile tulburi, ca acelea care sunt de tristă amintire, pentru multă vreme (1929—1936).

Problema investițiilor de capitaluri, în industria (sau exploatarea forestieră) nu constituie, prin urmare, întotdeauna, o problemă.

MIJLOACELE DE TRANSPORT ÎN EXPLOATARILE FORESTIERE

de Ing. Ion Moldovan-Junior

Organele de respirație ale unei păduri pusă'n exploatare sunt, mai presus de orice 'ndoială, mijloacele de transport. Fără căi de comunicație și adeseori fără drumuri de alunecare, exploatarea unei păduri nu prezintă rentabilitate; capitalul investit rămâne capital mort și neproductiv, iar pădurea însăși o sarcină, un balast pentru proprietar. Noi inginerii suntem chemați a destupa pădurile îndepărtate de piețele de desfacere și punându-ne la contribuție cunoștințele teoretice și practice, să înființăm căi și mijloace pentru transportul rentabil al materialului lemnos realizat în aceste păduri considerate de inaccesibile. Prin judicioasa adaptare a diferitelor mijloace de transport la împrejurările și condițiile topografice date, prin combinarea potrivită a acestora una cu alta și angrenarea lor metodică și organică una'ntr'alta, se pot crea chiar și în cele mai dificile împrejurări rețele de comunicații menite a asigura rentabilitatea exploatărilor forestiere.

Cel mai vechi și totodată și cel mai primitiv mijloc de transport pentru produsele pădurilor fasonate în trunchi, bușteni sau steri este transportul pe apă, fie în formă de plute, fie în formă de plutire liberă. Cu plutirea ca mijloc de transport principal se acordă și drumurile de alunecare destinate a colecta materialul lem-

nos de pe văile laterale și chiar din parchete, dând un aspect specific întregii rețele de comunicații determinat de necesități imprioașe ale operației de plutire.

La prima vedere ne surprinde faptul predominării excesive a canalelor de apă, fără a ține seamă de înclinarea terenului considerată în teorie de hotărîtoare în alegerea diferitelor drumuri de alunecare. Aici vom vedea canale de apă construite nu numai pe pârâe cu pantă foarte mică sau ușor înclinată și pe distanțe de mai mulți km, sau pe pârâe pe cari vor deservi nevoile exploatării pe mai mulți ani având un caracter de permanență unde sunt incontestabil indicate, ci și pe pante mai înclinate; uneori chiar repezi și cu apă puțină, pe distanțe mici și durată scurtă, unde ni s'ar părea că suntem în domeniul exclusiv al scocurilor uscate.

Cercetând mai deaproape cauzele acestei anomalii aparente vom găsi, cu sunt și alte criterii după cari trebuie să ne orientăm la întocmirea proiectelor de înființarea instalațiunilor de transport și anume:

a) Continuitatea ce există între transportul lemnului eșit din canalul de apă și evacuat automatic în râul, pe care se face plutire fără descărcări și depozitări intermediare, care reclamă cheltueli însemnate nu numai cu stivuirile inevitabile, ci și cu lansarea din nou în apă.

b) Cu canale de apă lemnul este mai cruțat și ferit de spargeri și rupturi, la care este expus în exploatările cu scocuri uscate.

Apa servește drept frână în calea materialului lemnos ambalat pe pante mai repezi; motiv pentru care adeseori o vedem introdusă chiar și în scocuri uscate.

c) Pe scocuri uscate, ușor înclinate, nu se poate da lemn numai iarna pe' ngheț, când ele devin inaccesibile din cauza înzăpezirilor frecvente în regiunile de munte fără drumuri practicabile, pe unde perzistă încă sistemul transportului pe apă; câtă vreme exploatarea canalelor de apă se face chiar în epoca de plutire și concomitent cu aceasta. Tot atâtea considerente, pentru cari se dă preferință canalelor de apă cu toate că cheltuelile de construcție ale lor întrec cu de două ori pe cele ale scocurilor uscate.

*

Dacă viața practică a soluționat în chip atât de potrivit problema colectării materialului lemnos exploatat la calea principală de

plutire, nu la fel a procedat la construcția diferitelor categorii de scocuri în ceea ce privește principiul teoretic ca traseul acestora să fie cât mai rectilin posibil. De aceea vom găsi în practică și cu deosebire la canalele de apă, abateri esențiale dela acest desiderat: acomodări exagerate la sinuozitățile terenului atât la schimbările de pantă cât și la schimbări de direcții în plan orizontal; nici un sacrificiu pentru a face săpături sau suporturi înalte acolo unde situația locului o pretinde. Aceste defecte de construcție se resimt mai ales pe pante mai ușoare până la înclinația de 5° și se manifestă la lucrările de exploatare ale canalului prin oprirea lemnului la aproape fiecare schimbare bruscă de direcție; fapt care prin aglomerări, suprapuneri și astupări de lemne produce serioase și costisitoare perturbări în exploatare.

La scocuri uscate pentru bușteni, astfel de erori se comit mai rar, considerând că aici reacția este puțin mai drastică, producând spargerea scocului sau eșirea lemnului din scoc.

Mai puține abateri de felul acestora vom putea observa la construcția scocurilor uscate pentru steri, cari sunt cele mai exigente din acest punct de vedere și față de cea mai mică greșală de construcție își găsesc expresia categorică de protest în asvârlirea aproape a fiecărei bucăți de lemn din scoc zădărnicipând continuarea lucrării de exploatare și reclamând imperios punerea la punct a erorii.

*

Ori câtă grijă și scrupulozitate s'ar depune la exercitarea transportului pe apă, pierderile cantitative cauzate pe de-o parte de frecarea lemnelor între ele, de lovituri de stânci și maluri, rupturi și spargeri la încălecări și aglomerări; pe de altă parte de micșorarea de volum provocată de extragerea din lemn a materiilor solubile în apă. Și aci trebuie să accentuăm, că lemnul suferă cu mult mai mult deprecierea calitativă de care suferă lemnul plutit.

Aceste deprecieri se arată în formă de putrigai roșu provocat de atacuri de ciuperce, al căror stadiu de dezvoltare este în proporție directă cu durata staționării lemnelor în apă și depinde în măsură covârșitoare de felul de depozitare al lemnului după scoaterea din apă. Și aci trebuie să accentuăm, că lemnul suferă cu mult mai mult prin greutatea și uneori din lipsă de spațiu prin imposibilitatea de a se usca după plutire, cât prin faptul că stă mai mult în apă.

De deprecierea acestora calitative se resimt mai ales fabricile de cherestea cari nu pot produce decât material de calitate inferioară.

Suficiente motive pentru a se fi încercat în decursul timpului înlocuirea acestui mijloc de transport cu un altul, care cruță și păstrează mai bine materialul lemnos și reduce simțitor pierderile de transport.

În interesul acestui desiderat industria forestieră din secolul prezent a făcut mari sacrificii materiale prin investițiuni apreciabile destinate înființării de decovile forestiere; singurele mijloace de transport capabile a substitui apele de plutit pe distanțe mijlocii, dela 30—60 km., unde-și găsește plutirea cu preferință aplicare. Pe multe văi prin transportul cu decovitul s'a realizat o economie maximă în cantitatea lemnului brut, care totuși ca însemnătate rămâne mult în urma foloaselor ce ne oferă acest lemn prin proprietățile sale calitative dobândite nu numai prin agenții patologici, ci și prin faptul că materialul lemnos se poate transporta chiar și în stare verde sau puțin uscată, adică atunci când este lipsit de crăpături longitudinale cauzate de tensiuni la contracțiune fiind în stare a da maximul de randament la debitare în gatere și în condiții de a da material de cherestea de calitate superioară.

*

Incepând cu anul 1930 aceste mecanizări ale transporturilor forestiere au cam stagnat din cauza crizei prin care a trecut industria lemnului, iar în prezent rareori își găsesc rentabilitate considerând că pădurile convertite în pășuni în baza legii de expropriere, cari au aruncat pe piață într'un timp relativ scurt cantități enorme de material lemnos, sunt pe terminate; iar posibilitățile anuale normale ale pădurilor puse în vânzare nu sunt apte să creeze condiții satisfăcătoare de amortizare a sumelor investite în construcția decovilelor. Chiar și fără aceste greutatea pe distanțe lungi, de sute de km. și pe distanțe mai mici, însă cu văi strâmte, cu versanți abrupti și stâncoși unde cheltuelile de construcție sunt disproporționat de mari, decovitul n'a fost în stare să înlocuiască plutirea.

Pe astfel de văi caracterizate de bazine relativ mici, cantitățile de material lemnos reduse și versanți abrupti cum sunt aproape toate văile din munții Făgărașului, asistăm la un fenomen invers: adică la redeschiderea transportului pe apă abandonat de mai multe

decenii cum este de exemplu pe valea Sebeşului, pe valea Dejanului şi valea Laitii din jud. Făgăraş, unde se refac din fundament vechile baraje şi se construiesc greble şi alte instalaţii hidraulice destinate a înlesni transportul lemnului pe apă.

Carpaţii meridionali, cu abundenţa lor excepţională în izvoare, se pretează bine la transport pe apă; de aceea sunt atât de frecvente cursurile de râuri amenajate pentru plutire atât pe versanţii lor nordici cât şi mai ales pe cei sudici, unde plutirile sunt determinate şi de depărtările mari (50—60 km.), la cari se găsesc situate pădurile de munte faţă de pieţele lor de desfacere şi de lipsa altor căi de comunicaţie.

În judeţele Trei Scaune, Ciuc şi Mureş abundenţa de căruţaşi, existenţa drumurilor de pădure şi uşurinţa cu cari se pot înfiinţa noi drumuri datorită văilor şi pantelor domoale ale terenului, predomină cărăuşia cu tracţiune animală pe distanţe acoperite de raza de acţiune a acestui fel de transport, adică până la cel mult 25 km. depărtare de fabrici sau gări de încărcare. Peste aceste depărtări şi dacă sunt date şi posibilităţi de amortizare ne găsim în domeniul decovilelor, cari sunt deja în declin şi deodată cu micşorarea suprafeţelor de păduri, ce se vor pune în vânzare, adică peste 10—20 ani vor dispărea aproape cu desăvârşire rămânând în fiinţă numai domeniile unde s'a făcut o gospodărie silvică raţională bazată pe continuitate, cum este de exemplu Societatea „Bangra“ din Lunca Bradului (Valea Mureşului) şi Domeniile Ghica-Comăneşti de pe Valea Trotuşului.

În condiţii de provizorat şi pentru cantităţi anuale reduse de lemn, înfiinţarea decovilelor a căror cheltueli de construcţie variază între lei 260—450 de metru liniar, nu este cu putinţă, după cum nu este rentabilă, o exploatare raţională a unui astfel de decovil, care din lipsă de material nu poate funcţiona în continuu.

Unul din avantajele esenţiale ale transportului cu decovitul este economia ce se face în material; ori această economie nu ar prea avea rost, dacă ea s'ar mărgini numai la decovil, neputându-se pune în aplicare şi la transportul din parchet până la decovil ţinând seamă de faptul, că fiinţa lui este limitată de panta maximă a traseului, care nu poate trece de 5—6%.

Aşa dar şi pe căile de transport secundare a fost nevoie să se găsească mijloace pentru salvarea acestui principiu, în formă de

drumuri podite pentru vară și peste terenuri apătoase și de drumuri obicinuite de pământ pentru iarnă, pe cari lemnul este tras „dea tărășul” cu vite. Aceste drumuri își găsesc numeroase ramificații în parchete cu pante mai pronunțate, pe cari nu s'ar putea corhăni lemnul prin simplă alunecare, fără pericol de a i se aduce stricăciuni, din cari ar rezulta o pierdere cantitativă în lemn. Pe această rețea de părții de drumuri, cari împânzesc parchetele, se ia lemnul cu vitele chiar de lângă tulpină și se transportă pân'la decovil.

În timpul verilor uscate și pe pante mici, când lemnul nu alunecă suficient, se folosesc și telegi cu două roate pe cari se încarcă și leagă capătul gros al buștenilor, prin ceea ce se reduce considerabil fricțiunea lemnului înlesnindu-se transportul.

Asistăm astfel la dispariția aproape completă a scocurilor uscate de bușteni, cari fac o risipă considerabilă în material atât prin deprecierea lemnului întrebuițat la construcție, cât și prin stricăciunile la care este expus lemnul dat pe scoc.

Și cu toate că cheltuelile de exploatare ale transportului cu tărășul întrec cu mult pe cele ale transportului cu scocuri uscate, în industria forestieră de cherestea a ajuns aproape o chestiune de prestigiu ca să se găsească căi și mijloace pentru substituirea corhănitului și a scocurilor.

*

Canalele de apă ca mijloc de transport destinate a colecta materialul lemnos la decovile nu există și chiar dacă ar exista undeva n'au drept de existență, pentru că atunci când mijlocul de transport principal este decovilul trebuie să se evite staționarea lemnului în apă pentru a-l feri de deprecierea calitativă împreună cu astfel de transport. Dealtfel pe terenuri proprii pentru construcția canalelor din punct de vedere al înclinațiunii se pretează bine și decovilul, ne servim atunci de el prin construcția unei ramificații, care ne scutește de o descărcare — încărcare inutilă, adică descărcare la gura canalului de apă și încărcare în vagonete.

Atât în industria de cherestea, cât și în exploatările lemnului de foc se practică pretutindenea transportul cu vehicule trase de vite, care de-asemena este unul dintre cele mai vechi mijloace de transport fiind în situația de a corespunde și celor mai exagerate pretenții în ceea ce privește calitatea și cruțarea materialului lemnos din punct de vedere cantitativ.

Scăderile acestui fel de transport se arată în:

a) Necesitatea de a se orienta după muncile agricole în timpul cărora este aproape inexistent sau cel puțin foarte redus fiind în funcție și de mersul vremii, de care depinde în mare parte posibilitatea de a fi practicat. Anotimpuri ploioase, ierni fără îngheț pot deveni dezastruoase trăgând dungă peste orice calcule și proiecte.

b) Peste limita maximă de 25 km. nu prezintă rentabilitate și au o capacitate foarte redusă.

c) Sunt pendinte de existența vehiculelor locale în lipsa cărora capacitatea de transport scade, iar prețul transportului crește considerabil.

d) Dependința de capriciul cărăușilor, cari adeseori se sindicalizează în mod tacit și operează majorări de prețuri iraționale.

Tot atâte motive, pentru cari cărăușia nu este agreată în industria mare forestieră, cu toate că nu reclamă nici un fel de investiție.

În concluzie, se poate constata în tehnica forestieră o tendință fermă de mecanizarea transporturilor forestiere, întrucât considerațiuni de ordin financiar nu se opun. Această tendință se accentuează pe măsură ce crește valoarea lemnului devenind un articol tot mai căutat pe piață și tot mai bine apreciat.

MIJLOACELE DE TRANSPORT ȘI INVESTIȚIILE ÎN EXPLOATĂRILE FORESTIERE.

de Ing. Ioan Lungu

Problema mijloacelor de transport pentru pădurile Statului s'a pus odată cu amenajarea lor, fără a i se acorda însă însemnătatea cuvenită până la începerea exploatărilor în regie în anul 1930, cu care ocazie a apărut totodată mai acută și problema investițiilor, care mai înainte pentru Stat ca proprietar își căuta doar o rezolvare mai nebuloasă în prevederile contractelor mari de exploatare, pe baza cărora Statul avea dreptul să răscumpere anumite instalații de transport la $\frac{1}{2}$ din valoarea de investiție.

Lipsa de bani pentru diferitele nevoi ale comercializărilor, necesitatea de a exploata în timp scurt materialele de pe islazuri, pre-

cum și poate o lipsă de vedere de ansamblu suficientă, au făcut ca, chiar în perioada celor 7 ani de exploatare în regie a pădurilor Statului, cheștiunea mijloacelor de transport și a investițiilor să cadă pe planul al doilea.

Totdeauna s'a pus întrebarea: Cum putem realiza venituri mai mari, fără a cheltui mai mult, căci nu avem bani?

Aceasta fără să se înțeleagă suficient că fără a investi, numai cu sacrificii excepționale poți mări veniturile, adică consumând din capitalul lemnos.

Intr'o măsură, această concepție se poate explica prin însăși concepția acelor care controlau CAPS-ul, din partea Ministerului de Finanțe, cari nu voiau să accepte anumite sacrificii pentru investiții fără a vedea un contrapost în buget egal la venituri.

Odată cu terminarea exploatării islazurilor — cheștiune de 1—2 ani — se pune pentru CAPS pentru a nu-și scădea simțitor veniturile, problema deschiderii masivelor ce le mai are ca rezervă.

Cu această ocazie este însă bine ca ținând seama de perioada trecută, în care putem afirma fără a fi desmințit, că am lucrat în această privință fără nic un plan, să ne aducem aminte de fundamentul gospodăriei silvice care este amenajamentul și tot așa să facem pentru ansamblul investițiilor, în mijloacele de transport și alte investiții în exploatările forestiere, un plan general de investiții, pentru o „revoluție“ și unul special, pentru o perioadă de 5 ani.

Inexistența astăzi a unui asemenea plan o dovedește bugetul CAPS. De exemplu, pe anul în curs, găsim prevăzute la art. 89 cheltuelile cu construirea, renovarea și repararea drumurilor enumerate ca simple cheltueli de exploatare, iar cheltuelile pentru alte investiții enumerate la 3 articole doar în mod generic sub numele de cumpărături și construcții de fabrici, ateliere, reședințe, cantoane, magazine depozite, reparații mari și complectări cu mașini și scule, cheltueli pentru cumpărări și construcții de căi ferate forestiere, funiculare, material rulant.

Deci într'un buget în care am găsit loc să complicăm absolut în mod inutil divizarea articolelor bugetare până și la conturile de deplasare în: deplasări pentru exploatare, industrializare, comercializare, administrație și plantații nu s'a găsit un articol special al drumurilor considerate ca investiții, iar pentru investițiile mari să se facă o enumerare pe lucrări.

Așa s'a ajuns că fără nici un plan se încep investiții de milioane, pentru a sta cu anii fără a da venituri.

Desigur o încorsetare prea mare în buget, aduce o lipsă de suoplețe comercială, dar și a lucra fără un plan bine stabilit și urmărit în deaproape nu este o socoteală.

Pe altă față privită problema, se pune sub aspectul: Ce plan în mare pentru valorificarea pădurilor ne facem din punctul de vedere al felului de exploatare? Lucru hotărît că astăzi am stabilit un jalon prin încredințarea cercurilor economice că până la marginea pădurii n'are ce căuta nimeni în pădure decât inginerul silvic cu lucrări în regie directă. A început deasemenea să se dovedească că regia poate să fie condusă până la cele mai depărtate centre de desfacere și suntem încredințați că până la urmă acest punct de vedere va birui definitiv, mai ales că în atmosfera de naționalizare în care trăim acest germene va găsi o dezvoltare foarte prielnică.

În acest cadru, adică cu dezvoltarea exploatărilor și comercializărilor până la cele mai depărtate centre de desfacere, problema mijloacelor de transport și investițiilor în cuprinsul pădurilor și în afara lor o văd necesară ca să fie îndrumată precum urmează:

Drumuri în pădure.

Să ne facem pe Direcții un program al drumurilor și cărărilor de turism ce avem de executat, pe care să ne forțăm a-l pune în aplicare anual chiar cu oarecare sacrificii.

Afară de aceasta ori unde avem exploatări în cari facem în ani la rând transporturi cu căruțele pe drumuri forestiere existente, să se forțeze anual cheltuelile de exploatare și să se repare temeinic drumurile pe porțiuni succesive. Să nu se uite că cel mai mare dușman al soluționării chestiunii refacerii drumurilor este însăși mentalitatea noastră de serviciu.

Șefului de ocol îi este teamă că D-1 Inspector de Control n'are să fie de acord cu lucrarea, D-1 Inspector se va teme de Direcție, iar Direcția dacă primește un deviz îl înaintează la CAPS unde se înmormântează din lipsă de fonduri bugetare.

Aceasta fiind de fapt numai un slab pretext, căci de exemplu, într'un buget de 158.810.000 lei la art. respectiv, nu văd cum nu s'ar putea îngloba și o cheltuială de asemenea natură.

Totdeauna să se pună problema: Ce ar face un exploatator pe

un timp mai îndelungat în aceeași situație și chiar cu oarecari riscuri, uneori poate numai aparente, să se forțeze facerea lucrărilor de re-novare și repararea drumurilor.

Clădiri pentru exploatare.

Să se privească ceea ce fac societățile mari de exploatare, să se adauge la aceasta caracterul Statului de proprietar și să se gândească chiar oricine la limita maximă până la care un exploatare în antrepriză obișnuit ar merge cu investiția și fiecare inginer din serviciul CAPS-ului va găsi liniștea de care are nevoie pentru o măsură mai îndrăzneată ce a luat pentru a face anumite clădiri necesare exploatărilor.

Instalații de transport.

Un plan de investiții în căi ferate forestiere făcut pe tot CAPS-ul și ținut cu strictețe, ar duce la o eșalonare în timp a lucrărilor astfel ca să nu înceapă una până nu se termină alta și deci să facem investiții care an de zile nu produc nimic.

Avantajele ce prezintă acest mijloc de transport ca: pătrunderea ușoară până aproape de parchetele anuale, debitul mare de transport, transportul pe orice anotimp și efinătatea de transport, impun să dăm o dezvoltare cât mai mare acestui mijloc de transport.

Mai multă importanță trebuie să acordăm și zeoniferelor, pe care astăzi poate nu le întrebuițăm suficient din cauza necunoașterii suficiente a posibilității de folosire și a practicei de instalație a acestui fel de transport.

O specializare a câtorva ingineri în această direcție ar fi de cel mai mare folos.

Fabrici de cherestea.

Să se treacă absolut pe planul al doilea chestiunea industrializării în fabrici străine în antrepriză și să se lucreze în regie numai în fabrici proprietatea exclusivă CAPS.

În Direcția Bacău de exemplu arenzile plătite de CAPS pentru fabrici în anii 1933—1937 au fost de 2.854.163 lei.

Era mai bine dacă ne concentrăm lucrările în mai puține puncte de exploatare și aceste arenze amortizau o parte din cheltuielile de investiție.

Fabricile să se dimensioneze după nevoile reale ale masivelor păduroase și ținând seamă de posibilitățile de dezvoltare viitoare.

Să se construiască câteva fabrici mici de 1—2 gateri cari să se poată muta ușor dintr'un loc într'altul, pentru industrializarea cantităților mai mici de lemn de lucru din masivele dispărute.

Pentru lemnul de lucru de stejar să se stabilească centrele mai principale unde poate fi strâns cu cheltueli minime și să fie industrializat în fabrici proprii.

Sub titlul de experiență, să se înființeze câte o fabrică pentru o industrializare mai îndepărtată a lemnului; astfel: o fabrică de lăzi, o fabrică de parchete — fără tovarășii — o fabrică de placaje și contraplacaje etc.

Sunt convins că aceste industrii ar aduce un plus de venituri CAPS-ului și faptul că nu s'ar începe deodată prea dezvoltat ar feri Administrația de un risc prea mare.

În încheiere, insist încă odată asupra necesității de stabilire a unui plan general de investiții și a unuia special, pentru o perioadă de 5 ani, precum și asupra nevoii de a ne schimba mentalitatea și a porni dela convingerea că investițiile aduc venituri mai mari și deci un viitor mai bun pentru pădure și pentru toți aceia cari trăesc prin pădure și din veniturile pădurilor.

Beförderungsmittel und andere Anlagen bei der Waldnutzung

Les moyens de transport et diverses installations dans les exploitations forestières.

En Roumanie les forêts de la région des collines et celles de la plaine se trouveront bientôt dans la situation de ne plus pouvoir satisfaire les demandes des marchés intérieur et extérieur du bois. Mais en montagne il y a encore des massifs forestiers inaccessibles qui attendent à être mis en valeur. Pour cela ils nécessitent de nombreuses installations de transport qui demandent du temps et surtout des capitaux. Pour atteindre certaines forêts il faut construire des voies ferrées, quelques unes d'entr'elles de 40 à 50 km. de longueur, en dehors des installations de vidange et de transport à l'intérieur des forêts.

C'est à cette raison que Mr. D. Sburlan croit que les futures investitions doivent être faites ayant à leur base un plan de travail bien étudié, dont l'exécution soit échelonnée sur une période de 10—20 années. Aussi il devient né-

cessaires d'établir en préalable une statistique des forêts à exploiter, doublée d'une étude détaillée du réseau des installations de transports. C'est alors seulement qu'on pourrait établir l'aménagement de ces forêts.

Les idées de Mr. I. Lungu ne diffèrent pas de celles de Mr. Sburan. Il croit qu'il faut accorder plus d'intérêt aux zéoniphères. Quant aux sciéries, elles doivent être dimensionnées aux possibilités des forêts avoisinées. Par conséquent, elles ne doivent pas dépasser 1—2 scies.

Mr. I. C. Demetrescu regarde le problème au point de vue du revenu de la forêt. Le moyen de transport le plus indiqué est celui qui présente la plus grande rente, calculée pour une période de temps aussi longue que possible.

Enfin Mrs. H. Manole et I. Moldovanu Junior s'attachent à la discussion de chaque moyen de transport, cherchant à indiquer celui qui s'impose dans chaque cas.

C R O N I C A

TOT INZESTRAREA MĂNĂȘTIRILOR.

Discuțiunile în jurul inzestrării mănăștirilor cu păduri, încă nu s'au terminat. Mulți din cei ce-și dau părerea socotesc «actul» drept o «mea culpa» a statului pentru secularizarea întreprinsă cu mulți zeci de ani în urmă. Alții, din contră, condamnă ceea ce s'a făcut.

Legea-și merge însă calea. Așa, am putut afla de regulamentul pentru punerea ei în aplicare, asupra căruia ziarele, la timp, au dat relații. A se vedea spre pildă «Curentul» din 26 Mai a. c.

Conform acestui regulament. Statul este autorizat să atribuie în deplină și perpetuă folosință, unor mănăștiri ortodoxe din țară, o suprafață de pădure în întindere totală de circa 17000 ha., precum și alte terenuri în suprafață de cel mult 1000 ha. din proprietățile sale, cu scopul ca venitul acestor inzestrări «să servească exclusiv pentru conservarea și restaurarea clădirilor monumente istorice aparținând acestor mănăștiri, precum și pentru întreținerea diferitelor școli, ateliere, tipografii, aziluri, orfelinate, instituții de asistență socială și sanitară, etc. existente sau cari se vor înființa în aceste mănăștiri...».

Regulamentul precizează apoi că nu pot fi atribuite pădurile cari sunt inzestrate cu fabrici de cherestea, căi ferate, funiculare în exploatare, precum și terenurile ocupate de pepiniere, și reședințe de ocol. Aceasta este o dispoziție bună: altfel am fi putut vedea cum păduri inzestrate cu mijloace de transport și debitare ar fi trecut în seama mănăștirilor.

Pentru îndrumarea activității acestor mănăștiri se înființează o «Eforie centrală» compusă din Patriarhul țării, Miniștrii Cultelor și Domeniilor. La Ministerul Cultelor ia naștere un Serviciu special al «inventarierii averilor și venimurilor bisericesti și al controlului mănăștirilor inzestrate». La acest serviciu va funcționa un inginer silvic cu gradul de inginer inspector general silvic, detașat din ministerul agriculturii, din corpul inginerilor silvici ai statului. Acesta prin delegații speciale, va controla regulat modul de exploatare a pădurilor și administrarea veniturilor rezultate. Conducătorul acestui serviciu este și secretarul Eforiei Centrale.

Exploatarea pădurilor se face sub conducerea organelor silvice, respectând întocmai dispozițiunile articolului 19 din Codul silvic, și conform cu dispozițiunile regulamentului special întocmit de ministerul de domenii potrivit art. 9.

Pentru trebuințele necesare mănăstirilor, exploatarea se va putea face și în regie proprie.

Pe lângă fiecare mănăstire înzestrată, va fi înființată o «eforie locală» care se va ocupa de administrarea și punerea în valoare a produselor pădurii și a celorlalte terenuri. Această eforie se compune din consiliul economic al mănăstirii, șeful ocolului silvic respectiv și un delegat al ministerului cultelor. Membrii eforiei sunt numiți de Ministerul Cultelor, pe timp de 6 ani. Eforia lucrează sub președinția starețului mănăstirii.

Participarea șefului de ocol silvic și a delegatului ministerului la ședințele eforiei locale este obligatorie și onorifică. Ei au dreptul numai la restituirea cheltuielilor de deplasare, care se face de către mănăstire.

Acești membrii nu se pot amesteca în chestiunile de ordin spiritual și în disciplina bisericească, cari sunt rezervate chiriarhului respectiv.

Se specifică apoi că delegatul ministerului și șeful de ocol nu pot locui în mănăstire nici chiar temporar, peste timpul strict necesar aducerii la îndeplinire a mandatului lor de membri ai eforiei locale.

Regulamentul precizează apoi atribuțiunile eforiei locale și ale Serviciului special din Ministerul Cultelor, felul cum se face mănuirea fondurilor rezultate din valorificarea produselor și procedura de îndeplinit în cazul înlocuirii pentru cazuri de rea administrare a membrilor eforiei locale. În cazul inginerului silvic, se arată că Ministerul Cultelor va cere celui de Domenii să recomande un alt inginer din regiune.

Inzestrările mănăstirilor sunt de două feluri :

1. Inzestrări mari, cu păduri și alte terenuri, ale căror venituri sunt destinate scopurilor arătate mai sus;
2. Inzestrări mici, numai cu terenuri de cultură, al căror venit este destinat la repararea și întreținerea clădirilor mănăstirii, cum și la mărirea mijloacelor, necesare nevoilor ei în general.

Cele dela punctul 2 sunt supuse dispozițiunilor anterioare legii de față.

Calitatea de a aprecia care anume mănăstire trebură să fie înzestrată o are numai Ministerul de culte. El decide dela caz la caz.

După cum vedem nu toate mănăstirile vor fi înzestrate, ci numai unele din ele. Ziarele au publicat atât lista acestor mănăstiri, cât și suprafețele afectate, ele variind dela 50 ha. la maximum 1000 ha.

Când este vorba însă să se dea un lucru de pomană, toată lumea se înțeasă. Era deci și natural ca mănăstirile sau schiturile cărora nu li s'a prevăzut nimic să facă demersurile necesare, ba chiar să vedem cum cauza lor este îmbrățișată chiar de unele ziare. Astfel aflăm în ziarul Curentul două articole (17.6 și 7.8) publicate în favoarea mănăstirilor: Surpatele și Dintr'un lemn, cari nu au fost poftite la împărțea.

Fără ca să pună la îndoială intențiunea bună care ar sta la baza acestei legi. D-l Pamfil Șeicaru, directorul ziarului Curentul, (articolul «Intenții și aplicări») nu se impacă totuși cu atribuirea deplină și perpetuă folosință a celor 17.000 ha. pădure. Și pe bună dreptate. Adică aceasta era singura cale de a se ajunge la tinta voită? «Ce însemnează, de fapt, folosința întinderilor de pădure

ce-au fost atribuite mănăstirilor? Evident, nu locuri de reculegere sub umbra răcoroasă a arcadelor făcute de brațele vânjoase ale unor copaci seculari, ci destinația pădurilor unor exploatați». Și d-l Șeicaru se întreabă cum de nu a găsit această intențiune o împotrivire neînduplecată la Ministerul Agriculturii. «Să se fi aflat alte mijloace» așa cum de altfel a spus-o și Societatea Progresul Silvic. Să li se va fi prevăzut fonduri speciale, chiar din bugetul Casei Pădurilor, nu însă să li se dea păduri în deplină proprietate. Și d-l Șeicaru arată cum se vor petrece lucrurile în viitor — cu și fără eforii. «Mănăstirile vor socoti că mult mai mult ar beneficia dacă în locul pădurilor cărora le trebuie ani să se regenereze, ar face loc de pășune în care să se hrănească oile, caprele și vacile mănăstirii. Nu a fost oare argumentul de totdeauna care a ras pădurile? Și nu au mâncat oile și caprele lăstărișul ca să nu mai poată răsări fie și o cât de firavă vegetație? Ba un om politic influent, ba un stareț mai stăruitor și se va începe seria excepțiilor care de fapt formează regula: desființarea pădurilor prin iluzia transformării în locuri de pășune».

Incheind, d-l Șeicaru arată că toate acestea s'au știut la Ministerul de Agricultură. Atunci pentru ce nu s'a ridicat un glas de apărarea pădurilor, căutându-se altă soluție pentru înzestrarea mănăstirilor? întreabă d-sa.

Glas de protest s'a ridicat, însă nu a fost ascultat.

Și iarăși repet, lucrurile merg înainte așa cum s'a voit de cei de la Culte. Iar prevestirile celor ce au scris împotriva se vor înlăptui.

Iată spre pildă cum în jurul pădurilor date mănăstirii Neamțului, foesc șperțarii, și în loc ca banii toți să intre în visteria mănăstirii, vor merge în bună parte în pungile celor ce mijlocesc afacerile. D-l M. P. Florescu a scris în această privință o seamă de articole, din care rezultă că mănăstirea pierde milioane din cedarea exploatării unei cantități de 150.000 m³ de brad, unor samsari verșoi. D-sa sfătuește pe cei ce hotărâsc acolo să facă ceea ce în ultimul timp a făcut Patriarhia cu pădurea cedată ei spre folosință, adică să caute să o dea în exploatarea unei cooperative românești.

Dar parcă numai d-l Florescu s'a ocupat de cele necurate ce se petrec în jurul pădurilor cedate Mănăstirii Neamțului? Dacă s'ar răsfoi colecția ziarului «Buna Vestire» din ultima jumătate a lunii August a. c. se vor întâlni acolo pagini întregi de ziar, unde se desvâlue opiniei publice perspectivele urâte ce se pregătesc acestor masive, pe care Statul, până acum, le-a conservat cu o deosebită grijă.

Să lăsăm însă mănăstirile deoparte și să trecem la alt capitol.

Epuizarea pădurilor de stejar.

Un fapt de mult știut de noi forestierii. Dela o vreme a pătruns și în presa cotidiană. Astfel s'a scris ceva în *Universul*, iar la interval de câteva zile, d-l M. P. Florescu reia tema în «Curentul» (5. 8. 37). D-sa arată că legea pentru constituirea izlazurilor comunale a fost adesea, pentru marii exploatați și oameni de afaceri, prilej de defrișarea celor mai frumoase masive de stejar. Aceasta după ce trupele germane de ocupație apucase să pună la pământ suprafețe mari din cele mai frumoase masive de stejar. La epuizare a condus apoi și o politică de

export nesăbuită. Nu s'a urmărit o politică a protecțiunii lui. S'a exportat chiar lemn în butuci. Dacă mai adăugăm la cele scrise de d-l Florescu și acțiunea de pășunat intens a acestor păduri, înțelegem că mergem la un faliment sigur și total al pădurilor de stejar. D-sa atrage atenția că nu vom fi în stare nici să satisfacem nevoile interne așa de mari și multiple.

În încheiere d-l Florescu cere :

- a) Intocmirea unei statistici precise :
- b) Un program de refacerea masivelor și exploatarea strictei posibilități actuale ;
- c) O justă utilizare, care trebuie să ducă la o severă sortare a materialului de lucru, evitându-se pe viitor de a se da focului lemnul care trebuie să fie destinat numai pentru lucru.

Acest articol dă prilej d-lui Șeicaru (Curentul 8. 8. 37) de a compara politica românească, în materie de lemn, cu măsurile cari se iau actualmente în Brazilia pentru protejarea lor, cu toate că această țară este încă pe mai mult de jumătate din suprafața sa acoperită de păduri, constituind una din cele mai vaste rezerve vegetale ale lumii, depășind în suprafață masivele forestiere ale Siberiei și Canadei. D-sa folosește pentru argumentarea sa un studiu apărut la 15 Iulie a. c. în «Revue de Paris».

«Iată — zice d-l Șeicaru — unde nu te-ai aștepta, apare politica prevederii forestiere: într'o țară cu mai mult de jumătatea teritoriului acoperită de păduri incrementate din străfundul mileniilor, păduri în care piciorul omului nu s'a aventurat. Iar la noi? Pădurile au devenit prada societăților forestiere... «S'au ridicat silvicultorii și au arătat proporțiile răului alunecând spre o adevărată catastrofă: au răsunat mereu reînnoite glasuri și n'au putut să trezească absolut nici-un ecou, nici-o tresărire a simțului de răspundere».

Dar dacă oprim tăierea pădurilor de stejari — ironizând — d-l Șeicaru se întreabă: Ce te faci cu balanța comercială? Cum ne mai putem mândri cu maiestatea cifrelor?

«Nu exportăm produsele muncii noastre, ci balanța activă a comerțului nostru exterior provine dintr'o secătuire a bogățiilor naturale, din acea mereu sporită impuținare a unor bogății ce pentru multe din ele, nu stă în putința omului să le reimprospăteze. Vrednicia noastră de azi va ctitori sărăcia de mâine a țării. În Brazilia s'au început împăduriri, politica rezervelor forestiere, constituire de parcuri naturale, cu toate că pe 60% din suprafața Braziliei stăpânesc păduri virgine. Și la noi, zoric ca o trupă de ocupație să pustiim totul».

Ca și noi, d-l Șeicaru încheie: «Firește, încă un strigăt în pustiu, căci fierăstraiele tale de zor, spre a întretine plusul la exportul lemnului... În urma noastră vom lăsa râpi, înălțimi golase, văi uscate și pustiul morții vegetale. Suntem doar harnicii plusului la export!».

Islazurile.

Mărturii despre situația detestabilă a islazurilor comunale ne vin din toate părțile. Iată spre pildă, merită să fie relevat articolul de fond publicat, sub titlul de mai sus, în ziarul Universul cu data de 15. 7. 37. Este scris cu scopul să arate

programul de îmbunătățiri stabilit de actuala direcțiune a pășunilor din Ministerul de Interne: plantațiuni de nuci și salcâmi, semănături de trifoi, lucernă și alte plante vivace, sortite să acopere în câțiva ani 1 milion ha. de islaz adică $\frac{1}{4}$ din întinderea lor. Dar pentru a pune și mai mult în evidență meritul actualei Conduceri (articolul după cum se vede este tendențios), autorul nesemnat al articolului arată starea de «incurie» care a domnit «în vremea când islazurile comunale țineau de Ministerul de Agricultură și Domenii». Iată pasagiul în aproape totalitatea lui: «Ce s'a petrecut cu creierea și gospodărirea islazurilor comunale este cu deosebire caracteristic. Am jertfit păduri seculare, trecându-le fără multă vorbă pe sub secure, ani deposedat de averile și podoabele lor mănăstiri și biserici, vechi ctitorii închinată carității și culturii, am distrus bunuri vii, create de-alungul secolelor, ca să le transformăm în câmpuri de pășunc, pentruca în scurt timp, prin părăsirea și nepriceperca colectivă, toate acestea să devină deșerturi jalnice și nefolositoare, părăsite chiar de cei pentru folosul cărora fusese ră. dragă Doamne, create. Am înzestrat astfel țara cu 4 milioane de ha. de părloagă, de mărăciș, de adăpost al larvelor de omizi, lăcuste și alte gărgâni distrugătoare — de lepră și mizerie gospodărească. Nimeni n'a avut grija să le curețe, să le întreție, să dea nivel de scurgere apelor, după ploii și topirea zăpezilor, nicidecum să ridice pe ele lucerniere, plantații de adăpost, etc. Nu este deci de nici o mirare că în scurt timp faimoasele islazuri au ajuns câmpuri moarte, pierdute pentru economia agricolă, neproducând comunelor din taxele pășunatului nici pentru plata păzitorului, afară de cazurile, în care gospodarii comunali mai grijului pentru interesele lor decât pentru ale obștiei gospodărite, au întrebuițat părțile bune de cultură în folos propriu».

Creдем că față cu cele scrise nu mai este nevoie de nici-un comentariu. Din zi în zi, cât mai mulți din cei din afară de noi văd ceea ce noi de mult am văzut și spun ceea ce noi am obosit tot spunând de atâta amar de vreme.

În ce privește tendința articolului, nu ne privește.

Desvoltarea studiilor despre sol în România.

Una din gazetele noastre forestiere a dat deja o notiță privind primirea ca membru activ în Academia Română a d-lui prof. G. Ionescu-Sisești, fost ministru al agriculturii și actualmente director al Institutului național agronomic, care în discursul său de recepție a desvoltat subiectul de mai sus. Un anumit pasagiu din acest discurs ne face să revenim asupra-i.

După ce face un istoric al preocupărilor în legătură cu cunoașterea solului țării noastre, în trecut și în prezent, d-sa arată apoi cari ar trebui să fie preocupările de viitor.

«Este timpul — spune d-sa — să facem ca toate rezultatele științifice de până acum să fie traduse în practică de către agricultorii noștri. Solul este epuizabil. Trebuie să-l îngrijim. Populația crește, însă pământul rămâne același. Deaceea se cere să intensificăm și să raționalizăm culturile, ca să putem satisface nevoile populației din zi în zi mai numeroasă». Între problemele menite a satisface aceste sporuri de populație sunt și îmbunătățirile funciare (irigații, indiguiri). În ce privește regiunea inundabilă a Dunării, nu este vorba de a recăștiga exclusiv

pentru agricultură terenurile din regiunea inundabilă a Dunării, ci «de a aplica un sistem care să armonizeze producția agricolă cu producția piscicolă». D-și trece însă cu vederea latura forestieră a problemei regiunii inundabile a Dunării, desbătută adesea în revista noastră și în congresele Agirului.

D-l Ionescu-Sisești pune nădejde în irigații, care ar rezolva «definitiv și rațional» această problemă în regiuni băntuite de secetă cum este de ex. Sudul Basarabiei.

Pentru a întreprinde asemenea lucrări, se cere curajul realizărilor, privirea mai largă și studiul științific al problemelor.

În rândul problemelor ce se cer a fi rezolvate în viitor, d-și pune și «problema reconstituirii solurilor erodate și distruse». În legătură cu această enunțare, ne permitem a reda în extenso pasagiul respectiv:

«În același timp trebuie să veghem ca să înceteze prăpădul solului care se desfășoară sub ochii noștri indiferenți. Nu observăm sau nu dăm atențiunea cuvenită faptului că solul României se distruge în fiecare an pe întinderi de mil de ha.

«Solul ajunge în stare de echilibru, după o îndelungată evoluție și după ce formațiunea vegetală definitivă a pus stăpânire pe el. Când această vegetație este distrusă prin măsuri nesocotite, atunci începe, mai ales în regiunea de munte și de deal, procesul distrugerii solului prin eroziune, transport și acoperirea lui în lunci cu materiale inerte. Toată regiunea noastră de munte și de deal este pustiiată de eroziunea solului. Sunt ținuturi în Mehedinți, Gorj, Vâlcea, Argeș, Muscel, Buzău, în Vrancea, care au ajuns adevărate cimitire. Vechi așezări omenesti, în leașănușii însuși al neamului românesc s'au distrus; oamenii s'au mutat aiurea. Priviți, dinspre Retezat, dealurile din preajma comunei General Bert-helot și veți vedea scrijelirile adânci ale solului ca niște râni imense pe care nimeni nu încearcă a le vindeca. Valea Bărăladului incununată acum câțiva ani de păduri frumoase, se transformă sub ochii noștri într'o regiune de eroziune și inundații. Cheltuim sute de milioane cu apărarea de inundații a așezărilor omenesti, cu refacerea șoselelor, a căilor ferate, a podurilor, dar continuăm a distruge îmbrăcămintea de pădure și de iarbă a munților și dealurilor.

«Fenomenul distrugerii solului este o problemă de viață și de moarte pentru poporul nostru din regiunile cele mai populate și cele mai românești ale țării noastre.

«Nu trebuie să așteptăm ca tratate internaționale să ne impună conservarea solului, pentru a menține regimul normal al apelor care trec apoi în alte țări, ci trebuie cu mijloace mari și cu o înțelegere desăvârșită a intereselor vitale care sunt în joc, să întreprindem opera de stăvilirea râului și de recăștigarea pământului distrus».

«Acest lucru nu se poate face fără studii științifice și fără stațiuni experimentale care să rezolve problemele și să dea soluțiuni care apoi să fie aplicate în mare».

«O colaborare a agronomului cu silvicultorul în acest domeniu este indispensabilă. Cultura agricolă în regiunile de deal nu se poate face decât după metode care să asigure conservarea solului, iar reconstituirea solului trebuie să

se facă atât cu specii de pădure, cât și cu pomi roditori, oriunde aceasta este posibil. În programul de replantare pentru consolidarea și reconstituirea solului, trebuie avute în vedere acele specii, care constituie un izvor de bogăție și asigurare a viitorului. Printre aceste specii nucul este cel mai nobil și cel mai prețios. Replantarea cu nuci a dealurilor sterpe, scrijelite azi de ogașe și dogorite de soare, trebuie să facă parte din programul de mari lucrări naționale¹⁾.

Iată dar tabloul terenurilor degradate dela noi și perspectivele cari se deschid pentru neamul românesc, în cazul când se continuă cu neprevederea și acțiunea de distrugere a pădurilor, făcut de un om de o înaltă competență care a ocupat, ocupă și va mai ocupa, mari demnități în această țară.

Nu este o voce izolată. Asemenea «semnale de alarmă» am mai auzit și din gura altor oameni de seamă ai țării, din toate categoriile de preocupări.

Dar dacă toată lumea este de acord, pentru ce nu se ia odată taurul de coarne?

Secetă și inundații.

Iată două fenomene cari ar părea că nu pot sta alături. Și totuși în climatul țării noastre ele sunt cu puțință. Le-am avut chiar în anul acesta în cursul lunii August. A le mai explica este inutil, fiind cunoscute de toată lumea.

În vara aceasta cel care a avut de suferit de pe urma secetei a fost porumbul. Ploile n'au sosit la timp, din care cauză, în multe regiuni din țară recolta lui a fost compromisă. Nutrețurile la rândul lor deasemenea au avut de suferit. Din această pricină perspective negre se prevăd pentru vite. Deaceia guvernul s'a gândit să ia măsuri din timp pentru aprovizionarea regiunilor lipsite, cu porumb de hrană și nutrețuri pentru vite. Prima măsură dictată a fost deschiderea unui credit de 30 milioane cu care să se cumpere porumb destinat distribuiri sâtenilor lipsiți, cu preț redus sau în schimbul unor munci prestate la lucrări de interes public. S'a intervenit apoi pe lângă Ministerul de Finanțe să se reducă din impozitele locuitorilor aflați în regiunile cele mai încercate de secetă. În fine, s'au dat dispozițiuni organelor administrative să se sfătuiască lumea să se taie de verzi porumburile cari din lipsă de ploaie n'au rodit și să se puie la gropi, pentru a se păstra pentru iarnă.

După cum vedem, măsurile guvernului sunt numai din domeniul paliativelor. Problema nu este atacată în miezul ei, care cere cu totul alte soluții.

Dar au venit ploile cari, cu oarecari întreruperi, au ținut mai toată luna August. N'au mai putut însă folosi porumburilor. Doar pășunile să se fi putut oarecum înviora. Prezentând un caracter torențial, ploile au provocat, în multe părți din țară, pagube însemnate, în unele locuri luând caracter catastrofal.

S'au semnalat inundații și pagube :

În Covurlui. Circulația pe linia ferată Galați-Bârlad a fost întreruptă, linia fiind acoperită cu un strat de măr gros de 25 cm. (4—8. 37). Deasemenea a fost întreruptă lina ferată Galați-Tecuci, linia fiind ruptă între stațiile Serdaru și Ștefănești. (28. 8. 37). Orașul Galați, la rându-i, a avut de suferit (25. 8. 37).

1) Vezi Viața Agricolă Nr. 6/937 pag. 143—149.

Pe litoralul Mării s'au abătut ploi violente în două rânduri — la începutul și la sfârșitul lunii. În ambele cazuri, câteva cartiere din Constanța au avut de suferit. În județ deasemenea s'au semnalat pagube mari. Comuna Peștera a fost cel mai mult încercată. Douăzeci de case s'au prăbușit și alte 40 au fost deteriorate. Pagubele au fost evaluate la 1.500.000 lei. Au mai avut de suferit satele: Nestorești, Pantelimon, Grădina, Poarta Albă și Murfatlar. Bilanțul trebuie completat cu recolte distruse, șosele rupte, linii telefonice și telegrafice rupte.

Nici județul Tulcea n'a scăpat. Aici au avut mai mult de suferit locuitorii din Comuna Malcoci.

Viile din regiunea Urlați (Prahova) au fost păgubite serios de grindină (23. 8. 37).

În Bacău, Râul Uzul a produs stricăciuni în cătunul Boiștea pendinte de comuna Dărmănești.

La Sibiu, Cîbinul a inundat câteva cartiere din oraș și satele Mohu și Gura Văii Orlatului; iar Oltul la Turnu Roșu.

În Hunedoara a fost inundată linia ferată Simeria-Hunedoara.

La Botoșani ploaia ar fi durat, cu mici întreruperi, două săptămâni, provocând pagube în mai tot județul. Astfel:

La Sulița a distrus terasamentul șoselei județene. La Dăngeni o parte din sat a fost cuprins de ape, din care cauză s'au prăbușit 7 case. Linia ferată a fost ruptă la Trusești între kilometri 91 și 92. La Mihălășeni Bahluiul a dărâmat 3 case și a provocat pagube semănăturilor, vitelor și păsărilor. La Poiana s'au năruit 4 case și altele au fost ușor avariate. Șoseaua Mihălășești-Dăngeni a fost distrusă la kilometrul 22 și 700 m., iar capătul podului Nr. 6 a fost luat de valuri. Pe șoseaua Mihălășeni-Ștefănești, terasamentul a fost spălat la kilometrul 0 și 300 m., iar podul Nr. 1, rupt. Au mai fost luate de ape 3 podete (la Sulița, la Teșcani și la Ciornohal).

În Basarabia, Ploile și mai ales grindina au făcut pagube în comunele Leușeni, Onești și Cărpineni din județul Lăpușna. Prutul a rupt digul de pe șoseaua Huși-Chișinău. Linia ferată Ungheni-Bălți a fost inundată între stațiile Scumpea-Fălești și Pitești-Buciumeni, iar pe linia Bălți-Rezina a fost spălat terasamentul între halta Cuselova și Șoldănești.

În Banat, Trenul «Simplon» a trebuit să sufere o întârziere de o oră, pentru motivul că linia ferată a fost inundată între stațiile Orșova și Toplet.

Însfârșit, ultimile știri, până în momentul când scriu aceste rânduri, ne vin din județul Buzău unde în special Slănicul ar fi devenit catastrofal. Nimic de mirare, întrucât acest râu, cu câțiva ani mai înainte dăduse peste cap câteva mari poduri de beton nou construite.

Conferințe.

În cadrul cursurilor Universității Populare «N. Iorga» dela Vălenii de Munte, colegul nostru d-l Cezar Cristea a ținut două conferințe.

Prima, prezentând un cadru mai larg, a fost intitulată: «Datoria noastră față de împlinirea ideal național».

A doua a avut un caracter forestier tratând despre: «Pădurile României în cuprinsul vechilor și noilor hotare».

În cea de a doua conferință, după ce a trecut în revistă foloasele — directe și indirecte — pe care le are omenirea dela pădure. d-l Cristea a căutat să arate tratamentul vitreg ce se aplică pădurii românești de către guvernanți, tratament care o îndrumază către falimentul ei total, pentru ca să conchidă că a sosit timpul să ne trezim până ce nu va fi prea târziu.

Reviste și ziare.

Am obișnuit ca din când în când să menționăm la această rubrică acțiunea de luminare a opiniei publice asupra problemelor de economie forestieră, întreprinsă prin revistele de popularizare. Se înțelege, este vorba numai de acelea ce ne cad în mână.

În această privință, regretând că din lipsa de înțelegere pentru cele pădurești a celor ce conduc revista «Albina», de multă vreme n'a mai apărut nimic despre păduri, trebuie să menționăm cu satisfacție că revista «Satul», continuă să publice articole de interes silvic. Semnalăm așa dar paginile apărute în numerile Mai, Iunie și Iulie-August, unde s'au publicat 7 articole privind: pădurea și cinstirea eroilor, incendiile în păduri, foloasele pădurilor, monumentele naturale, pădurea și seceta, salcâmul și pepiniera de salcâm.

Menționăm apoi numărul din 15 Iunie a. c. al Ziarului Științelor și Călătoriilor, unde a apărut câteva pagini tratând despre pădurea și rolul ei.

Revista «Solia» scoasă de tovărășia căminelor culturale din județul Năsăud, publică în Nr. 1—2 din anul acesta un articol semnat de D-l Dr. E. Precup privind rolul pe care l-ar putea juca echipa regală studențească din comuna Rebrîșoara, în legătură cu împădurirea dealurilor din stânga Someșului, începând de la Valea Runcului și până la Pietroasa. În articolul său d-l Precup arată că s'a abuzat despădurind din care cauză, pe lângă lipsa de lemn simțită de locuitorii satelor, «hotarul întreg abundă în terenuri degradate și defrișate». Pentru a arăta cât folos se poate obține dela pădure, atunci când este bine gospodărită, dă exemplul pădurii bisericii din Rebrîșoara care «a fost tot timpul un permanent izvor de câștig pentru biserică».

Ziarele la rândul lor au publicat multe articole și reportajii. Recordul îl deține ziarul «Curentul», urmat de «Buna-Vestire». Nici celelalte ziare nu ignorază problemele pădurești, menționăm în acest scop «Universul» și «Țara Noastră». Semnalarea — cu scop bibliografic — a tuturor articolelor și reportajilor din ziare, o face de obicei în această revistă colegul Cezar Cristea. De aceea nu vom face un lucru de 2 ori.

Ținem doar să evidențiem articolele domnului V. Filip în legătură cu comerțul lemnului și împăduririle. Vom da în acest scop un scurt rezumat al celor scrise de d-sa în intervalul de timp dela 2 Mai a. c. până la 9 August a. c., clasându-le în 3 mari grupe:

- 1) Piața lemnului în România și Europa;
- 2) Problema transporturilor maritime;
- 3) Ofensiva silvică.

A. Piața lemnului (în România și Europa).

1. *Piața internațională a lemnului (Curentul 2 Mai 1937)*. Exportul european de lemnărie, cifrat la cca 40 milioane m³ este efectuat într-o proporție de 75% de către statele din Nordul Europei (Finlanda, U. R. S. S., Suedia și țările baltice). Din această cantitate, circa 40% este importată de Anglia. Deci, bursa lemnului este situată în bazinul baltic, și are influențe imediate asupra pieții lemnului nostru, ce este plasat în majoritate în Orient.

Cererile mari de lemnărie pentru Anglia, au asigurat o conjunctură excelentă lemnului nostru, care a fost speculat mulți ani de importatorii din Siria, Palestina, Egipt și Grecia.

2. *Preponderența lemnului românesc pe piața orientală (Curentul 27 Mai 1937)*. Lemnul românesc cunoaște adevărata conjunctură, iar speculațiile importatorilor și intermediarilor, au rămas de domeniul istoriei. Concurențele U. R. S. S., Jugoslaviei și Austriei nu pot influența asupra poziției lemnului nostru în orient, iar lupta ce o duc intermediarii pentru scăderea prețurilor este anihilată de rezistența materială a fabricanților de cherestea.

3. *Importul forestier al Angliei (Curentul 2 Iunie 1937)*. Anglia a cumpărat cantități mari de lemnărie dela noi, nu pentru că ar fi avut nevoie de cantități mai mari ca de obicei, ci din cauză că nu a putut să se acopere din Nordul Europei.

Graba mare ce a pus-o Anglia de a importa cât mai multă lemnărie, a dat posibilitate fabricanților din Bucovina (în special) de ași verifica apucăturile orientale: englezul a primit dela noi mărfuri sortate cu 2 clase mai slab și cu dimensiuni mai mici decât cele contractate; a fost furat englezul și la calitate și la cantitate.

Această procedură are repercusiuni fatale asupra pieții lemnului și renumelui românesc, și englezul nu va mai fi prins pe la noi.

Se impune, ca exportul de lemnărie pentru Anglia să fie îndrumat prin Galați.

4. *Piața internațională a lemnului (24 Iunie 1937)*.

5. *Conjunctura lemnului nostru în orient (30 Iunie 1937)*.

6. *Exportul prin Galați în perioada 1 Iar.—30 Iunie 1937*. Prețurile sunt ferme, țările exportatoare având de acoperit un consum intern cât mai activ, din cauza reprizei economice generale, nu dispun de cantități mari pentru export. România a exportat în acest an cu 30% mai multă lemnărie față de anul trecut.

Prin Galați au eșit aceeași cantitate de cca 9.000 vagoane lemnărie ca în anul trecut, în interval de 6 luni. Din punct de vedere al valorilor, exportul prin Galați a fost mai mare cu 50%, iar al României s'a dublat.

Problema exportului forestier al României, inspirată de o normală exploatare a pădurilor, trebuie să consiste în a se asigura cele mai mari prețuri, și a se reduce exportul rășinoaselor la disponibilul normal, și a se desvolta industria și exportul fagului, care mai formează rezerva pădurilor noastre.

B. Problema transporturilor maritime.

7. *Linia maritimă Dunăre-Anglia (Curentul 16 Mai 1937).*

8. *Mărirea flotei noastre comerciale (Curentul 23 Mai 1937).*

9. *Problema transporturilor noastre maritime (Curentul 11 Iunie 1937).*

Suntem o țară cu multe disponibilități pentru export (cereale, petrol, lemnărie, vite, etc.) și exportul lor pe mare îl facem în majoritate cu vase străine.

Flota noastră românească reprezintă cca 10% din întreg tonajul mărfurilor exportate din România via mare.

Fiind avizați la flota comercială străină, suntem speculați de armatorii străini, cari trimit vase când le au disponibile și cer navlurile ce le convin.

Din cauza lipsei de vapoare românești, cari să deservească debușeurile noastre naturale, și cu cari să putem cucerii noi piețe, exportul nostru general pe mare a fost stânjenit foarte mult.

Mărirea flotei noastre comerciale constituie o necesitate națională și redresarea porturilor dunărene, al căror export s'a redus în 1935 la 23% față de ceea ce a fost în anul 1930, este condiționată numai de mărirea flotei noastre comerciale.

CED-ul. Instituția ce ne amintește de vasalitatea noastră de pe timpul Turcilor, este un organism anacronic, care grevează prin taxele ce percepe navlurile maritime. — în avantajul portului Constanța — și trebuie desființate fără menajamente internaționale. Situația externă ne prilejuește o astfel de emancipare: depinde de noi să folosim momentul.

Pentru mărirea flotei noastre comerciale se propune înființarea societății naționale de navigație a importatorilor și exportatorilor, al cărui capital să fie format dintr'o cotă de 2—3% asupra valorii mărfurilor ce se exportă și se importă, pe care o încaseze la început B. N. R.

C. Ofensiva silvică.

10. *Ofensiva silvică în România (Curentul 18 Iulie 1937).*

11. *Ofensiva silvică în stepa Covurluiului (Curentul 24 Iulie 1937).*

12. *Impădurirea terenurilor neproductive (Curentul 9 Aug. 1937).* Refacerea domeniului forestier, prin oprirea distrugerilor și creierea pădurii în stepă, constituie problema zilei. Refacerea pădurilor, creierea perdelelor de protecție, și împădurirea terenurilor depreciate, se face nu numai de oficialitatea silvică dar și de celelalte instituții.

Aceste articole formează un *preambul* la campania prin Curentul pentru împădurirea dealurilor degradate din jurul Călașilor, care este singurul oraș din țară ce nu are o pădurice a sa cât de mică.

Aici, unde lipsește pădurea, este chemat silviculorul să-și spună cuvântul și să determine creierea pădurii, chemând la conlucrare toate instituțiile și deștepând în opinia publică dragostea pentru pădure.

În cadrul acțiunii silvice fiind angajat un silviculor exportator, aceasta denotă că necesitatea a spart zidurile atribuțiilor, ceea ce nu trebuie să supere pe acei cărora le-ar incumba această sarcină grea.

At. Haralamb

ALȚII DESPRE NOI ȘI MONUMENTELE NATURII.

Nu ne autoadulăm; suntem totuși sensibili, ca orice om (și asociație de breșlași), la cuvintele de laudă și încurajare pe cari ni le oferă prea puținii — și cu atât mai mult prețuiții — prieteni ai silvicultorilor și cauzei forestiere.

La «*Curentul*», numărăm o falangă întreagă: dela Directorul ziarului d-l Pamfil Șeicaru — flancat de d-nii: Dr. N. Roșu, Dragoș Vrânceanu, Romulus Dianu, Theo Maioreescu, Tutovenii ș. a., toți numai prieteni constanți, iar nu cu simpatii sezoniere și interesate! Așa precum la «*Universul*» devotat amic, ne este talentatul poet: *Adrian Maniu*. Mai avem noi prieteni și la alte ziare românești.

De data aceasta, ne referim însă în mod special la d-l Dragoș Vrânceanu, care în «*Curentul*» de Joi 2 Sept. are un splendid articol de fond consacrat: *Ocrotirea monumentelor naturii*. Sprijinit pe studiile comisiei respective, și informațiile dela sursa: *Revista Pădurilor*, în care d-l Prof. Dionisie Lințea, ornitolog, președintele «Asociației bănașene pentru protecția naturii», împreună cu d-nii ingineri: Pascovschi, Petö, Szatmary, T. H. Crivăț, pun în No. 8 pe luna August la problemele zilei: restaurarea și conservarea monumentelor naturii, d-l Dragoș Vrânceanu omagiază această muncă tăcută și spornică în interesul științei, al bogăției și frumuseții țării noastre.

Și chestiunea respectărei, a iubirei — acestor comori, rezervații științifice, — fie și numai arbori izolați, flori unice, paseri și animale cari s'au împuținat, încât aproape au trecut în domeniul legendei. Ocrotirea unor astfel de monumente naturale, nu e chestie numai de legi, ci și de educație întâi, de tradiție apoi.

Prietenul Dragoș Vrânceanu, divulgând prin presă desbaterile specialiștilor în cadrul revistei noastre, a pădurilor, ne spune sincer: «să nu ne facem iluzii, suntem încă departe de o protecție organizată a acestor comori, de înțelegerea științifică și de iubirea fanatică a patrimoniului frumuseților rare ale pământului românesc!».

Cezar Cristea

CONTRIBUȚIUNI LA BIBLIOGRAFIA FORESTIERA

Spicuri din presă pe luna Aprilie 1937

- Universul*, 31 Martie — Sylvanus: Disparația stejarului în România.
Viitorul, 1 Aprilie: I. Munteanu: Societatea «Progresul Silvic»: începuturile, fuziunea cu «Cercul Silvicultorilor»; *Revista Pădurilor*: istoric și program — preocupări de viitor.
Buna Vestire, *Epoca*, *Țara Noastră* și *Curentul*, 2 Aprilie de C. Cr. și M. Fl.: Economia Silvică în cadrul economiei naționale, conferința d-lui Radu Florescu cons. legăție, la Cercul de studii forestiere.
Curentul, 2 Aprilie: *Revista Pădurilor* (rec.).
Universul, 4 Aprilie: Decretul lege pentru încurajarea culturii nucului.

- Credința*, 6 Aprilie, C. P.: Galații un port care agonisează din vina oficialității. Cheresteaua nu poate fi exportată din cauza lipsei vaselor și scandalul cu taxele C. E. D. Linia comercială Londra-Galați.
- Curentul*, 7 Aprilie: Serbarea sădirii pomilor la Moreni.
- Dreptatea*, 7 Aprilie, Pe Izanu: Pier codrii maramureșeni.
- Epoca*, 7 Aprilie, Ing. agr. N. Dină: Sădirea pomilor.
- Curentul*, 7 Aprilie, Ing. slvic Al. Georgescu: Situația pădurilor noastre.
- Prezentul*, 7 Aprilie: Scăderea exportului lemnului și cerealelor rusești, — poziția și datoria noastră.
- Argus*, 8 Aprilie, M. Marian: Prețul cherestelei românești s'a scumpit cu 50—80%: Acordurile. România face o politică de despădurire. Nu avem lemn cât ni se cere.
- Argus*, 8 Aprilie, A. Tălășescu: Cronica agricolă, islazurile și lemnul românesc.
- Curentul*, 8 Aprilie, ing. M. P. Florescu: Pădurile Mănăstirii Neamțului în mare pericol.
- Tara Noastră și Epoca*, 8 Aprilie, C. Cr. Conferința d-lui I. P. Zeletin: «Reprezentarea și interpretarea cartografică în Amenajament», — la Cercul de studii forestiere.
- Viitorul*, 9 Aprilie, I. Ar.: O exploatare ce poate avea urmări funeste (Petrolul și pădurile): exploatarea sălbatecă a pădurilor particulare.
- Curentul*, 9 Aprilie, ing. V. C. Filip: Ziua arborelui; sensul ei.
- Epoca*, 9 Aprilie, ing. C. Cristea: D'ale pădurii — lucrări silvice sezoniere: cultura și regenerarea pădurilor, exploatarea, vânătoarea și pescuitul.
- Curentul*, 10 Aprilie, Theo Maiorescu: In lumea vânătorilor și Munca de folos obștesc.
- Prezentul*, 10 Aprilie: Cum se vor impune Soc. Cooperative? (cele agricole, forestiere și de pescuit).
- Naționalul Nou*, 10 Aprilie: Aplicarea Legii «Muncii de folos obștesc»: aprovizionarea prefecturilor cu lemne de la Caps, — lichidarea restanțelor.
- Curentul*, 11 Aprilie (Dum.). Inaugurarea paginii «Colțul forestier». Conține: Ce fac americanii pentru educarea poporului și ocrotirea pădurilor, de prof. M. Drăcea: Pădurile Statului și Ziua arborilor de ing. cons. C. M. Bunescu: Să folosim, dar să păstrăm darurile ce ne-a hărăzit natura, de ing. cons. Dem. Grozescu; Sădirea arborilor în cifre (propag. forest.); Cuvinte Regale, maxime și recenzii, de C. Cristea; Sădirea pomilor, de Pamfil Șeicaru (Art. fond).
- Naționalul Nou*, 11 Aprilie: Străjerii și Sărbătoarea sădării pomilor.
- Frontul*, 11 Aprilie, de I. Mustață: Cad codrii noștri haiducești doborâți de securea ovreiască.
- Dreptatea*, 11 Aprilie, — x —: Ce înseamnă Cooperarea «Sistem Negură» (Cooperativa pădurii Botești, jud. Dâmbovița ș. a.).
- Curentul*, 12 Aprilie, C. Cr.: Vrancea speră vindecarea plăgii despăduririlor.
- Curentul*, 12 Aprilie: Aprovizionarea cu lemne de foc a pensionarilor din București.

- Curentul*, 13 Aprilie. Al. G. Tutoveanu: Serbarea străjerească a sădirii arborului în pădurea Pusnicul. Asistă: Marele Voevod Mihai, Subsecr. de Stat Tiberiu Moșoiu, C-1 I. Manolescu și Șt. Șoimescu: s'au plantat 10.000 arbori, Cuvântările.
- Universul*, 13 Aprilie. Gr. O. I.: Ziua sădirii pomilor.
- Buna Vestire*, 13 Aprilie, Nic. Bogdan: Agonia codrului românesc.
- Credința*, 13 Aprilie, I. M.: S'a început împădurirea terenurilor degradate din Vrancea. Vrancea în sărbătoare.
- Timpul*, 13 Aprilie. M. Marian: Piața lemnului: Marfa destinată Angliei încărcată la Galați; Orientul și Grecia: Polonia a scumpit tarifele pentru cheresteaua în tranzit.
- Ordinea*, *Viitorul*, *Credința* și *Naționalul Nou*, 13 și 14 Aprilie: Instalarea d-lui C. Sescioreanu Consilier tehnic la Ministerul Agriculturii și Domeniilor.
- Viitorul*, 13 Aprilie: Ziua sădirii pomilor în Capitală (Serbarea dela Acad. de Inalte Studii Agron.).
- Buna Vestire*, 14 Aprilie. Valeriu Cărdu: Săraci în țara lor: Moșii.
- Credința*, 14 Aprilie. Petru Manoliu: Ard pădurile!
- Curentul*, 14 Aprilie. Dragoș Vrânceanu: Pădurile Vrancei.
- Buna Vestire*, 15 Aprilie: Sădirea pomilor la Reg. 2 Artilerie grea.
- Universul*, 15 Aprilie. Ioan Simionescu: Zâmbesc arborii! Cadastrul țării. O sărbătorire (Grințescu).
- Neamul Românesc*, 17 Aprilie: O strălucită gospodărie în administrarea Fondului Bisericesc.
- Curentul*, 17 Aprilie: II-a pag. «Colțul forestier», conține: Pilda lui I. Marton Sterling, de prof. M. Drăcea: Problema exportului nostru forestier. Confer. d-lui ing. V. C. Filip la Cercul de studii forestiere. Cifre și realități alarmante, după V. Sabău și H. Manole (de C. Cr.).
- Epoca*, 18 Aprilie: Confer. ing. V. C. Filip: Problema exportului nostru forestier (C. Cr.).
- Buna Vestire*, 20 Aprilie: Ing. M. Prodanciuc: Exploatarea lemnului românesc în Bucovina.
- Curentul*, 21 Aprilie: Theo Maioreșcu: În lumea vânătorilor — caprele negre trebuiesc păstrate, aspectele problemei — și V. Lazaruc: Încă o panama cu pădurile Moțești.
- Prezentul*, 22 Aprilie: Decăderea industriei lemnului în România.
- Curentul*, 23 Aprilie: Serbarea pădurii la Brănești Ilfov.
- Prezentul*, 23 Aprilie: T. Cristur: Comerțul internațional de lemne în 1937: import-export, sorturi; poziția României, Anglia cel mai bun client.
- Curentul*, Sâmb. 24 Aprilie. III-a pag. «Colțul forestier» conține: Pentru ce să păstrăm pădurea, de Grig. Vasilescu; Cuvinte Regale ce nu trebuie uitate, de C. Cr.; Plantarea terenurilor surpătoare, de At. Haralamb; Perdele de protecție, conferința D-lui Prof. M. Drăcea la Cercul Agr., de C. Cr.

- Universul*, 25 Aprilie: D. Smeu. Serbarea sădirii pomilor (Ziua Pădurilor) la Brănești. — și Funerea în aplicare a muncii de folos obștesc (lucrări agro-silvice). — Art. fond. N.: Protecția domeniului nostru forestier.
- Curentul*, 26 Aprilie și *Ordinea* 28 Aprilie: Studenții echipelor Regale, la serbarea sădirii pomilor — Stănești Muscel.
- Curentul*, 28 Aprilie: Theo Maiorescu: În lumea vânătorilor: să se respecte destinația fondului de pază: O problemă: tariful pentru piesele împușcate de braconieri. — Al. Cazaban: Regele Ferdinand la vânătoare.
- Curentul*, 29 Aprilie. Polidor Gh. Tutoveanu: Mai multă verdeață în Capitală (Sistematizarea și parcurile).
- Curentul*, 30 Aprilie: Al. Ionescu: Ni se distrug pădurile în Basarabia.
- Prezentul*, 30 Aprilie: Dificultățile la exportul de lemnărie (Comisiile de prețuri și un protest).

M E R C U R I A L E

SITUAȚIA PIEȚEI INTERNAȚIONALE A LEMNULUI *)

Calmul ce a caracterizat piața internațională a lemnului în lunile Iunie și Iulie a. c. continuă să domine încă unele piețe. Singuri cumpărătorii englezi au încheiat câteva afaceri; ceilalți au rămas complet pasivi, căci stocurile nu au fost complet revândute, și importatorii încă continuă să păstreze rezervă.

Pe piețele Europei Centrale, în particular în Germania și în Italia, lipsa lemnului este resimțită în mod pronunțat, însă restricțiunile de import le-au împiedicat să fie evidențiate.

Să analizăm situația principalelor piețe importatoare de lemnărie :

Anglia, continuă mișcarea ascendentă a economiei sale; comerțul său exterior acuză o creștere mare. Exportul produselor manufacturate a fost în Iunie 1937 cu 28.5% mai mare decât pentru aceeași perioadă din anul trecut, și viitorul pare foarte favorabil.

Construcțiile continuă să se mențină la un nivel foarte ridicat, importatori și revânzătorii ating un volum important și cea mai mare parte a lemnului importat a putut să fie plasat fără dificultăți chiar în țară. Prețurile de revânzare atinse au încercat o nouă urcare.

S'au importat în primul semestru din 1937, 745.000 Sds. față de 690.000 Sds. pentru aceeași perioadă din anul precedent.

Viitorul se conturează în Anglia într-o formă favorabilă, căci o parte destul de importantă a nevoilor rămân de acoperit, în timp ce posibilitățile de livrare ale țărilor nordice sunt foarte restrânse, din cauza urcării considerabile a navlului.

Franța, din cauza situației economice cu totul nesigure, continuă să fie o piață cu totul calmă. Ultima devalorizare și introducerea nouilor impozite și a taxelor, agravează situația pieței lemnului.

Lemnul importat a devenit extraordinar de scump, ca urmare a devalorizării și a nouilor taxe. Prima scumpire a fost determinată de devalorizare, ajungându-se la 42%. Adăugăm majorarea de 25% a permiselor de import, și urcarea

*) După Informations économiques No. 6 din 10 August publicat de C. I. B. (Comité International du Bois) — Wienne.

taxelor vamale cu 15% pentru lemnul de alte proveniențe decât țările nordice: mai mult, și tarifele pe căile ferate au fost mărite cu 18%.

Belgiu și Olanda, caracterizate printr'o mișcare ascendentă a economiei lor, necesită cantități apreciabile de lemnărie, în special pentru ambalaje. Se importă încă în baza contractelor vechi, și mai mult marfă inferioară din Austria, România și chiar Scandinavia.

Germania, desfășoară o activitate destul de importantă în industria construcțiilor, care s'a mărit cu cca. 28% în luna Iulie, față de luna precedentă.

În *Ungaria*, cererea de lemnărie este foarte activă, din cauză că agricultorii au început să-și acopere în mare parte nevoile lor. Importul Ungariei în primele șase luni din 1937 a fost de 273.500 m. c. cherestea, adică cu 11% mai mare decât în anul precedent.

În ce privește lemnul românesc, se constată o lipsă reală.

În baza acordului economic dela 12 Iulie 1937 încheiat cu România, *Ungaria* va importa în acest an cca. 22.000 m. c. cherestea de rășinoase românească, adică cca. 25% din importul total de rășinoase din România.

Italia, necesită cantități mari de lemnărie. Importațiunile sale au fost însă ceva mai slabe decât în anul trecut, din cauza zvonurilor ce-au circulat despre devalorizarea liretei, ceea ce a provocat o rezervă din partea vânzătorilor.

În acest an, lemnul rusesc n'a mai apărut pe piața italiană, și nici nu va mai apare până la sfârșitul anului.

Să analizăm și situația principalelor piețe exportatoare de lemnărie:

Suedia, Finlanda și U. R. S. S., au vândut cea mai mare parte din producția lor, și piețele lor sunt sigure; situația actuală de liniște nu este grea, căci poziția financiară a celor mai multe fabrici este bună, așa că nu sunt obligate să facă vânzări cu orice preț și pot aștepta dezvoltarea normală fără neliniște.

Exportul *U. R. S. S.*, a suferit o reducere. S'a vândut câteva partide de lemn rusesc pentru fabricile finlandeze, la prețuri mai mari decât cele cotate până astăzi.

Polonia, continuă să aibă o piață internă foarte animată, consumând în țară cantități importante de lemnărie.

Activitatea construcțiilor în *Cehoslovacia* este foarte satisfăcătoare. Se construiesc în special la Praga și în marile orașe numeroase imobile și birouri, din care cauză permisele de construcții din acest an au fost cu 33% mai multe decât în anul trecut, transportul materiilor prime pentru construcțiile din orașe este cu 63% mai mare decât în anul precedent.

Austria, și-a ameliorat simțitor situația economică. Chestiunea mare o formează urcarea prețului lemnului rotund care nu dă posibilitatea fabricantului să acopere costul de producție din vânzarea cherestelei. Grupul ferestraelor cu vaporii trebuie să intervină cu toată forța pentru mărirea prețurilor cherestelei. Exportul Austriei s'a mărit în acest an cu 35% față de anul precedent, ceea ce va determina guvernul austriac să procedeze la majorarea prețurilor lemnului exportabil.

Piața românească, care se dezvoltă în mod excelent, o vom trata pe larg într'un capitol separat.

EXPORTAȚIUNILE LEMNULUI EUROPEAN ÎN PRIMUL SEMESTRU DIN 1937.

Piața europeană exportatoare de lemnărie, este caracterizată printr-o normalizare a exportățiunilor sale, care sunt racordate la nevoile țărilor importatoare și în parte a posibilităților de producție a pădurilor.

După buletinul lunar al statisticeii CIB-ului, exportul forestier european — pe natură de sortimente — în primele 6 luni din anii 1934, 1935, 1936 și 1937 a fost următorul (în mii metri cubi):

Felul sortimentului	1934	1935	1936	1937
lemn de foc	408	292	131	219
busteni pentru gaterie	1.522	1.438	1.429	1.487
lemn de mine	1.173	1.294	1.351	1.358
lemn pentru pastă de hârtie	2.869	2.460	2.209	1.870
stâlpi de telegraf și altele	354	439	342	243
traverse	291	263	289	321
cioplitură	306	264	277	347
doage	34	28	41	32
cherestea	7.195	6.379	6.314	6.440
scânduri geluite	413	396	417	332
părți de lăzi	255	303	345	378
Total	14.840	13.556	13.144	13.027
indice de export 1934 = 100	100	91	88	87

Rezultă din acest tablou că exportul european de lemnărie, în primul semestru din 1934, 1935, 1936 și 1937 s'a redus din an în an.

Cauzele sunt următoarele:

— mărirea capacității de consum pe piețele interne a țărilor exportatoare de lemnărie,

— reducerea progresivă a exploatărilor forestiere din Europa și adaptarea lor la posibilitățile normale ale pădurilor,

— limitarea exportățiunilor de cherestea de rășinoase în baza acordurilor internaționale ca urmare la acțiunile CIB-ului și ETEC-ului.

— crearea rezervațiunilor pentru viitor din pădurile cele mai bune.

Reducerea exportățiunilor de lemnărie, coincizând cu mărirea cererilor pe piețele importatoare, în atmosfera reprizei economice mondiale a provocat mărirea prețurilor la toate sortimentele de lemnărie.

Prețurile materialelor lemnoase au început să crească din toamna anului 1935, ajungând prin majorări succesive să fie astăzi aproape duble.

Reținem din cifrele comparative de mai sus că, oferta de lemnărie continuând să fie diminuată, prețurile sunt ferme, și cu tendințe de majorare pentru lunile Octombrie-Noembrie a. c.

După indicațiunile CIB-ului, exportul total european de lemnărie pe țări, în 6 luni din anii 1934—1937, a fost următorul (în mii de metri cubi):

Țara exportatoare	1934	1935	1936	1937	Media 1934—37	%
Norvegia	120	112	138	128	124	1,0
Suedia	1.819	1.477	1.511	1.505	1.578	11,6
Finlanda	2.305	2.208	2.470	1.964	2.237	16,4
U. R. S. S.	3.854	3.438	3.197	2.785	3.318	24,3
Estonia	154	137	98	76	116	1,0
Letonia	547	564	531	809	613	4,5
Lituania	211	120	128	143	150	1,1
Polonia	1.953	1.534	1.529	1.372	1.597	11,7
Cehoslovacia	1.222	1.308	1.321	966	1.204	6,8
Austria	1.145	1.265	1.129	1.525	1.266	9,2
Jugoslavia	863	766	473	834	721	5,7
România	643	627	669	920	716	5,2
Total	14.838	13.557	13.144	13.027	13.640	100

Comparând cantitățile exportate anual de cele 12 țări exportatoare de lemnărie, constatăm următoarele:

- țările nordice au exportat cantități mai mici de lemnărie,
- U. R. S. S., începând din 1934 a exportat în fiecare an cantități tot mai mici de lemnărie,
- exportul țărilor Baltice (Estonia, Letonia și Lituania) se menține aproape la același nivel, cu excepția Lituaniei, care a depășit cu mult chiar cota ce i s'a fixat în Februarie a. c. de către E. T. E. C.
- Polonia și Cehoslovacia și-au redus exportățiunile.
- au înregistrat majorări mari Austria (35%) Jugoslavia (95%) și România (52%).
- exportul românesc de lemnărie este a treia parte din exportul total de lemnărie rusec, deși pădurile din România nu reprezintă nici a douăzecile parte din pădurile U. R. S. S.-ului European.

CONJUNCTURA LEMNULUI ROMÂNESC.

Spre deosebire de cele mai multe dintre țările europene exportatoare de lemnărie, România nu a cunoscut calmul de vară obicinuit. Dacă piața a devenit mai calmă în ultimul timp, și dacă Anglia și Franța nu au arătat decât puține interese pentru semnarea a noi contracte, cererea Orientului apropiat și a altor țări a compensat acest desinteres al marilor piețe occidentale.

Piața lemnului românesc se dezvoltă de o manieră excelentă, atingând în primul semestru al anului 919.000 m. c. față de 689.000 m. c. pentru aceeași perioadă din anul trecut, marcând majorări mari la lemnele de foc (100.597 m. c. față de 44.521 m. c. exportate în 1936) și la cherestea (663.785 m. c. față de 471.963 m. c.).

Exportul de cherestea de rășinoase a fost de 594.240 m. c. față de 427.868 m. c. exportată în anul trecut încercând deci o majorare de 39%.

În acest interval, exportul de cherestea de rășinoase s'a desfășurat după cum urmează:

Cel mai mare importator este Anglia, care a primit 179.400 m. c. cherestea de rășinoase în primele 6 luni din 1937, contra 31.800 m. c. exportată în anul trecut. Cu toate svonurile ce au circulat în timpul verii, piața engleză continuă să aibă interese pentru lemnul românesc, încheindu-se chiar câteva contracte la preturile curente ale zilei.

Ungaria. a importat 85.458 m. c. față de 93.248 m. c. în anul precedent. Interesul pentru lemnul românesc s'a mărit odată cu semnarea acordului economic dela 12 Iulie a. c.

Germania. continuă să cumpere lemnul românesc, însă din cauza dificultăților ce rezultă din functionarea clearingului româno-german, nu s'a putut exporta decât 58.574 m. c. față de 96.484 m. c. exportată în anul trecut.

Grecia, a importat din România numai jumătate din cantitatea atinsă în 1936 (28.2332 m. c. față de 50.796 m. c.).

Italia. după o întrerupere de un an și jumătate, a reluat exportul de lemn românesc, primele transporturi constând din cherestea de fag.

America de Nord, este un nou debușeu: a importat 36.924 m. c. cherestea de brad. tranzitată prin Danzig.

America de Sud, devine vechiul client importând 17.946 m. c.

Siria și Palestina, continuă să constituie unul din cele mai excelente debușuri pentru lemnul românesc, importând în acest an 87.774 m. c. cherestea de rășinoase și părți de lăzi. față de 23.246 m. c. exportată în anul trecut. Împătrirea exportului se explică prin normalizarea vieții economice din Palestina, care a încercat serioase pierderi în anul 1936 din cauza mișcării nationaliste a arabilor.

Egiptul, Algeria și Tunisia, sunt deasemeni buni clienți pentru lemnul românesc. Cumpărăturile lor se mențin la acelaș nivel ca anul trecut.

PERSPECTIVE PENTRU SEZONUL DE TOAMNA.

Fabricile noastre de cherestea continuă să tae în contul comenzilor ce au pentru diferite țări, fiind angajate în majoritate până la sfârșitul anului.

Lagărilor depositelor de cherestea dela fabrici sunt aproape goale.

Nouele cereri pentru export și completări la comenzile în curs de executare măresc forța capacității de producție a fabricelor de cherestea.

În această situație, caracterizată ca o criză de subproducție, lemnul rotund continuă să se scumpească. Prețul de 380—430 Lei m. c. plătit în primăvară pentru lemnul de rășinoase în picioare, a fost depășit în ultimele săptămâni, ajungând la cca. 480—500 lei/m. c.

Perspectivile pentru sezonul de toamnă sunt dintre cele mai bune:

Țările din Orientul apropiat și Africa de Nord, continuă să importe cantități mari de lemnărie angajate cu câteva luni înainte.

Se vor exporta în *Italia* câteva mii de metri cubi cherestea de brad și

faș, deoarece între timp, acordul de plăți cu această țară s'a îmbunătățit, în ce privește plata.

Bulgaria, depune stăruințe pentru a importa lemnărie românească, tentându-ne cu prețurile ce le oferă (cca. 2200 Lei/m. c. ab graniță — gara Oboriste pentru cheresteaua de rășinoase cal. III-IV-a). În prezent se lucrează cu asiduitate pentru rezolvarea laturei tehnice a plășilor.

Spania naționalistă, începând din luna August primește partide de cherestea românească expediată pentru porturile italienești unde se transbordează. Odată cu încetarea războiului civil vom avea comenzi foarte mari de lemnărie. În primul semestru din anul 1935, Spania a importat cca. 106.185 m. c. cherestea de rășinoase și 16.855 m. c. cherestea de foioase, iar în anul curent numai 2.609 m. c. cherestea de rășinoase și 96 m. c. cherestea de foioase.

Anglia, cu toate svourile lansate și alimentate de cei interesați continuă să se intereseze de lemnul nostru, angajând noi comenzi la prețurile curente ale pieții.

În cazul măririi flotel noastre comerciale prin aportul exportatorilor și importatorilor, în care sens am făcut propuneri în patru articole în Curentul, s'ar putea crea linia maritimă Dunăre-Anglia, pentru a se asigura un navlu mai mic cel puțin cu 2 Lstg./vagon.

Marfa engleză în specificație se vinde de fabrici la prețul de 1200-1300 Lei/m. c. franco vagon stația de încărcare.

Turcia, care importă până la închiderea navigației cca. 40.000 m. c. cherestea de brad pentru lăzi, duce tratative în vederea angajării de noi partide (cca. 100.000 m. c.), având siguranța plății în deize libere ce le vom acoperi din exportățiunile de fer și cărbuni.

Ungaria și Germania, preocupate de nevoia stocării de materiale cât și pentru acoperirea consumului intern, au intensificat importațiunile de lemn românesc, măbind și prețurile minimale UGIR cu 3—4 pengoe sau RM/m.

Grecia, clientul nostru pentru mărfuri bune, revine în toamnă ca să cumpere mărfurile ce nu le-a găsit în Austria și Jugoslavia. Lemnul românesc fiind superior din toate punctele de vedere.

O NOUA URCARE A PREȚURILOR CHERESTELEI DE RAȘINOASE.

Situația pieții lemnului nostru, este excelentă din toate punctele de vedere.

Prețurile fixate de Ugir prin listele din 11 Mai a. c. sunt staționare pentru unele țări (Grecia, Italia, Anglia, Africa de Nord), ferme pentru Egipt, Siria, Palestina și Anglia, depășite de Ungaria și Germania.

- Angajamentele în curs de executare ale fabricilor de cherestea.
- cererile masive ce-au abundat în ultimele săptămâni.
- perspectivele unul export intens.
- lipsa de stocuri la fabrici în marfă exportabilă.
- scumpirea lemnului rotund pentru gatere.
- majorarea tuturor cheltuelilor de exploatare și industrializare.
- introducerea continuă de noi taxe, etc.

fac ca prețurile de astăzi pentru cheresteaua de rășinoase să fie majorate cu cca. 100—200 Lei/m. c.

Fabricanții de cherestea au început deja să ceară 1750—1800 Lei/m. c. pentru cheresteaua tip Siria în specificație, predată fob Galați sau Constanța, prețul plătit până astăzi fiind 1600 Lei/m.c.

Prin aplicarea măsurilor restrictive la exploatarea pădurilor, anunțate de către Ministerul de Domenii, vom înregistra în primăvara anului 1938 o nouă urcare a lemnului de rășinoase, care ar trebui să fie plătit mult mai bine și anume:

500—650 Lei/m.c. lemn rotund în picioare,

2000—2400 Lei/m.c. cherestea cl. IV/V moralii și înguste, predată ab graniță sau fob.

Aceste prețuri vor fi atinse în mod indiscutabil, și câștigurile ce le vor realiza proprietarii de păduri le vor permite intensificarea plantațiilor și a lucrărilor de întreținerea și ameliorarea arboretelor, dictate de o cultură forestieră rațională.

EXPORTUL DE LEMNĂRIE VIA MARE.

În primul semestru din acest an, s'au exportat din România 919.000 m. c. lemnărie din care:

819.316 m. c. lemn de construcție (cherestea și lemn rotund) și
100.597 m. c. lemne de foc.

Cantitatea de 919.000 m. c. a fost exportată după cum urmează:

prin portul Galați 163.528 m. c. sau 17.7%

" " " 150.731 m. c. " 16.4%

prin granițele Vest și Nord 605.354 m. c. " 65.9%

adică 65.9% via terra și 34.1% via mare.

Până în anul trecut, lemnăria din România se exporta cca. jumătate cu vagoanele prin granița de Vest și Nord și jumătate cu vapoarele prin porturile dunărene și Constanța.

Începând din anul 1926, exportul de lemnărie spre granițele de Vest și Nord se datorește următoarelor cauze.

— lipsa vapoarelor suficiente de linie pentru transportul de lemnărie în bazinul Vestic al Mediteranei și în Oceanul Atlantic (Anglia, Germania, America de Nord, Belgia, Olanda, etc.), din care cauză vagoanele cu lemnărie au fost dirijate la Hamburg sau Danzig, de unde au fost încărcate în vapoarele de linie:

— mărirea navlurilor peste orice limită, din cauza supralicității vaselor de mare tonaj (de la 7000 tone în sus) angajate de America și Anglia pentru transporturi transoceanice.

— cererile pentru Anglia, care a cumpărat cantități masive de lemnărie prin intermediul exportatorilor polonezi, care le-au amestecat cu lemnul lor inferior, și le-au expedit drept marfă românească.

— cererile mari pentru Ungaria și Germania.

Pentru economia noastră generală această nouă orientare, constituie o pierdere mare, intrucât sunt condamnate la inactivitate porturile Dunărene și sărăcirea unor regiuni întregi.

Pentru a vedea cum a evoluat exportul forestier via mare, dăm mai jos cantitățile exportate prin porturile Galați și Constanța.

Prin portul Galați, s'a exportat în primele 6 luni din anii 1934—1937, următoarele cantități de lemnărie (în metri cubi):

	1934	1935	1936	1937
Ianuarie	8.141	9.123	7.779	590
Februarie	349	—	2.595	—
Martie	11.401	3.546	3.612	10.655
Aprilie	34.442	42.123	21.524	35.048
Mai	80.311	59.197	51.229	46.127
Iunie	97.380	66.443	80.354	71.106
Total	242.024	180.432	167.133	163.528

Ar fi urmat ca exportul lemnului prin Galați să fie cu mult mai mare decât în anul trecut, dată fiind majorarea de 52% încercată de exportul nostru forestier.

Reducerea exportului de lemnărie prin portul nostru dunărean, este determinată de următoarele cauze:

- înghețul Dunării care a ținut până la mijlocul lunii Martie,
- lipsa legăturii cu Anglia, care a importat aproape un sfert din totalul lemnului nostru exportat în primul semestru, din acest an,
- bara dela Sulina, în cursul lunii Iulie ajunsese la 18 picioare (6 m.) când în mod normal trebuie să aibă cel puțin 23 picioare (7.5 m.—8 m.) a împedicat vasele de mare pescaj să mai intre în Dunăre. Vasele care au fost prinse în Dunăre de scăderea barei dela Sulina au fost nevoite să plece încărcate numai parțial, iar armatorii au încercat pagube mari.
- lipsa de mărfuri la fabrici.

Din portul Constanța, s'au exportat în același interval de timp, următoarele cantități de lemnărie, luate după statisticile întocmite de Vama Constanța. (exprimate în tone):

	1934	1935	1936	1937
Ianuarie	12.269	10.452	8.965	21.939
Februarie	9.920	18.103	13.043	14.965
Martie	18.312	13.394	11.037	16.521
Aprilie	2.936	8.895	8.863	6.783
Mai	1.836	4.560	3.983	7.131
Iunie	2.226	4.230	3.757	11.829
Total	47.499	59.636	49.649	79.168

Exportul de lemnărie prin portul Constanța, devine dela an la an tot mai mare, în detrimentul porturilor dunărene.

Pentru a stabili o corelație în cantitățile de lemnărie exportate prin por-

turile Galați și Constanța. dăm aceste cantități exportate în primul semestru din acest an, prin ambele porturi, după țările de destinație:

Țara de destinație	Galați		Constanța	
	m. c.	%	m. c.	%
Egipt	50.398	30.9	22.580	14.9
Siria	22.103	13.7	9.395	6.2
Palestina	7.158	4.5	67.268	44.7
Grecia	32.053	19.8	13.394	8.9
Ciprus	8.004	4.9	6.627	4.4
Anglia	14.785	9.0	8.738	5.7
Franța	8.788	5.4	3.729	2.5
Africa de Nord	14.936	9.1	7.148	4.8
Italia	286	0.1	1.506	1.0
Spania	804	0.1	—	—
Germania	—	—	2.530	1.7
Ungaria	2.062	1.2	—	—
Turcia	—	—	7.810	5.2
Diverse	2.141	1.3	—	—
Total	163.528	100	150.737	100

Din compararea cantităților de lemnărie exportate prin porturile Galați și Constanța, stabilim următoarele:

— exportul de lemnărie efectuat prin portul Constanța este aproape egal cu cantitatea exportată prin Galați, deși în toți anii a fost cel mult 10—20% din totalul său.

— baza exportățiunilor de lemnărie via mare o formează Grecia, Siria, Palestina și Egipt, adică țările care compun Orientul apropiat.

— Palestina a importat 24% din totalul de 314.259 m. c. exportăți prin Galați și Constanța; majoritatea cherestelei livrată pentru Palestina a fost expediată prin Constanța, unde se pot încărca partide cât de mici și aproape în fiecare zi, întrucât sunt multe linii regulate: românești (Constanța-Palestina-Egipt), bulgărești, palestiniene, italienești, poloneze, etc.

— Un client important pentru acest an este Ciprus, care a importat în total 14.631 m. c. lemnărie — lemn rotund pentru mine, dulapi și scânduri pentru căptușit.

Privind evoluția exportului de lemnărie prin portul Constanța, conchidem că, Galații va continua să fie tot mai izolat până când va înceta de a mai conta ca un port de export în majoritate pentru cherestea, dacă între timp nu se va produce mult dorita desființare a C. E. D.-ului. — o comisiune parazitară și anacronică, cum a numit-o AGR-ul.

PIAȚA LEMNELOR DE FOC.

Ceea ce s'a petrecut cu cherestea, care trece printr'o criză de subproducție, se repetă astăzi cu lemnele de foc.

Producția lemnului de foc în iarna anului 1936/37 a fost redusă cu mult față de cantitățile exploatare în ceilalți ani.

Cauzele care au făcut să dispunem pentru iarna 1937/38 de stocuri mici de lemne de foc sunt următoarele:

— defrișările din care rezultau anual câteva milioane de metri steri, s'au terminat aproape în întregime, reforma agrară fiind completă. Pentru anul curent s'au tăiat numai posibilitățile anuale.

— iarna ce-am avut, caracterizată prin zăpezi mari căzute în straturi groase în multe locuri, a împiedicat exploatarea tuturor parchetelor de pădure.

— inundațiile din regiunea inundabilă a Dunării, au împiedicat fasonarea materialului doborât și transportul la malul Dunării.

Vara ne-a găsit cu stocuri reduse de lemnărie, în timp ce nevoile populației sunt mai mari decât în anul trecut, din cauză că toate rezervele din magazinele consumatorilor au fost epuizate în iarna 1936/37.

Scumpirea lemnului de foc. În anul reprimel economice, 1936, prețurile materiilor alimentare, industriale și casnice, s'au scumpit în mod continuu, ajungând astăzi să fie cu 20—30% mai mari decât cele atinse în toamna anului 1935.

Datorită scumpirii vieții în general, s'au ridicat cheltuielile pentru manipulația lemnului în pădure, transportul lor până la stația de încărcare, transportul pe C. F. R., cheltuielile dela gară până la domiciliul consumatorului.

Ceeace determină mărirea cheltuielilor de exploatare, în care intră toate operațiile dela doborârea arborilor și până ajung încărcăți în vagoane C. F. R., este depărtarea tot mai mare a pădurilor rămase de exploatat, în raport cu stațiile de încărcare.

Cu 10—15 ani înainte, pădurile se găseau la câțiva kilometri de stațiile C. F. R. și transportul lemnului se făcea cu căruțele.

Prin defrișarea pădurilor, chiar din regiunile cele mai apropiate de stațiile C. F. R., s'au ajuns astăzi să se exploateze numai pădurile cele mai depărtate, situate în locuri cât mai grele.

Exploatarea pădurilor rămase, se face cu cheltuieli din ce în ce mai mari, necesitând căi ferate forestiere pe lungimi de zeci de kilometri, care măresc în mod fatal cheltuielile de exploatare și deci prețul de cost ce revine ab vagon stația de încărcare.

Scumpirea lemnului de foc este determinată deci de următoarele cauze:

1. Reducerea tăerilor anuale și atingerea treptată numai a posibilităților normale.

2. Scumpirea cheltuielilor de exploatare.

3. Majorarea tarifului pe C. F. R. care grevează cu cca. 40% costul lemnului ab vagon stația de încărcare.

În situația Bucureștilor care primește lemne până și din Moldova și chiar Transilvania (Tg. Mureș), majorarea prețurilor se explică dela sine.

Concluziuni pentru consumatori. Odată cu scumpirea progresivă a lemnului de foc, se pune și chestiunea raționalizării combustibilului lemnos.

Singurele lemne cunoscute de marea masă a consumatorilor sunt fașul și stejarul, ingnorându-se cu desăvârșire teiul, plopul și salcia.

Intr'adevăr, stejarul este propriu pentru încălzit, deoarece produce multe calorii: la fel și fagul. Ambele esențe se situează însă după carpin, care se găsește în abundență în Nordul Dobrogei.

Teiul, plopul și salcia, având un lemn cu mai puține calorii, produc multă flacăra, și deci sunt proprii pentru bucătărie. Aceste lemne se pot procura cu 2500 lei/10 tone mai puțin decât lemnele de stejar, fag și carpin.

Cunoscând că într'o gospodărie se consumă cca. jumătate lemne pentru încălzit și jumătate pentru bucătărie, în cazul când s'ar întrebuința și tei, plop sau salcie, cheltuielile cu combustibilul lemnos, s'ar reduce cu cca. 10—20% ceea ce ar reprezenta o economie apreciabilă pentru marea masă a populației care trăiește dintr'un venit fix, salariații.

Mărindu-se cererea pentru lemnele de tei, plop și salcie, s'ar provoca :

— o exploatare mai intensivă a pădurilor de salcie din regiunea inundabilă a Dunării și a teiului din Dobrogea de Nord,

— dezvoltarea culturii salciei, plopului și teiului, care produc în același interval de timp de 3—4 ori mai mult material pentru lemne de foc decât stejarul și fagul.

— populația din Sudul Munteniei, Moldovei și Basarabiei, ar înlocui fagul ce se aduce cu șlepurile din regiunea Orșova, cu lemne de tei și salcie, produse din balta Dunării și munții Dobrogei, care costă mai puțin.

Prin raționalizarea consumului lemnului de esență tare (fag, stejar și carpin), esențe moi (plop, mesteacăn și salcie) și esențe amestecate (tei, arin, ulm, etc.), s'ar menține prețurile lemnului de foc la un nivel corespunzător puterii de cumpărare a masei populației care trăiește dintr'un salariu fix.

În situația de astăzi, se grăbește exploatarea rezervelor pădurilor de fag și stejar, cari, depărtându-se de punctele de încărcare C. F. R., mărește cheltuielile de exploatare și deci prețul de vânzare al lemnului de foc.

Exemplul edificator îl formează piața Galaților, care se alimentează până acum 6 ani cu lemne de fag din regiunea Trotușului. Astăzi primește lemnele de fag tocmai din regiunea Cataractelor, producția pădurilor de fag din Moldova-Bacău fiind diminuată de exploatarea abuzivă practicate de particulari.

Scumpirea lemnului de foc este provocată în ultima analiză chiar de consumatorul nostru, care, cerând numai lemne de fag, mărește cererea, în timp ce pădurile de salcie și tei, din Baltă și Nordul Dobrogei sunt exploatare într'o proporție de maximum 25% din posibilitățile lor normale, neavând încă de bușeurii.

Prețurile curente ale lemnului de foc pe piețele Galați și Brăila sunt următoarele, cu începere de la 1 Septembrie a. c., calculate ab cheiul Dunării :

fag lasbe cl. I-a	6400.—	Lei/10 tone
„ „ cl. II-a	6200.—	„ „
stejar „ cl. I-a/II-a	6400.—	„ „
salcâm 2 m.	6200.—	„ „
„ 2 m. ales	6500.—	„ „
„ 4 m. „	7000.—	„ „
tei de 2 m.	4200.—	„ „
salcie 2 m.	3800.—	„ „

Aceste prețuri sunt ferme și cu tendințe de majorări, din cauză că depozitele din susul Dunării, unde se încarcă lemnele în șlepuri, sunt aproape goale. Transportul lemnului de foc dela pădurile aflate în apropierea Dunării (5—6 km.) la schelele de încărcare se fac cu greutate, plătinându-se prețuri mai mari decât în primăvară.

Populația nutrește teama că din cauza întârzierii transporturilor de lemne, acestea vor ajunge în mijlocul ernii la 9500—10000 lei/10 tone.

În această perioadă când lemnele de fag sunt în cantități reduse, se vor desface cu succes pe piața Galaților și Brăilii, cu deosebire lemnele de salcie și tei, ceea ce va provoca mărirea veniturilor ocoalelor silvice din Nordul Dobrogei.

ROMANIA URMEAZA CONJUNCTURA PIETII LEMNULUI FARA NICI O PREOCUPARE DE POSIBILITATEA PADURILOR SALE.

Am văzut în cele arătate mai sus că, în timp ce țările exportatoare din Nordul și Centrul Europei au exportat cantități tot mai mici de lemnărie față de anii anteriori, România a exportat cantități tot mai mari, deși situația rezervelor sale de rășinoase și chiar foioase este tot mai slabă.

Exportul European de lemnărie este stabilizat la cantitatea exportată în anul 1935, în timp ce exportul forestier al României urmează conjunctura pieții, adică este departe de a fi bazat pe posibilitatea normală de producție a pădurilor noastre.

Cantitativ, exportul de lemnărie al României s'a desfășurat în primele 6 luni din anii 1933—1937 după cum urmează :

	tone	mii lei	Lei/tona
1933	229.580	396.325	1725
1934	352.992	602.946	1708
1935	344.235	591.255	1711
1936	380.394	579.414	1524
1937	530.545	1.124.341	2119

În raport cu anul precedent, exportul de produse forestiere a sporit cu 150 mii tone, iar valoarea exportului s'a dublat, urcându-se dela 579 milioane lei la 1.124 milioane lei.

Această dezvoltare a exportului forestier nu trebuie decât să ne mărească îngrijorarea că se duce la o și mai grabnică distrugere a avuției noastre forestiere, a cărei stare este mai mult decât deplorabilă.

Se impune a se interveni de urgență pentru stăvilirea exportului de lemnărie de astăzi, care este condus mai mult de interesele capitalurilor streine aciuete la noi, și deloc pentru viitorul pădurilor noastre.

Salvarea pădurilor rămase, depinde numai de măsurile ce se vor lua pentru normalizarea exportului nostru forestier.

Galați, 5 Septembrie 1937.

Vasile C. Filip.

R E C E N Z I I

AUREL M. COMȘIA: *Programul acțiunii de salvarea caprei negre din întreg cuprinsul țării*. București. Imprim. Statului - 1937, pag 23.

Indată ce a fost adus în fruntea treburilor vânătoarești, silviculorul Aurel Comșia, proaspătul inspector general al vânătoarei, despre care, în tot timpul sederii sale în Canada, revista «Carpășii» nu a încetat de a arăta deosebitele-i priceperi în problemele de vânătoare, — s'a și avântat la lucru. (Numai dacă vreun plumb — nu rătăcit, ci bine țintit — nu-l va lovi în aripile elanului. Sunt doar așa de buni ochitori vânătorii noștri și uneori așa însetați de sânge!).

Din mulțimea problemelor ce se cer rezolvate la Serviciul unde lucrează, d-l Comșia a ales mai întâiu (zic mai întâiu pentru că din locul unde mă găsesc, nu am putința să știu mai mult de ceea ce văd în broșura de care mă ocup în cele de urmăre) pe aceea a salvării caprei negre.

În adevăr, se știe că existența acestei nobile sălbăticiuni a creștelor stâncoase din Carpații noștri, este periclitată. În unele părți «efectivul» s'a împuținat îngrorător de mult, iar în altele — se zice — ar fi dispărut — cazul Pietrosului și Ineului din culmea Rodnei.

Această perspectivă întunecată a făcut ca Ministerul Agriculturii și Domeniilor

să ia, prin Comisia Monumentelor Naturii, măsuri de declarare ca monument al naturii, a caprei negre din munții Bucegi și Rodnei.

Pornind dela considerațiunea că dintre vânatul nostru de munte, capra neagră este cea mai vulnerabilă, pentru motivul că nu poate fi păzită ușor, din care cauză randamentul pazei este mic, și că se poate vâna lesne, datorită vizibilității mari din golul alpin și felului cum reacționează ea față de urmărirea câinelui, până la urmă «închizându-se» în stâncării de unde poate fi ușor ucisă cu «o mână de plumb», — d-l Comșia socotește că prima măsură și singura hotărâtoare, este să se facă o pază eficace. Aceasta însă nu se poate realiza decât dacă paznicul se află cât mai aproape de locurile unde trăește capra neagră, adică în golul alpin.

Numai în al doilea rând, se recomandă măsuri de ordin biologic (rezervațiuni).

Această acțiune nu se poate lăsa în seama arendașilor de vânătoare. Situația dezastroasă de azi ne dovedește «declaraarea în faliment colectiv a arendașilor». Statul trebuie să ia asupra-si, pentru 5—6 ani, această inițiativă și aproape toată cheltuiala, grevându-se fondul de vânătoare.

Planul de acțiune ar fi următorul:

S'ar institui în terenurile cu capre negre niște posturi de jandarmi. Cu toate

că jandarmului îi lipsește «antrenamentul» în materie de gospodărie cinegetică, d-l Comșa crede că «singur efectul psihologic are o valoare incontestabilă». Instructorul «are o mare teamă de jandarmul în uniformă decât de paznicul în baine civile».

S'a socotit că este nevoie de cel puțin 13 asemenea posturi. Ele trebui însă să se instaleze în golurile munților, cât mai aproape de locurile locuite de capre, iar jandarmii să stea acolo cel puțin din Mai până în Septembrie când braconajul este mai cu putință.

D-sa își dă seama de dificultățile ce are de întâmpinat punerea în aplicare a unei asemenea organizații. Deaceia preconizează, pentru fiecare din județele pe teritoriul cărora există capra neagră, instituirea unor comisii județene care să aibă în sarcină desfășurarea acestei acțiuni. Comitetele județene s'ar compune din persoane luate din tot județul: competente, dinamice, de inițiativă, cu experiență și dispuse chiar la jertfe (de timp și bani). Acestea s'ar adoga șefii ocoalelor silvice în raza cărora se găsesc capre, și comandantul legiunii de jandarmi.

Peste aceste comisii se plasează în Minister, una centrală, având ca membri (din oficiu) delegați ai: Capsului, Regimului silvic și Direcției Pășunilor.

În programul său, d-l Comșa pune mare nădejde în colaborarea Corpului silvic, dela care așteaptă, în afară de măsurile de poliție, și o acțiune de reglementarea pășunatului. Această reglementare ar folosi, în același timp: pădurii, vitelor și vânatului. În legătură cu această reglementare, amintind decizia ministerială din anul acesta privind pășunatul în păduri, crede că rezervarea unui sfert din pădure pentru vânat și interzicerea pă-

șunatului în perimetrele de ameliorare, folosește și caprei negre.

Eu cred că nu-i prea folosește, căci decizia se ocupă de pădure și nu de golul de munte, iar perimetrele de ameliorare, după știința mea, nu urcă până în goluri. Pentru a folosi și caprei negre, decizia trebuie să prevadă rezervarea unei părți din golul de munte, unde vitele să nu umble.

În afară de comisiile județene, jandarmi și forestieri, d-l Comșa chiamă la colaborare și arendașii terenurilor de vânătoare, deși dintr'un început le-a constatat falimentul. Eu, mărturisesc că nu înțeleg de ce se menajează așa de mult arendașii, din momentul ce statul trebuie să facă mai toate sacrificiile. Li se recomandă doar «un plus de efort» rugându-i între altele să reducă numărul de capete de vânat anual.

Eu socotesc însă că nici nu este nevoie să fie rugați pentru așa ceva, din moment ce statul face cheltueli în acest sens. Din contră trebuie să li se interzică complet vânătoarea. Să li se rezilieze chiar contractele.

Se mai cere arendașilor să colaboreze cu comisiile județene, jandarmii și forestierii. Aceasta s'a traduce astfel: Să se lipsească de paznicii locali dubioși, iar dacă au paznici buni, să-i oblige să locuiască o bună parte din an, în gol; să arendeze o parte din golul alpin, care să fie interzis pășunatului.

După ce efectivul de capre s'ar reface, atunci posturile s'ar desființa și arendașii ar reintra în drepturile lor complete: luându-și direct «sarcina și răspunderea». Cine n'ar vrea să ia «sarcina și răspunderea», după ce alții (recte organele de stat) s'au străduit și au cheltuit să refacă efectivul de vânat. Nu d-le Comșa, de așa arendași, cari nu vor decât să «realizeze», statul nu are nevoie. Sta-

tul cheltuește, statul să realizeze... aceasta trebuie să fie deviza.

Printre măsurile de combaterea braconajului, d-l Comșa mai preconizează: permisul de port armă să fie legat de cel de vânatoare; în contractele de arendarea pășunilor să se prevadă clauze că arendașul n'are voie să angajeze paznici cunoscuți drept braconieri, același lucru să se ceară exploatatorilor de păduri; să se prevadă amenzi mari (50.000 lei) și premii substanțiale, plătite imediat paznicilor cari au descoperit pe braconieri.

Biologic, d-l Comșa preconizează: creierea refugiilor permanente pentru capre negre, a căror menire de seamă ar fi «asigurarea unei rezerve și difuzarea populațiunii în zonele vecine». Prin mecanismul lor vor fi cu puțință de a menține masa acestui vânat «la un plafon constant». Aici d-sa preconizează o revizuire a terenurilor de capre negre, eliminând anclavele mărunte. Prin revizul-

re s'ar forma unități compacte biologice de o așa întindere «ca să congrueze cu raza de acțiune anuală a speței și să permită ținerea a cel puțin unui paznic special angajat numai pentru zona de trai a sălbăticiunii». Paznicul trebuie să locuiască în munte.

Însfârșit se preconizează colonizările. Acestea ar trebui făcute în acele «insule ecologice» despre care se știe că au găzduit — înainte de decenii — capra neagră, cum ar fi — se pare — Pietrosul și Ineuul din Munții Rodnei.

Pentru încheere, adăogăm că d-l Comșa a și pornit la lucru. În acest sens a provocat o adunare impozantă la Sibiu, unde s'a pus la cale aplicarea tuturor măsurilor menite să ducă la bun sfârșit acest program.

Nu ne îndoim că forestierii nu vor pregeța să dea tot concursul, făcându-și prin aceasta numai datoria.

T. H. Crivăț.

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 6, Iunie, 1937.

M. Boudru.

La réserve naturelle dans les Hautes-Fagnes de Belgique.

Rezerva naturală în Hautes-Fagnes din Belgia.

În continuare, cu privire la chestiunea turbierelor din Belgia, autorul tratează despre «Pădurea și influențele ei» (Cap. III) în care se ocupă de: pădurea și clima, pădurea și inundațiile, și rezultatele metodei hidrometrice sau directe de investigațiune. Articolul se va continua și în numărul viitor.

Marcel Colpaert.

Le pin de Corse en Campine.

Pinul de Corsica în Campine.

Articolul cuprinde un studiu asupra speciei *Pinus laricio* Poir. var. *Corsicana* Loud., tratând despre: Aria de vegetație, varietăți, rezistența la pășunat, la insecte și ciurperci, cultura în pepiniere și utilizarea lui la împăduririle și reimpăduririle din Campine.

G. Delevoy.

Pinus monticola Douglas.

Pinus monticola Douglas.

Autorul prezintă caracterile distinctive ale acestei specii în comparație cu *Pinus strobus* și *Pinus excelsa*, făcând totodată și o descriere a arboretului dela Virton în care se găsește această specie.

Statutele Soc. centrale forestiere a Belgiei.
Cronica forestieră.

E. V.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 7/1937.

J. P. C.

Influence du gui sur la production du bois de service (8 pag.).

Influența vâscului asupra producției lemnului de construcție.

Vâscul este pentru pădurile de rășinoase din Jura elvețiană unul din cei mai mari dușmani. El provoacă pagube serioase, influența lui simțându-se atât direct (pierdere de cantitate și calitate) cât și indirect (atacuri de bostrichizi).

El a mai format obiectul unei intere-

sante polemici, în anii 1930 și 1931, tot în această revistă.

Deși biologic era cunoscut, totuși din punct de vedere al efectelor lui asupra producției de lemn nu se știa precis mare lucru. Această lipsă a fost completată de cercetările autorului acestui articol, care ne dă deocamdată o serie de rezultate provizorii.

Din acestea autorul ajunge să conchidă că vâscul are o influență deprimantă importantă atât asupra lungimii cât și asupra proporției lemnului de lucru. Cu cât se întârzie cu exploatarea arborilor atacați de vâsc, cu atât lungimea lemnului de lucru scade în raport cu mărirea diametrelor arborilor. Se cere deci să se facă lucrări culturale care să lichideze, în timpul cel mai scurt, arborii atacați.

Articolul este însoțit de 3 grafice foarte convingătoare.

P. Despond.

Le bois de construction et le chauffage central (5 pag.).

Lemnul de construcție și încălzirea centrală.

Discreditarea lemnului în construcțiile moderne și deci înlocuirea lui cu alte materiale de construcție se datorește în primul rând instabilității, de care dă dovadă. Această instabilitate însă este urmarea încălzirii centrale. Pentru a evita «jocul» lemnului se cere condiționarea aerului.

P. Ern. Farron.

A propos de peuplements d'origine artificielle (7 pag.).

În legătură cu arbore-

tele de origine artificială.

Pe teritoriul comunei Porrentruy s'a împădurit o suprafață de 27 ha, folosindu-se: molidul, pinul silvestru, austriac și Weymouth, melezul și bradul. Materialul depășește 300 m³ la ha, prezentând o creștere anuală de 8.3 m³ la ha. Plantația însă suferă de toți inamicii obișnuiți: putregaiu roșu, Agaricus, rupturi de zăpadă, geruri, insecte. Din această cauză a trebuit să se scoată o mare cantitate de material, care — dacă se continuă — poate provoca, pe viitor, o rărire prea mare a arboretului.

Sarcina forestierului este să pună acest arboret la adăpost de ruină. În lucrările adoptate se protejează pinul și se introduce, pe calea plantațiilor sub masiv, fagul și alte foioase.

At. Har-

REVUE DES FAUX ET FORÊTS.

No. 4, Aprilie 1937.

Aubréville.

Dix ans d'expériences sylvicoles en Côte d'Ivoire.

Zece ani de experiențe silvice pe Coasta de fildeş.

Experiențele și rezultatele date în timp de 10 ani asupra regenerării pădurilor de pe Coasta de fildeş.

P. Perrin.

Impressions forestières d'Allemagne (fin).

Impresii forestiere în Germania (sfârșit).

Noile metode aplicate în silvicultura germană asupra regenerării pinului. Se

insistă mai ales asupra conversiunii în codru neregulat (Dauerwald) metodă văzută la diverse domenii vizitate.

G. Geneau.

Les ventes de coupes de bois en 1935.

Vânzările de lemne exploatare în 1936.

Piața lemnului francez în 1936.

Roger Ducamp.

Au sujet de la régénération naturelle en sylviculture.

Despre regenerarea naturală în silvicultură.

În deosebire de plantele anuale (legume, cereale) care produc mereu hibrizi și astfel se degerează, în pădure aceas- chestie nu se pune.

No. 5, Mai 1937.

Aubreville.

Dix ans d'expériences sylvicoles en Côte d'Ivoire (suite).

Zece ani de experiențe silvice pe Coasta de fildeş (urmați).

Urmare și sfârșit asupra încercărilor făcute pentru regenerarea pădurilor de pe Coasta de fildeş.

Pierre Buffault.

Sur la végétation du pin maritime dans les dunes de Gascogne.

Despre pinul maritim din dunele Gasconiei.

Cum vegetează pădurile de pin maritim create în anii 1801—1864 pentru fixarea dunelor de nisip din Gasconia.

H. Dijon.

Comparaisons d'inventaires et sondages.

Comparație între inventariere și sondaje.

Discutarea celor 2 metode pentru determinarea creșterii anuale a arboritelor: 2 inventarii succesive și determinarea diametrelor cu burghiul lui Pressler.

R. Putod.

Action de l'enherbement sur les reboisements en Algérie.

Acțiunea erburilor asupra reimpăduririlor în Algeria.

Cauzele invadării suprafețelor reimpădurite din Algeria de vegetația erbacee și lupta contra ei.

E. Rabouille.

La forêt, le papier et le journal.

Pădurea, hârtia și ziarul.

Situația pădurilor franceze față de lemnul pentru celuloză.

Paul Buffault.

Le déboisement — ses causes — ses conséquences.

Despăduririle — cauzele — consecințele.

Cauzele despăduririlor: extinderea agriculturii, nevoile pentru încălzit, construirea caselor, pășunat, construcții navale, exploatarea miniere, nevoi industriale (topitorii, vărării, etc.) și transport.

Ing. Gr. V.

SILVA. 1937.

No. 1.

V. Dieterich.

Entwicklungslinien der Forstwirtschaft und Forstwissenschaft.

Linii de dezvoltare ale

economiei forestiere și științei silvice.

Cu anul acesta revista *Silva* intră în al 25-lea an al existenței sale. Cu această ocazie, redactorul ei, profesorul V. Dieterich, prinde în câteva pagini caracterul ultimului sfert de veac pentru economia și știința forestieră germană, pune față în față problemele cari preocupau lumea silvică acum 25 ani și cele de azi, și arată noua concepție pe care trebuie să se clădească viitoarea gospodărie și știința silvică. Concepția nouă este mult mai complexă. Ea nu mai privește pădurile ca ceva izolat, ci în raport cu nevoile vitale ale poporului. Ea cere și silvicultorului o pregătire economică mai temeinică și-l încarcă cu răspunderi mai mari. Tuturor ramurilor de știință silvică, dar mai ales amenajamentului și politicii forestiere li se deschid drumuri noi.

Nr. 2.

Dr. Schenck.

Die Strobe in ihrer Heimat.

Pinus Strobus în patria sa.

Patria pinului strob este America de Nord. Mai răspândit este în regiunea lacurilor, ocupând aici stațiuni extrem de aspre. Se găsește însă și în Sudul Statelor Unite în stațiuni relativ calde dar bogate în precipitațiuni atmosferice. Se descriu, pe scurt, condițiile de vegetație din stațiunile naturale: climă, sol, asociații vegetale.

Nr. 3.

Dr. Alfred Dengler.

Zeitwende im Waldbau?

Timperi noi pentru silvicultură?

O seamă de concepții moderne caută să-și facă loc în silvicultura germană, toate urmărind, în fond, același lucru și condamnând tăierile rase. Fiind solicitat de redacția revistei cu ocazia celui de al 25-lea an al său, profesorul Dengler, cunosător al condițiilor forestiere din Nordul Germaniei, rezumă aici convingerile sale, bazate pe observații personale și ale altor oameni de știință, cu privire la tratarea pădurilor de pin din Nord-Estul Germaniei. Pe acele soluri nisipoase cel mai bun tratament ar fi tăierile rase. Pentru o îmbunătățire a condițiilor de vegetație ar fi să se introducă foioase în amestec, în pădurile pure de pin. — aceasta cu riscul micșorării rentabilității totuși — și cea mai bună cale crearea de subarboret.

No. 4.

Dr. Karl Eckstein.

Zoologische Beobachtungen. Lophyrus- (Diprion-) Frass an Kiefer und Fichte.

Observațiuni zoologice. Atac de *Lophyrus* pe pin și molid. — (Comunicare prealabilă).

După cunoștințele de până acum, numai două specii de *Lophyrus* ar ataca și pinul și molidul: *L. pini* L., și *L. similis* Htg. Cercetându-se larvele dintr-o pădure care suferea un astfel de atac în Nordul Germaniei s'au găsit printre larvele speciilor de mai sus, unele asemănătoare cu cele de *L. polytomus* Htg. Specia nu s'a putut determina încă precis. Se fac cercetări.

Nr. 5 și 6.

Dr. Elisabeth v. Gaisberg.

Über die Adelopus-Nadelschütte in Württembergischen Douglasienbeständen

mit Hinweis auf die bisher hier bekanntgewordene Verbreitung von *Rhabdocline*.

Despre căderea acelor provocată de *Adelopus* în arboretele de douglas din Württemberg, cu indicațiuni asupra răspândirii cunoscută până acum aici, a *Rhabdoclinei*.

De câțiva ani douglasul este serios amenințat de două boale criptoamice. Ciuperca *Rhabdocline Pseudotsugae* atacă varietatea glaucă, iar *Adelopus* și varietatea viridis. *Adelopus* a fost descoperită în Elveția și descrisă prima dată de Gäumann, în 1930. În Württemberg s'a observat în 1934, și se răspândește mereu.

Se dă întâi o caracteristică a regiunii, ocoalele în cari a apărut atacul de *Adelopus*, apoi descrierea arboretelor atacate din fiecare ocol. Observații asupra evoluției boalei. Ultimul capitol se ocupă cu *Rhabdocline* și răspândirea ei în Württemberg. O notă introductivă vezi în «Silva» 1936, Nr. 51/52, pag. 236.

Nr. 7.

Dr. Eichhorn.

Zur Vereinheitlichung der Forsteinrichtung in Deutschland.

Pentru uniformizarea amenajamentului în Germania.

Se arată cum se procedează la lucrările de amenajare în Baden. Cum se calculează posibilitatea pe volum. Procedul se aplică încă din 1869.

Nr. 8.

Dr. Rebel.

Schnitt im Jungholz.

Tăieri în arboretele în stare de nuieliș.

E vorba de îngrijirea elementelor de viitor prin tăieri de ramuri și prin formarea coroanei. Se urmărește producerea de material valoros. Procedeu. Avantaje.

A. Müller.

Erhaltung der Kriechtiere- und Lurche-fauna im Walde.

Păstrarea reptilelor și amfibiilor din pădure.

Aceste animale (speciile din Germania) prezintă importanță economică și contribuie la frumusețea peisajului. Se arată care este mediul lor prielnic și cum li se poate crea.

Nr. 9/10.

Dr. Th. Rohde.

Erscheinungsformen und Erkennung der Schweizer Douglasienschütte.

Forme de apariție și recunoașterea boalei elvețiene de căderea acelor la douglas.

Un studiu al boalei de *Adelopus*. Observații asupra căderii acelor, asupra schimbării colorii la ace. Apariția organelor de reproducere. Cercetări microscopice.

Vezi în No. 11/12, 1936, pag. 236, într'un articol preliminar, descrierea ciuperței.

Nr. 11.

H. Hausrath.

Gayer's «Gemischter Wald» und die heutige Forstwirtschaft.

«Pădurea amestecată» a lui Gayer și economia forestieră de azi.

Până pe la 1850 silvicultura urmărea crearea de arborete pure. După aceea, C. Heyer a sprijinit ideea arboretelor amestecate. Metoda lui însă (amestec intim) nu a dat rezultate bune. Mai târziu a propagat Gayer ideea amestecului pe buchete. Astăzi se găsesc susținători și ai amestecului intim și ai amestecului pe buchete. Se fac aprecieri asupra metodelor și rezultatelor.

Dr. phil. Edgar Krausen.

Geschichte einer Holzberechtigung. Die Holzbezüge des Kollegiatstifts Altötting.

Istoricul unui drept la lemne. Dreptul mănăstirii Altötting.

Privește epoca dela 1228 (înființarea mănăstirii) până la secularizare (1803).

Nr. 12/13.

H. Hesmer.

Die Bewaldung Deutschlands Dargestellt an Hand von Karten der einzelnen Holz- und Betriebsarten.

Pădurile Germaniei.

Prezentate pe baza hărților speciilor și tratamentelor.

În continuarea seriei, autorul se ocupă aici cu crângul compus, crângul simplu, cu mesteacănul și foioasele moi tratate în codru.

Crângul compus ocupa în 1927 încă 441.253 ha, majoritatea proprități particulare. Suprafața e în continuă scădere. Crângul simplu ocupă 315.233 ha.

Nr. 14, 15.

Wilhelm Mantel.

Beiträge zur Entwicklung des Holzsortenanfalles und der Holzpreise in den bayerischen Staatswaldungen.

Contribuții la evoluția volumului sortimentelor și prețurilor lemnului în pădurile de stat din Bavaria.

Se cercetează în ce măsură volumul pe sortimente și prețul lemnului pentru fiecare sortiment contribuie la venitul brut al pădurilor de stat din Bavaria. Se face o comparație între vremea dinainte de război (1913) și de după război (1934).

Se observă o variație atât în ceea ce privește repartiția volumului recoltat anual pe esențe cât și pe sortimente.

N. R.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORST
WIRTSCHAFT.

Band IV, Heft 8 (Mai 1937).

Eduard Krca, Prof., Dr., Ing.

Biotechnic des Waldes.

Biotehnica pădurii.

Urmând unei tendințe mai generale a timpului, științele forestiere vor trebui să se îndrepte către adoptarea unei atitudini mai sintetice în studul diverselor probleme. Viața este unitate și punct de plecare, pe când părțile sunt numai consecințe, dependențe ale întregului.

În legătură cu aceste observațiuni, autorul stăruie asupra unei noi noțiuni, de mare interes pentru știința și practica forestieră: *biotehnica* și pe care o definește astfel: «B. este rezultanta acțiunilor vitale ale organismelor, ea este expresia

vizibilă a voinței de creație a vieții; așa dar, forma vizibilă a forțelor creatoare interne ale ființelor». Biotehnica pădurii urmărește să facă legătura între diversele influențe și acțiuni, căci nici o ființă și nici o substanță, după cum nici un organism, nu acționează numai pentru sine însăși. Se insistă apoi, asupra locului pe care ar fi să-l ocupe noua disciplină a biotehnicii pădurii în sistemul științelor forestiere.

*Gustav Fellmeth, Oberforstmeister.
Der Bayerische Wald.*

Pădurea bavareză.

Este vorba de un ținut lung de cca. 95 km. și lat de peste 40 km. în mijlociu, care se întinde dealungul graniței dintre Bavaria deoparte și Austria și Cehoslovacia dealta, pe versantul vestic al munților Boemiei și în strânsă comunicare cu așa zisa Bömerwald de pe versantul cehoslovac. Din suprafața sa de cca. 414 mii ha., pădurea ocupă încă 44,2%, constituind unul dintre cele mai întinse și interesante complexe păduroase din Europa.

Autorul descrie etapele prin care a trecut evoluția exploatării acestei păduri.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlicher Hochschule Tharandt.

Se continuă cu expunerea caracterelor tehnologice ale unor lemne exotice din pădurile virgine ale Kamerun-ului (fostă colonie germană).

Internationaler Forst- und Holzwirtschaftsbericht.

Raport internațional asupra economiei forestiere și a lemnului.

Multe date interesante. Atragem atenția cititorilor în mod deosebit, asupra unei liste cronologice de fapte, care au condus la concepția actuală despre protecția naturii și a monumentelor sale.

Recenzie de cărți: Wappes: Wald und Holz; Heske: Die Vorratswirtschaft; Frenzel: Velhagen & Klasings Grosser Volks-Atlas; Gayer-Fabrizius: Die Forstbenutzung.

Ilie C. Dem.

I N F O R M A Ț I U N I

In numărul din Noembrie al revistei noastre, la rubrica „Problemele zilei” se va trata problema „Protecției Pădurilor”.

Sunt rugați să colaboreze: toți cei ce au observațiuni în materie, făcute în pădure, în pepiniere, în depozitele de materiale; cei care vor să lămurească chestiuni neclare încă pentru practica de toate zilele, fie că este vorba de vătămările aduse de animale, insecte sau plante, fie de factorii anorganici (furtuni, geruri, etc.).

— Prin deciziile ministeriale Nr. 161.320 și 161.322/937, s'a aprobat d-lor Eugeniu Vintilă și G. T. Toma, ingineri silvici, în cadrul Institutului de Cercetări silvice, câte un concediu de 2 ani, pentru studii de perfecționare în străinătate.

D-l E. Vintilă va merge în Germania unde se va specializa în domeniul tehnologiei lemnului: microstructura și mișcarea lichidelor în lemn, cu aplicații la impregnarea, uscarea naturală și artificială a lemnului.

D-l G. T. Toma, va pleca tot în Germania, unde va aprofunda cunoștințele din domeniul Dendrometriei și Studiului creșterilor.

— Prin decizia Nr. 169.351/937 d-nii Const. Mutică și N. Suceavă, sunt primiți în corpul tehnic silvic, cu gradul de ingineri silvici stagiaari; primul pe data de 15. XI. 935, iar al 2-lea pe data de 17. IV. 1935.

— Prin decizia Minist. Nr. 167.752 din 1937 s'a aprobat punerea în retragere a d-lui ing. șef silvic Gr. Caminschi din serviciul Direcției silvice din Chiși-

nău, pentru a-și aranja drepturile la pensie, din motive de sănătate.

— Prin decizia Nr. 48.374/937 s'a aprobat demisia din serviciul Statului a d-lui Ing. I. Coșei, pe ziua de 1. XI. 937.

— Prin decizia minist. Nr. 5428/937, d-l Ing. T. Cucer șeful ocolului silvic de regim Miercurea Ciucului a fost delegat, în mod provizoriu, cu conducerea inspectoratului de vânătoare al județului Ciuc, în locul d-lui Ing. C. Popescu, demisionat.

— Un grup de circa 30 forestieri bulgari aparținând «Asociației forestierilor bulgari cu cultură academică» de sub președinția d-lui Zaharia Batscharoff, și «Asociația forestierilor bulgari» de sub președinția d-lui T. Kumanoff fost șef al serviciului silvic, pescuit și vânătoare din Min. Agric. din Sofia, urmează să facă în cursul celei de a 2-a jumătăți a lunii Septembrie a. c. o excursie de studii, de 10 zile, prin România.

Se va vizita: pădurea Snagov, pădurile de pe valea Prahovei, fabrica de impregnat traverse dela Ploiești, pădurile și

exploatările din regiunea Covasnei, pădurile și exploatările de pe valea Sadului (Sibiu). Valea Oltului, exploatările statului dela Argeș, Valea Doamnei și Râul Târgului. Ocolul Mihăești, pădurile de pe nisipurile dela Ciuperceeni.

— S'a primit la Societatea «Progresul Silvic», din partea Direcției Cadastrului, Comasărilor și Ameliorărilor agricole. 2 tablouri cuprinzând:

1) specialiștii autorizați să facă lucrări de geodezie de ordinul IV, cadastru și reformă agrară.

2) ajutorii de delegați tehnici cadastrali autorizați pentru campania de lucru a anului 1937/38.

— Erată: Ccitorii sunt rugați a îndrepta următoarele erori de tipărire strecurate în revista noastră:

In No. 6/937, la pag. 669 rând 19, în loc de «uzufructul din Codul silvic», se va citi «uzufructul din Codul Civil».

— In No. 7—8/937, la pag. 483, rând 8 de jos, dreapta, în loc de «proect» — «procent».

pag. 844, rând 3 de jos, stânga, fără «nostru».

pag. 846, titlul german dela Nr. 49, 50 — în loc de «einpegatterten», — «ein-gegatterten».

In cartea „Despre vânătoare“ de C. A. V. Popescu, se găsesc sfaturi practice, cu referire la întreg domeniul vânătoarei.

Lucrarea este ilustrată și cuprinde 320 pag. text. Este legată cu scoarțe tari. Prețul : 200 lei, plus 15 lei spese de transport. (Contra ramburs, încă 16 lei).

Se poate comanda direct la autor: C. A. V. Popescu. Făget, jud. Severin, Str. Horia Nr. 7.

N E C R O L O G

† NICOLAE STINGHE

inginer șef silvic.

În plină tinerețe, la începutul carierei în care-și luase sborul și trebuia să atingă culmile cele mai înalte, s'a stins din viață, la 29 Iulie a. c., Ing. Șef N. Stinghe, Șeful Ocolului silvic Craiova.

Născut la Sinaia în 27 VII. 1904, unde a făcut și școala primară, N. Stinghe și-a petrecut primii ani ai existenței sale în cea mai pitorească regiune a țării, alintându-și copilăria cu freanătul pădurii și susurul isvoarelor, din protecția cărora și-a creiat mai târziu idealul vieții lui.

Liceul la început la București în 1915, continuându-l în Moldova până la sfârșitul războiului, când a trecut la Brașov, unde l'a absolvit în 1923.

Dela 1923, intră în Școala Politehnică secția silvică și în 1928 își ia diploma de Inginer silvic.

În acelaș an intră în serviciul Statului și activează la Direcția Amenajerilor până în 1930 când este numit Șef al Ocolului Perișor. În 1933 a fost transferat ca Șef al Ocolului Craiova.

Cu o pregătire desăvârșită și un tact deosebit, pe lângă activitatea sa în toate domeniile cari sunt în legătură cu serviciul silvic, unde a lăsat urme exemplificatoare pentru succesorii lui la conducerea Ocoalelor, N. Stinghe a reprezentat în Societate, cum nu se putea mai bine Corpul inginerilor silvici.

Cu toate greutățile serviciului, a găsit timp și pentru activitatea extrasilvică, înființând un cămin cultural în comuna Perișor-Dolj, al cărui președinte a fost până la sfârșitul vieții, ținând conferințe la căminele culturale din alte sate, etc.

Modest în raporturile cu Societatea și colegii, cunoscându-și însă toate calitățile și posibilitățile intelectuale, cu firea sa delicată și totdeauna veselă, Nicolae Stinghe a fost în viață un răsfațat al colegilor și familiei, care l'au apreciat așa cum a meritat.

În raporturile cu cei din jur a păstrat totdeauna o notă veselă, deși poate câteodată nu era adevărata expresie a fondului său sufletesc. Caracterul său, însă, de o rară noblețe, îi impunea ca celor din apropierea sa să le împărtășească numai bucurii.

În serviciu, N. Stinghe a luptat din toate puterile pentru îndreptarea moravurilor, creindu-și adesea antipatii în lumea oamenilor politici, care căutau să-l abată de la hotărârile sale.

Cu un curaj care contrasta cu firca sa delicată, a ținut totdeauna și a știut în toate ocaziile să-și impună convingerile, atât în relațiile de serviciu, cât și cu particularii.

Obsedat de îndreptarea moravurilor, a urmărit cu fanatism și a combătut cu toate mijloacele necinstea, reușind ca la Ccoalele care le-a condus să lase o mai bună organizare și personal mai select.

Conferințele Direcțiunii Craiova, conferințele ocazionale, petrecerile organizate de secția ACIR Craiova și serbările sădării arborilor organizate de N. Stinghe, au oferit celor cari-l cunoșteau mai puțin, ocazia să-i aprecieze calitățile excepționale cu care-l înzestraseră natura, completate de o frumoasă cultură generală și profesională.

În special conferințele Direcțiunii, unde Stinghe găsea prilejul să-și manifeste opiniile documentate științific și cu experiențe verificate, expuse într-o formă frumoasă, presărate cu spirite și glume bine plasate, constituiau deliciul colegilor.

Acesta este cadrul general în care s'a manifestat în viață colegul N. Stinghe, urmând fără nici o abatere linia dreaptă a convingerilor sale până în anul curent, fatal pentru el.

Obosit de munca și grijile serviciului din timpul anului, anemiât și puțin suferind, la sfârșitul lunii Iulie a. c. și-a luat o lună de concediu de odihnă, pe care trebuia s'o petreacă la Brașov, alături de părinții bătrâni și surorile iubitoare, care vedeau în singurul lor frate toate nădejtile familiei.

Chiar în ziua sosirii lui la Brașov, s'a stins din viață năprasnic.

Și stejarii ce mai falnici cad câteodată loviți de trăsnetul pornit din imensitatea cerurilor, ca o fatalitate.

N. Stinghe, a căzut la fel de neașteptat, lăsând un gol ce nu se poate înlocui, atât în mijlocul familiei îndurerată, cât și al colegilor care l-au cunoscut, iubit și stimat.

Fie-i țărâna ușoară!

Craiova. 30 August 1937.

ILIE CONSTANTINESCU

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor.
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,
Având în vedere art. 2 din codul silvic;
Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată
în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM :

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii **Cărbunari**, Jud. Someș, proprietatea comunei Vița, în suprafață de 125 ha. 5500 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii **Coasta Pleșii**, Jud. Târnava Mică, proprietatea comunei Ieriuț, în suprafață de 46 ha. 0300 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii **Cornățel**, Jud. Dâmbovița, proprietatea Nicolae N. Ghiță, în suprafață de 18 ha. 2000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 32 ani.

No. 133.226/937.

a) Regulamentul pădurii **Zăvoilul Perisani**, Județul Dâmbovița, proprietatea Anton Ionescu, în suprafață de 106 ha. 9665 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii **Măngeții**, Jud. Odorhei, proprietatea Francisc Deutsch și alți 2, în suprafață de 80 ha. 2900 m. p. O serie de crâng cu revoluția normală 30 ani și o serie de codru cu tăieri succesive și revoluția normală 80 ani.

No. 134.791/937.

a) Amenajamentul pădurii **Albina**, Seria II-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 1105 ha. 93000 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii **O p u n c e a**. Seria XI-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 222 ha. 2000 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii **M o l h o r**, Seria XIV-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 882 ha. 4900 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii **N e b u n a**. Seria IX-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 878 ha. 8600 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii **T i t u M a i o r e s c u**, seria VII-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 820 ha. 4800 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii **A l e x a n d r i a**, seria IV-a, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață de 818 ha. 7400 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 35 ani.

g) Amenajamentul pădurii **B u l a b a n**, seria VI-a, jud. Constanța, proprietatea Statului, în suprafață de 623 ha. 1300 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 10 ani.

h) Amenajamentul pădurii **D o l j e ș t i**, Jud. Roman, proprietatea Statului, în suprafață de 82 ha. 8000 m. p., tratată în două serii de crâng cu revoluția 30 și 9 ani.

i) Amenajamentul pădurii **Z â v o i u l G h e r t e ș t i**, seria VII-a, Jud. Roman, proprietatea Statului, în suprafață de 41 ha. 6300 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 15 ani. Revizuirea după 15 ani.

j) Revizuirea amenajamentului pădurii **Z â v o i u l P â t r o a i a V a l e s i R â c h i ț a r i a**, Jud. Dâmbovița, proprietatea Statului în suprafață de 2 ha. Regimul crâng. Revoluția normală 1 an. Revizuirea după 1 an.

No. 146.980/937.

a) Revizuirea amenajamentului pădurii **S t a v n i c - L u n g a n i**, Jud. Iași, proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon Iași, în suprafață de 510 ha. 3885 m. p. Regim și tratament crâng compus. Revoluția normală 30 ani.

No. 146.981/937.

a) Regulamentul de exploatare al pădurii **D o b r o m i r**, Jud. Brașov, proprietatea comunei Vama Buzăului, în suprafață de 199 ha. 7000 m. p. Regim și tratament codru cu fâci rase. Revoluția normală 80 ani. Revizuirea în anul 1935.

b) Amenajamentul pădurii **M â n z u P a l e o l o g u**, Județul Buzău, proprietatea Coralia Popovici, în suprafață de 86 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 4 ani. Revizuirea după 4 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii **B u n o a i a ș i B i ș t o n e t**, Jud. Muscel, proprietatea N. Nicolescu, în suprafață de 4 ha. 7840 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii **V a l e a l u i N o u**, Jud. Muscel, proprietatea Florea Gh. D. Barbu ș. a. 2, în suprafață de 4 ha. 2800 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii **L â p u ș a n e a**, Jud. Muscel, proprietatea Mihail N. T. Marinca, în suprafață de 3 ha. 3198 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii **V a l e a l u i B â j**, Taraful No. 4, Jud. Muscel, proprietatea Maria și Joița N. Popescu, în suprafață de 1 ha. 8800 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii **D e a l u l C â r c i n o v u l u i**,

Jud. Muscel, proprietatea Ion St. Olteanu, în suprafață de 1 ha. 5440 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 25 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Miescu, jud. Muscel, proprietatea Vasile Pr. Ștefănescu, în suprafață de 1 ha. 4432 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Dosul Plaiului Bîldii, jud. Muscel, proprietatea D-tru I. Mihalcea, în suprafață de 0 ha. 2935 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Rosul Hulubei. Moțăncăseu, Jud. Muscel, proprietatea D-tru I. Voichescu, în suprafață de 0 ha. 2090 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

No. 153 845/337.

a) Amenajamentul pădurii Deleni, Județul Botoșani, proprietatea Soc. Anon. Froim Fischer et Co., în suprafață de 3635 ha. 5000 m. p. tratată în 2 serii de codru cu țări succesive și revoluția normală 83 ani și una serie de crâng cu revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Archis, Județul Bihor, proprietatea com. Archis, în suprafață de 265 ha. 6400 m. p. Regim și tratament codru cu țări succesive. Revoluția normală 84 ani.

c) Amenajamentul pădurii Făget Cornișel, jud. Sălaj, proprietatea Văd. Gheorghe Pop, în suprafață de 28 ha. 6400 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

No. 162.674/337.

a) Revizuirea regulamentului de exploatare al pădurii Brătulești, Jud. Bacău, proprietatea Succesunea N. D. Ghiea Comănești, în suprafață totală de 3953 ha. 7000 m. p., tratată în patru serii de codru cu țări rase și revoluția normală 100 ani.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii „Zăvoia Răstii”, Județul Dolj, proprietatea C. Basarab Brăneveanu, în suprafață de 347 ha. 9300 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 10 ani.

c) Revizuirea amenajamentului pădurii Boguta (Tigheciu), Jud. Cahul, proprietatea Gavril Boiglescu ș. a., în suprafață de 70 ha. 87000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Negulesa, Jud. Argeș, proprietatea Alex. M. Anca, în suprafață de 51 ha. 8649 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția 25 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Lucavăț Măidan, Jud. Storoinești, proprietatea Constantină Giurumia, în suprafață de 49 ha. 5100 m. p. Regim și tratament codru cu țări succesive. Revoluția normală 80 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Văcăreștii de Răstii, Jud. Dâmbovița, proprietatea Ion Bogdan, în suprafață totală de 44 ha. 6400 m. p., tratată în două serii de crâng cu revoluția normală 6 și 12 ani. Revizuirea după 6 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Vidrăscioara, Jud. Râmnicul Sărat, proprietatea Elena D. Antonescu și Eugenia Pleșescu, în suprafață de 44 ha. 2300 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 10 ani.

No. 162.675/337.

- a) Amenajamentul pădurii Capul Seurt și Balinț Demeter, jud. Ciuc, proprietatea Composesoratului Mereurea Ciuc, în suprafață de 1029 ha. 6800 m. p. Regim și tratament codru cu țări succesive. Revoluția normală 100 ani.
- b) Regulamentul de exploatare al pădurii Hilișeu-Găfencu, lot. A. județul Dorohoiu, proprietatea Alex. Greeceanu, în suprafață de 88 ha. 9500 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.
- No. 166.380/937.
-

- a) Amenajamentul pădurii Ladiano-Corbu, județul Bacău, proprietatea Academiei Române, în suprafață de 169 ha. 2707 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 25 ani.
- b) Regulamentul de exploatare al pădurii Lacul Regii, jud. Brăila, proprietatea Panait Panas, în suprafață de 128 ha. 6400 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.
- c) Regulamentul de exploatare al pădurii Plaviana, jud. Prahova, proprietatea Elias Moscovici, în suprafață de 94 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 18 ani.
- d) Regulamentul de exploatare al pădurii Ploșca, jud. Rădăuți, proprietatea moșten. Schayer Iankel Wolf, în suprafață de 25 ha. 2000 m. p. Regim și tratament codru cu țări succesive. Revoluția normală 80 ani.
- e) Amenajamentul pădurii Stejărima și Chișoacăra, jud. Târnava Mare, proprietatea bisericii ev. lut. din Ațel, în suprafață de 20 ha. 6000 m. p. Două serii de crâng cu revoluția normală 30 și 10 ani.
- f) Amenajamentul pădurii Submarginii, județul Târnava Mică, proprietatea comunei Bord, în suprafață de 16 ha. 6200 m. p. Regimul crâng. Revoluția normală 30 ani.
- g) Regulamentul de exploatare al pădurii Crăpuțu, jud. Museel, proprietatea Const. Gh. Mateescu, în suprafață de 12 ha. 3900 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.
- No. 166.383/937.
-

- a) Revizuirea regulamentului de exploatare al pădurii Valea Seacă, jud. Câmpulung, proprietatea Ioan V. Sîrcea, în suprafață de 758 ha. 7900 m. p. Regim și tratament codru cu țări succesive. Revoluția normală 90 ani.
- b) Amenajamentul pădurii Zăvoiul Zimnicele, jud. Teleorman, proprietatea Const. C. Becherescu, în suprafață de 32 ha. 5977 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 3 ani. Revizuirea după 3 ani.
- c) Regulamentul de exploatare al pădurii Tâncava, jud. Prahova, proprietatea Gr. Gh. Cărbunescu, în suprafață de 30 ha. 8400 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.
- d) Amenajamentul pădurii Rotunda, jud. Someș, proprietatea com. Vale, în suprafață de 28 ha. m. p. Regim crâng. Revoluția normală 30 ani.
- e) Amenajamentul pădurii Coasta Preșii, județul Târnava Mică, proprietatea comunei Cucerdea, în suprafață de 26 ha. 1900 m. p. Regim crâng. Revoluția normală 30 ani.
- No. 166.384/937.
-

- a) Revizuirea amenajamentului pădurii Răchitiș, județul Ciuc, proprietatea orașului Mereurea-Ciuc, proprietatea orașului Mereurea-Ciuc, în suprafață de 1208 ha. 4700 m. p. Regim și tratament codru cu țări rase. Revoluția normală 100 ani.
- No. 166.385/937.
-

- a) Amenajamentul pădurii Valea Rea - Filipea, seria V-a, Jud. Bacău, proprietatea Statului, în suprafață de 977 ha. 4000 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 96 ani. Revizuirea după 8 ani.
- b) Amenajamentul pădurii Valea Seacă, seria VII-a, Jud. Bacău, proprietatea Statului, în suprafață de 781 ha. 9000 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 96 ani. Revizuirea după 8 ani.
- c) Amenajamentul pădurii Tisa Silvestri, seria III-a, Jud. Bacău, proprietatea Statului, în suprafață de 458 ha. 5000 m. p. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 96 ani. Revizuirea după 8 ani.
- d) Amenajamentul pădurii Pardina, seria XV-a, Jud. Tulcea, proprietatea Statului, în suprafață de 146 ha. 3000 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 10 ani.

No. 166.387/937.

n) Regulamentul de exploatare al pădurii Padina - Vișoara, Jud. Brăila, proprietatea Volunția Gh. Plesniță, în suprafață de 52 ha. 9350 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Amenajamentul pădurii Stejar, Județul Arad, proprietatea Composesoratului din comuna Stejar, în suprafață de 52 ha. 7100 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Paulișul-Nou, Județul Arad, proprietatea comunei Paulișul-Nou, în suprafață de 46 ha. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani, revoluția tranzitorie 30 ani în vederea conversiunii la crâng.

d) Amenajamentul pădurii Bătuța, Județul Arad, proprietatea Composesoratului Bătuța, în suprafață de 43 ha. 1100 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Uiasca, Județul Vlașca, proprietatea Traian C. Rădulescu, în suprafață de 11 ha. 0900 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 16 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Uiasca, Județul Vlașca, proprietatea Elisabeta P. Smărăndescu, în suprafață de 10 ha. 5700 m. p. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 16 ani.

No. 174.582/937.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiile legilor pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatăndu-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolelul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Declarații.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor (ss) T. Moșolu

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.

Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1937:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: { Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: M. Rădulescu

Secretar general: Tr. Ionescu-Heroiu

Secretari: { Ilie C. Demetrescu
D. A. Sburlan

Membrii:

Bunescu M. C.

Buloi Al.

Caragea N. N.

Emanoil C.

Florescu M. P.

Georgescu P. C.

Grozescu D.

Ionescu A.

Lazăr H.

Lufescu Gh.

Minescu Gh.

Năstăsescu Gh.

Nedelcovici Ath.

Priboianu V.

Vâlceanu Eug.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palade E.

Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și
Georgescu Șt.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500	Lei
„ „ „ particulari	300	„
„ „ „ pentru membrii Societății	200	„
„ „ „ pentru conducători și brigadieri	75	„
Numărul	25	„

Manuscrisele nepublicate se înapolază.

